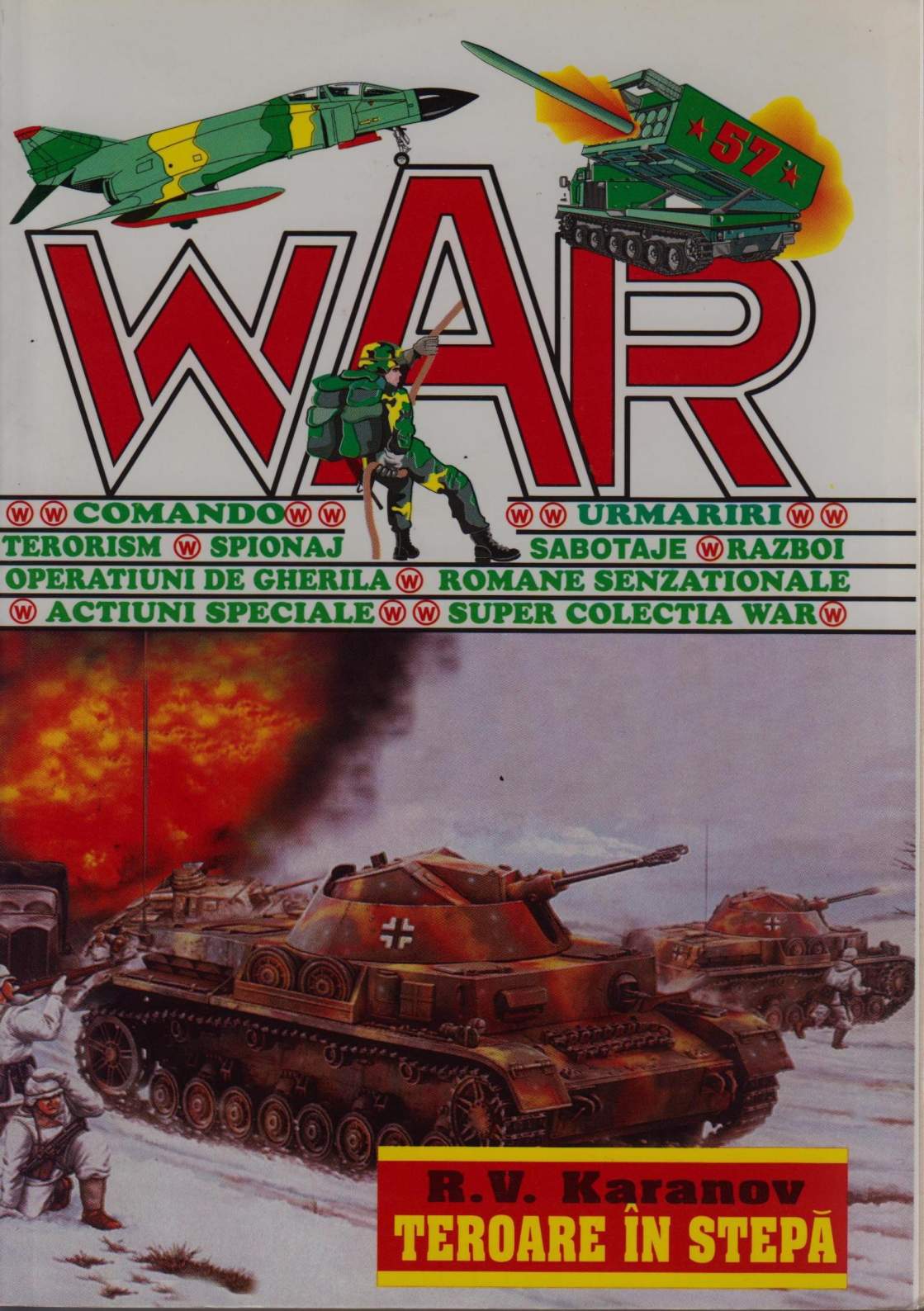
WAR
COMANDO
URMARIRI
TERORISM
SPIONAJ
SABOTAJE
RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR
R.V. Karanov
TEROARE ÎN STEPĂ

COLECŢIA „WAR”

R.V. Karanov

TEROARE ÎN STEPĂ

Traducere de Nicolae Baltă

Editura Z
Bucureşti
1998

Lui Edward Sargent, prietenul meu, supravieţuitor al fortăreţelor naziste din Brandenburg şi Untermassfeld.

R.V.K.

Capitolul 1

— Şi a mers, şmecheria asta a voastră?

— Ca pe roate.

Eufemismul îl făcu pe Sigmund Kirschner să zâmbească.

— Să ştii că nu credeam că lucrurile o să meargă chiar atât de bine, adăugă el.

Cu un gest automat, Gottlieb Staub îşi scutură mai departe praful acela galben şi afurisit care se strecurase până şi în cele mai mici cute ale bluzonului de pânză groasă. El, ca infanterist, nu avea nici cea mai mică idee despre viaţa nebunească pe care o puteau duce tanchiştii în carcasele lor de oţel.

Kirschner îşi căută cuvintele potrivite pentru a exprima ce simţise prima dată când se strecurase în cabina strâmtă a unui Panzerkampfwagen Mk IV. Uniforma neagră îi dădea un oarecare prestigiu în ochii pedestrimii. Cu gura întredeschisă şi cu buza de jos atârnând, Staub îl privea cu admiraţie şi teamă. Îi întinse camaradului său pachetul de Juno. Kirschner luă una, o aprinse şi dădu afară fumul, care se pierdu în aerul dogoritor al zilei de septembrie. De la începutul operaţiunii „Barbarossa”, vremea fusese necontenit frumoasă. Ăsta da noroc!

— Povesteşte-mi, îi ceru din nou Gottlieb Staub.

Cu privirea pierdută peste întinderea stepei, Kirschner ridică din umeri.

— La ce bun, spuse el încet, ca pentru sine.

Staub făcea parte din Armata a 2-a, iar Kirschner din Grupul II Blindat al generalului Guderian, grup care în numai trei luni se acoperise de glorie. Privirea tanchistului se îndreptă spre necuprinsul cerului, de un albastru aparte, aşa cum nu văzuse niciodată în Germania. Staub trăgea nervos din ţigară. Fuma prea repede, toţi i-o spuneau mereu.

— Eşti un tip ciudat, constată Kirschner, cu o nuanţă de amiciţie. Sunt sigur că şi tu ai făcut o treabă bună.

— Nu mai spune! exclamă micul infanterist. Nici nu e greu, din spatele Panzerelor! Haide, povesteşte-mi!

Kirschner îşi drese glasul. De la o vreme încoace, ţigările, praful care se strecura pretutindeni, mirosul de ulei încins şi curentul îi alteraseră corzile vocale.

— S-a petrecut în dimineaţa de 21 iunie, la ora 4. Astupasem toate orificiile, instalaserăm un soi de tub care să permită

aerisirea cabinei, şi aşa am traversat râul Bug. Preţ de o clipă, recunosc că mi-a fost teamă. Şenilele patinau pe fundul apei. Când am ajuns la mijlocul fluviului, deasupra noastră erau câţiva metri de apă. Dar totul a mers bine. Încetul cu încetul, am ieşit la suprafaţă. Şenilele au muşcat din mal şi ne-am pomenit pe teritoriul sovietic. Când grupa mea s-a reunit din nou, după traversare, şi când am deschis turelele şi am destupat toate orificiile, a fost formidabil...

— Sunt sigur, fu de acord Staub, plin de admiraţie.

— Atunci ne-am desfăşurat în formaţie de atac, continuă Kirschner, şi am muşcat cu şenilele pământul stepei.

— Da, îşi aminti Staub. V-am văzut dispărând în zare, într-un nor de praf. S-ar fi zis că eraţi deja la o zvârlitură de băţ de Moscova...

— Moscova e altă mâncare de peşte, amice! Încă n-am ajuns acolo.

Peste cei doi se aşternu tăcerea.

— Cum poţi să spui una ca asta? se revoltă brusc micul Staub. Cucerirea oraşului nu mai e decât o chestiune de zile. De altfel, Führerul a zis...

— La dracu'! Slăbeşte-mă cu asta! Nu-ţi dai seama nici cât negru sub unghie pe ce lume te afli, băiete!

Jignit, Gottlieb Staub se ridică, îşi scutură praful de pe turul pantalonilor şi îl fulgeră din priviri pe Kirschner.

— Cu mijloacele pe care Führerul ni le-a pus la dispoziţie, tu te mai îndoieşti de el, de Wehrmacht şi de victoria noastră definitivă? Nu eşti decât un...

— Ce se-ntâmplă pe aici?

Nici unul, nici celălalt nu îl văzuseră pe Feldwebel sosind. Mergea cu mâinile la spate şi cu nasul pe sus, iar cascheta îi era uşor dată pe ceafă, din pricina căldurii.

— Nimic, scrâşni infanteristul, cu îndoială. Stăteam de vorbă.

— Aţi face mai bine să vă verificaţi echipamentul şi să vă pregătiţi, băieţi. Aici avem alte lucruri de făcut decât să stăm de vorbă.

Cele treizeci de tancuri ale grupei moţăiau la soare, semănând, din cauza tunurilor de 75 aţintite înainte, cu o turmă de elefanţi. Erau gata pentru atacul final asupra capitalei Uniunii Sovietice. Oţelul blindajelor arunca scânteieri sălbatice. În timpul haltei de câteva, zile, motoarelor obosite de goana prin stepa dogorâtoare li se făcuse o revizie tehnică, piesele defecte fuseseră înlocuite, blindajele reparate, iar şenilele verificate.

Totul era în regulă. Grupul de Armate Centru se putea bizui pe sprijinul lor. Voiau să ia parte la bătălie şi se pregăteau să defileze prin metropola sovietică, în Piaţa Roşie, sub privirile înfricoşate ale milioanelor de *Untermenschen,* care, de altfel, dăduseră dovada unei lipse de combativitate flagrante. Merita să vezi gloatele acelea de soldaţi în maroniu fugind zăpăciţi cât vedeau cu ochii din faţa enormei forţe a Wehrmachtului gonind spre victorie. Strategia OKW era de o simplitate copilărească. Grupele de blindate încercuiau insuliţele de rezistenţă sovietice, prinzându-le la mijloc ca un cleşte gigantic. După care, infanteria de escortă desăvârşea opera de distrugere. Lucrurile merseseră în felul ăsta vreme de trei luni, apoi trebuiseră să se oprească cu toţii pentru a-şi mai trage răsuflarea. Intendenţa nu mai reuşea să ţină pasul. Aprovizionarea cu hrană şi muniţie se dovedise insuficientă. Apăruseră partizanii care, ascunşi prin pădurile necuprinse, atacau convoaiele. Atunci, OKW trimisese în ajutor aviaţia, faimoasa şi invincibila Luftwaffe, de care mareşalul Goering era atât de mândru. Ceva însă nu mai mergea cum trebuie. Se apropia luna octombrie, şi trebuia să se termine odată cu toată aventura asta nebunească, ce dispersase Wehrmachtul de la Leningrad până la Sevastopol.

În timp ce Armata a 9-a şi Grupul 3 Blindat ţineau laturile autostrăzii Minsk-Smolensk-Moscova, ajungând dincolo de sudul Niprului, iar Armata a 4-a şi Grupul 4 Blindat pătrundeau în regiunea Roslavl, Armata a 2-a şi Grupul 2 Blindat staţionau cu aproximaţie pe linia Pociep, Starodub, Novgorod Severski, Gluhov şi până la Konotop, atingând Grupul de Armate Sud, care pătrundea spre Caucaz. Situaţia generală era categoric favorabilă Wehrmachtului, care era practic sigur de victorie. Moralul era la maximum. Totul se desfăşura exact ca în Franţa şi în Polonia.

Otto Neumann îşi trecu în revistă echipajul. Era mândru de cei patru vlăjgani ai lui, după cum îi numea el familiar.

— Ce faci acolo? îl întrebă pe Kirschner.

Tanchistul, un uriaş placid, îşi ridică privirile şi clipi, orbit de lumină.

— Un toiag pentru bătrâneţile mele, Feldwebel, răspunse el.

— Bătrâneţile tale? rânji Neumann. Eşti chiar atât de sigur că o să te întorci acasă?

— Ce întrebare! Dacă n-aş fi fost atât de sigur, demult aş fi dezertat!

Otto Neumann ridică din umeri. Băiatul ăsta nu-şi dădea deloc seama pe ce lume se află. Era mai bine să-l lase în voia viselor sale. Rămase o clipă privindu-l pe Sigmund, care cioplea artistic lemnul cu un cuţit. O spirală lungă de rumeguş se încolăcea deja în jurul băţului.

— Cum stăm cu motorul?

— E gata de datorie, Feldwebel! Ar mai putea face o mie de kilometri dacă îi dăm carburant.

— Şi comenzile?

— Impecabile! Am curăţat totul, şefule! spuse Kirschner, exasperat.

— Cu atât mai bine! Fiindcă o să fie bâlci.

Kirschner îl privi pe Feldwebel cu mirare prefăcută.

— Zău? Ar pica la ţanc. Aş vrea să fiu acasă la culesul viei.

— Culesul viei? se miră Otto. A! Da. Vinurile de Rin.

Se îndepărtă, cu mâinile la spate, adulmecând aerul rece care venea odată cu seara. Se auzi clopotul care vestea cina. Lăsând baltă tot ce făceau, soldaţii se repeziră, cu gamela în mână, învălmăşindu-se ca nişte liceeni. Era momentul în care, lucru ciudat, întregul echipaj al tancului Pzkpfw Mk IV *Erika* se strângea laolaltă. În sfârşit, aproape „întregul”, dat fiind că Feldwebelul lua masa în baraca botezată pompos popotă. Era totodată ceasul la care ruşii soseau, din înaltul cerului, să le facă o vizită amicală. Într-adevăr, trei puncte negre se iviră dintr-un nor lăbărţat peste zarea trandafirie şi neguroasă.

— Atenţie! Alarmă aeriană! strigă un glas.

Soldaţii îşi lăsară gamelele şi dădură fuga la adăposturile pe care şi le săpaseră pentru orice eventualitate. De îndată, bateriile antiaeriene începură să-şi trimită obuzele în înaltul cerului. Norişori minusculi se iviră în jurul avioanelor care se năpusteau deja spre poziţiile germane. Mitralierele Yak-urilor trăgeau cu furie.

— Doamne Dumnezeule! Ce trăgători proşti! spuse Johann Mittelbach, unul dintre mitraliorii de pe Panzer *Erika.*

Într-adevăr, gloanţele se pierdeau prin stepă, fără ca măcar să zgârie vopseaua încă proaspătă a blindajelor. S-ar fi zis că e un soi de *Kriegspiel* inofensiv.

— Sunt efectiv sub orice critică, întări camaradul său nedespărţit, soldatul fruntaş Karl Dejas.

Micile avioane sovietice executară o ascensiune scurtă şi se năpustiră din nou în jos. Paul Kruger, tunarul, le urmărea evoluţiile stând în picioare, lângă baterie.

— Nu-i bine totuşi să-l ispiteşti pe diavol, urlă Kirschner spre el. Adăposteşte-te, tâmpitule!

Gefreiterul Kruger se urni din loc şi se îndreptă agale spre adăpost.

— Insultarea superiorului, observă el între două îmbucături. O să te coste scump, Sigmund.

Tonul îi dezminţea însă spusele.

— Mai bine ţine-ţi gura aia mare a ta şi încearcă să-ţi bagi în cap că tipii ăia de acolo, de sus, nu sunt mai idioţi decât tine. Le ofereai o ţintă perfectă.

Vuietul avioanelor sovietice acoperi glasul conductorului. Cadenţa mitralierelor îi crispă nervii.

— Ce naiba îşi închipuie ăştia? se întrebă el cu dispreţ.

Toţi soldaţii, tanchişti şi infanterişti laolaltă, îşi mestecau coltucul de pâine urmărind cu privirea traiectoria Yak-urilor. Kirschner dădu încet din cap.

— Sunt terminaţi, conchise el.

Constatarea aceasta pe care o făcuse pentru sine însuşi îl umplu de bucurie. Chiar dacă nu avea să fie acasă la culesul viei, avea să ajungă cu siguranţă de Crăciun. Avea deci trei luni în faţa lui pentru a le veni de hac caraghioşilor ăstora de la Kremlin. Trei luni, doar atât. Rafala şterse parapetul, împrăştiind pământul întărit de secetă.

— Nici măcar n-au bombe, constată Kruger.

— Nu-i de mirare, observă Dejas, care fusese dintotdeauna pasionat de aviaţie. Astea-s nişte Yak-9 T, care n-au decât un tun de 20 şi o mitralieră de 12,7. Dacă astea-s toate armele cu care ne ţin piept!...

Bateria antiaeriană trăgea întruna, într-un ritm accelerat.

— Da’ şi ăştia! remarcă Kirschner. Nu-s în stare nici măcar să doboare unul!

Piloţii zburau la firul ierbii cu o viteză de peste 500 de kilometri de oră, înfruntând riscuri serioase. Kirschner nu era departe de a-i admira. Să lupţi pentru o cauză pierdută este întotdeauna un lucru admirabil. Pe blindaje ricoşau potopuri de gloanţe, aidoma unui roi de viespi care atacau o turmă de elefanţi. Adăpostiţi în tranşeele lor, infanteriştii pălăvrăgeau fără să dea atenţie avioanelor care atacau fără încetare. Kirschner tocmai îşi termina ultima îmbucătură de pâine când izbucni drama. Atins de un obuz, unul dintre aparatele sovietice se înclină brusc şi începu să coboare spre tranşee, lăsând în urmă-i o dâră groasă de fum negru. Explodă chiar deasupra unui

adăpost în care se aflau nişte infanterişti. O schijă de metal reteză gâtul unui nechibzuit care se grăbise să iasă din groapă. Spectacolul îi încremeni pe tanchişti. Trupul fără cap mai făcu câţiva paşi, după care se prăbuşi într-o baltă de sânge, care fu absorbit la iuţeală de pământul uscat.

Rămase probabil fără muniţii, celelalte două avioane îşi schimbară direcţia spre est şi se făcură nevăzute într-un nor. Pe loc, toţi se îmbulziră. Fiecare voia să ia o bucată din Yak ca amintire. Corpul aviatorului sovietic fusese probabil pulverizat, deoarece nimeni nu mai găsi nici o rămăşiţă din el.

— Toată lumea la raport! răcni căpitanul Gert Hesslohel.

Cinci minute mai târziu, toţi soldaţii aflau că atacul fusese stabilit pentru ziua următoare.

Era pe 29 septembrie 1941.

Aşa a început operaţiunea „Furtună de iarnă”.

Capitolul 2

Uşor aplecat înainte, Sigmund Kirschner supraveghea atent peisajul ce se legăna în faţa lui, în ritmul înaintării tancului său Mk IV. Cât vedeai cu ochii, stepa se întindea, monotonă, uscată sub dogoarea soarelui, ostilă. Ici şi colo, răsărea câte un tufiş care mai spulbera monotonia. Cu mâinile ţinând strâns comenzile, Sigmund Kirschner îşi cântărea şansele de-a se întoarce acasă înainte de venirea iernii. Avea atâta treabă de făcut!

Pzkpfw Mk IV era cel mai puternic blindat german. Echipajul său era format din cinci oameni; putea atinge o viteză maximă de patruzeci şi cinci de kilometri pe oră (Kirschner însă modificase motorul, care putea atinge acum cincizeci şi cinci) şi avea o greutate de douăzeci şi trei de tone. Grosimea blindajului, care ajungea la cincizeci de milimetri, îl punea la adăpost de un mare număr de proiectile, iar armamentul era format dintr-un tun de 75 mm şi din două mitraliere de 7,92 mm. Aspectul general al acestui monstru de oţel inspira groază. Câţi oameni văzuse Kirschner fugind din faţa lui? Mii şi mii. La început îi fusese greu să se obişnuiască cu asta, dar acum nu îl mai impresiona.

În cabină domnea o atmosferă înăbuşitoare. Erau nevoiţi totuşi să o suporte, laolaltă cu mirosul de ulei încins, căldura istovitoare şi hurducarea neîncetată. Kirschner era însă mândru de titlul său de conductor de Panzer, şi asta din mai multe motive, înainte de toate, era pasionat de mecanica motoarelor, apoi, postul îi dădea un anumit prestigiu, şi, în sfârşit, în felul acesta nu trebuia să omoare pe nimeni. Lui Kirschner i se întâmplase deja să aibă un duşman în cătarea mitralierei, şi de fiecare dată când trebuise să tragă, se simţise cumplit.

— Puţin la stânga, se auzi în căşti glasul căpitanului Hesslohel.

Kirschner vră spre est-nord.

— Direcţia nord-est, răcni el spre Feldwebelul Otto Neumann, care moţăia aşezat pe lăcaşul muniţiilor.

Simţi nevoia să fumeze. De la o vreme încoace, din pricina penuriei de tutun, apărută ca urmare a aprovizionării neregulate, se sforţa să reducă numărul ţigărilor. Pescui o Juno din buzunarul

drept al pantalonilor, şi-o strecură în gură şi o aprinse, având totodată grijă să menţină direcţia neschimbată. Trase adânc fumul în plămâni, dându-l apoi afară pe nări. Nu avea pe el decât maieul, pe care şi-l scoase acum, imitându-şi astfel camarazii. Cu bustul gol, reuşeau să mai suporte cât de cât căldura. Panzerul *Erika* înainta, strivind iarba pârjolită a stepei cu patruzeci şi cinci de kilometri pe oră, tăind de-a curmezişul stepa nesfârşită, escaladând uneori taluzuri sau coborând în adânciturile terenului fără ca măcar să-şi micşoreze viteza. În stânga, în dreapta şi în spate, celelalte blindate ale grupului îşi domoleau dorinţa de-a goni direct spre ţinta finală. Moscova era încă departe. Trebuia ca oamenii şi maşinile să fie cruţate, dar nimeni nu se îndoia, în ziua aceea de 30 septembrie, că victoria avea să fie lesne de obţinut.

„Dumnezeu e cu noi.” Acestea erau cuvintele întipărite pe centiroanele luptătorilor din invincibilul Wehrmacht. Nimeni nu putea contrazice această afirmaţie. Vremea era cum nu se poate mai frumoasă, iar forţele combatante ale Armatei Roşii fuseseră decimate în marea lor majoritate. Moralul fiecărui soldat era de nezdruncinat.

Traversară drumul Sverskului şi se pomeniră în scurt timp în faţa unui sat ce părea părăsit.

— Alinierea în spatele meu! răcni căpitanul Hesslohel. Vom ocupa satul ăsta şi vom face o haltă.

Kirschner le comunică coechipierilor săi vestea cea bună, care fu întâmpinată cu un strigăt de satisfacţie. Otto Neumann îşi privi ceasul de aur de la încheietura mâinii, pe care îl primise cadou din partea fermecătoarei sale soţii cu prilejul celei de-a zecea aniversări a căsătoriei. Ceasul arăta ora 12 şi 30 de minute. De fiecare dată când se uita la ceas, îşi amintea de zâmbetul tandru al Erikăi, de trupul ei delicios de zeiţă, de părul lung şi auriu ce îi cobora în valuri pe umeri, şi atunci simţea de-a lungul şirei spinării un fior fierbinte.

Aruncă o privire rapidă spre oamenii lui. În spatele mitralierei sale, Karl Dejas fuma indiferent, în timp ce Johann Mittelbach se lupta să-şi pună cizmele pe care şi le scosese dimineaţa. Picioarele jilave nu-i încăpeau şi Mittelbach înjura printre dinţi, de parcă în felul ăsta ar fi putut să rezolve ceva! Cât despre Paul Kruger, tunarul, acesta deschisese chepengul turelei şi scruta întinderea stepei. În cabină pătrunse o boare de aer ce li se păru proaspăt. Busturile celor cinci oameni, acoperite de sudoare,

luceau în penumbră, scoţând în relief muşchii puternici ce le alunecau pe sub piele. Toţi erau mohorâţi. Nu se petrecea nimic. Era decepţionant. La rândul lui, Feldwebelul ieşi pe jumătate din turelă şi, ducându-şi la ochi binoclul agăţat de gât, examină casele pitite în valurile de iarbă pârjolită.

— E-n regulă, Sigmund, încetineşte! tună Otto Neumann.

Conductorul îşi scosese căştile de la urechi şi executa acum ordinele şefului de echipaj. Cinci sau şase blindate luară poziţie în faţa lui. Îl recunoscu pe al căpitanului, singurul care beneficiase de un strat de vopsea de camuflaj, care trecu în fruntea coloanei.

De jur-împrejurul lor, totul era liniştit. Soldaţii se credeau la o sută de leghe de front, când de fapt ei înşişi erau frontul. La ordinul lui von Bock, porniseră în marş cu două zile în urmă, dată fiind distanţa pe care o aveau de parcurs. Într-adevăr, pentru Grupul de Armate, data atacului fusese stabilită pe 2 octombrie.

Kirschner îşi potrivi viteza după cea a blindatului din faţă. La intrarea în sat se produse o haltă intempestivă. Kirschner fu nevoit să blocheze frânele pentru a evita ciocnirea.

— La dracu'! înjură el. Ce naiba fac?

Lăsă comenzile şi se căţără pe blindaj, împreună cu camarazii săi. Soarele îl orbi. Se frecă cu putere la ochi şi îşi îndreptă privirile spre casele ce păreau pustii. Câteva siluete în zdrenţe o luară la goană, precum furnicile dintr-un muşuroi răscolit cu băţul.

— Nu s-ar zice că suntem iubiţi prin partea locului, observă Dejas.

— Pune-te în locul lor, Karl.

Dejas aprobă din cap şi îşi aprinse o ţigară. Tancurile din faţa lor se urniră din loc. Kirschner coborî la iuţeală înapoi la locul său şi, repezindu-se la comenzi, ambreie cu un gest scurt. Mk IV porni cu o smucitură care îi dezechilibră pe cei doi mitraliori.

— Fii atent, la dracu'! O să ne rupem dinţii!

Protestele li se pierdură înghiţite de vacarmul motorului ambalat la maximum. Gert Hesslohel puse tancurile escadronului său să se alinieze într-o piaţă întinsă, un soi de târg situat în inima satului, înconjurat de izbe din chirpici, cu acoperişuri din paie. Echipajele ieşiră la iveală din turele, ca nişte diavoli pe arcuri ţâşnind din cutie.

— Feldwebel Otto Neumann! Ia-ţi oamenii şi vezi dacă poţi găsi ceva mâncare proaspătă.

— Am înţeles, domnule căpitan! răspunse Neumann, înţepenind într-o poziţie impecabilă de drepţi.

Gert Hesslohel se simţi mulţumit. Era un om cumsecade, căruia nu îi plăcea să folosească violenţa dacă nu era absolut necesar. Pe deasupra, era prieten apropiat cu generalul Guderian. Se întâmplase ca renumitul general să îi facă o vizită, şi amândoi se tutuiseră de faţă cu soldaţii uluiţi, ceea ce, de atunci încoace, îi conferea căpitanului un anumit prestigiu. La sfârşit, cei doi se despărţiseră cu salutul militar, şi nu cu cel nazist.

Kirschner, Neumann, Kruger, Dejas şi Mittelbach se îndreptară spre pâlcul de case. Doar Dejas avusese grijă să-şi ia automatul cu el. Ce rost avea să-i îngrozească pe localnici? Nu aveau nevoie decât de provizii şi de băutură.

De obicei, tanchiştii nu aveau decât contacte reduse cu locuitorii regiunilor pe care le străbăteau. Nu văzuseră niciodată ruşi îndeaproape. Desigur că nu se aşteptau la manifestări de simpatie, dar nici nu-şi imaginau că vor întâmpina ostilitate. Aşa se face că Neumann şi oamenii lui fură surprinşi, când împinseră uşa primei izbe din cale, de privirile pline de ură care se aţintiră asupra lor. Într-un colţ erau strânşi un moşneag cu nevasta lui, doi tineri şi o fată splendidă sub zdrenţele care o înveşmântau.

— Nu vrem să vă facem nici un rău, spuse Feldwebelul, înaintând. Vrem doar ceva mâncare şi băutură.

Locatarii nici nu clipiră. Ochii lor nu părăseau automatul ţinut neglijent de Dejas.

— Şefule, ăştia nu înţeleg nimic din ce le spunem.

Asta era situaţia. Fură nevoiţi să se exprime prin gesturi, dar nici acum nimeni nu făcu vreo mişcare. Pierzându-şi răbdarea, Neumann îl înşfacă pe bătrân şi îl puse să se aşeze lângă el, pe un stănog de lemn murdar, apoi repetă toate gesturile adecvate. Bătrânul scoase un oftat lung şi din gura cu buze vinete i se revărsă un şuvoi de cuvinte destinate nevestei sale. Bătrâna se îndreptă în silă spre fundul odăii spaţioase şi joase. După câteva clipe se întoarse şi puse pe masă o halcă de slănină afumată, o pâine rotundă şi uriaşă şi un bidon cu un lichid înăuntru. Bătrânul le dădu să înţeleagă că asta era tot ce le putea da. Kirschner se apropie de masă, adulmecă conţinutul bidonului şi se strâmbă. Mirosea a alcool prost. Luă câteva pahare de pe o etajeră şi le umplu.

— Pentru victorie! strigă el, ridicându-şi paharul deasupra

capului.

Cei patru camarazi îl imitară şi îşi goliră paharele. Alcoolul avea un gust cumplit, dar le făcu bine. Apoi salutară, îşi luară prada şi ieşiră. Afară, soarele de amiază îi orbi. Procedară în acelaşi fel în toate casele din împrejurimi. În curând, toţi oamenii grupului se apucară să mestece vârtos slănina afumată şi pâinea neagră, care constituiau o schimbare faţă de veşnicele lor raţii.

Atacul îi surprinse în toiul mesei. Strânşi ceva mai la o parte de blindatele oprite, fără umbră de teamă, nu îşi luaseră nici o măsură de precauţie. Prima rafală doborî doi dintre ei în colbul dezgustător şi roşiatic din piaţă.

— Alarmă! La posturi cu toţii! răcni căpitanul Gert Hesslohel.

Încă o dată, vechea mitralieră sovietică Maxim scuipă moartea. Soldaţii grupului de blindate se împrăştiară, pentru a nu oferi inamicului o masă compactă. Dejas, care nu-şi lăsase automatul din mână, se strecură la adăpostul şenilelor unui Mk IV şi începu să tragă rafale scurte, acoperindu-şi astfel camarazii. Împuşcături răzleţe izbucniră cam de pretutindeni, trase probabil din puşti vechi, din ultimul război.

Grupul era încercuit de o formaţie de oameni hotărâţi, al căror scop evident era să îi împiedice pe tanchişti să ajungă la adăpostul inexpugnabil al blindatelor. Mai mulţi oameni în negru căzură sub focul inamicului. Dejas continua să tragă ca un smintit, ţinând sub foc un grup de ruşi pe care îl localizase în partea de vest a pieţei.

— Toată lumea la pământ! Mai repede! ordonă Hesslohel, nebun de furie.

Tanchiştii se aruncară în prag şi începură să se târască în direcţia blindatelor. Un nor de praf formă în scurt timp un ecran protector. Ruşii continuară să tragă la întâmplare. Unul câte unul, tanchiştii îşi escaladară vehiculele, în timp ce Dejas, care îşi golise încărcătorul, executa o mişcare prudentă de retragere. O mitralieră de 7,92 începu să tragă, preluând ştafeta, urmată de alte două, apoi de alte zece. Într-o clipă, piaţa fu măturată de un tir infernal, care îi ţintui pe ruşi la pământ. La un ordin de-al căpitanului, blindatele se urniră din loc, îndreptându-şi boturile monstruoase spre izbe.

— Terciuiţi-mi toate astea! Să nu mai rămână nici o casă în picioare! S-a înţeles?

Şenilele muşcară din pământ şi se năpustiră spre izbe. Mitralierele de la bord secerau paiele acoperişurilor şi găureau pereţii de chirpici. Kirschner îl recuperă în drum pe Dejas, care

reuşi, sub focul inamicului, să se caţere pe blindajul de oţel fără a fi atins. Otto Neumann îşi scoase capul pe marginea turelei. O ploaie de gloanţe îi azvârli casca cât colo. Avusese răgazul să vadă cadavre de bătrâni, de femei şi copii întinse în praf. La câţiva metri de ţinta ce-i fusese desemnată, Kirschner debraie.

Blindatul se opri. Conductorul îşi şterse sudoarea care îi curgea în ochi. Se simţea incapabil să continue măcelul.

— Fir-ar să fie! urlă Neumann. Ce naiba faci?

— Şefule, spuse revoltat omul de pe Rin, nu pot să fac una ca asta!

— Pe toţi dracii! Ne-au atacat pe la spate, nu-i aşa? Dacă nu distrugem cuibul ăsta de partizani, câţi dintre ai noştri o să mai moară, ai?

Argumentul nu era lipsit de greutate. Kirschner îşi scutură căpăţâna blondă ca să-şi alunge toate gândurile ce i se înghesuiau în minte. Luă un bidon pe care avusese grijă să-l umple cu alcool şi bău cu înghiţituri lungi. După care apucă comenzile şi ambreie din nou. Era beat. Acum, pentru el nu mai avea importanţă decât distrugerea cuibului ăsta de vipere pe care îl avea înainte. Masa uriaşă a blindatului se năpusti spre izbă. Cu mâinile crispate pe mitraliere, Mittelbach şi Dejas trăgeau drept înainte, risipindu-şi muniţia. Puţin le păsa însă. Esenţial era să pună mâna pe sat.

— Ăştia-s nebuni, constată Kruger, îngreţoşat de toată această josnicie. Ar trebui să le treacă prin cap...

O explozie formidabilă îi tăie vorba. Otto Neumann intră grăbit înapoi în cabină. Era stacojiu la faţă.

— Panzerul lui Willy Krantz a fost lovit! Nemernicii au un 122 mm model 38. Nu e de fapt un tun antitanc propriu-zis, dar, de la mică distanţă, face destule stricăciuni.

Fură scuturaţi de o zdruncinătură uşoară, urmată de un ţipăt necuprins de deznădejde. *Erika* trecuse dintr-o parte într-alta a unei izbe, pomenindu-se acum cu stepa în faţă. Kirschner execută o întoarcere rapidă şi alese o nouă ţintă. În faţa lui, într-un nor de praf galben, alergau siluete neclare, secerate pe loc de mitralierele de bord. Problema era acum să găsească locul unde se afla obuzierul, ceea ce, din pricina prafului şi a fumului stârnit de incendiile declanşate aproape pretutindeni, nu era deloc lucru uşor.

— Opriţi focul! urlă Neumann. Nu mai are rost.

Dejas şi Mittelbach îşi lăsară mitralierele. Făcuseră o treabă bună. Trebuie spus că îşi cunoşteau la perfecţie meseria.

Kirschner se năpusti spre noua lui pradă. Izba se dislocă sub impact, acoperind blindatul cu un strat de pământ uscat şi de paie; care lunecă de-a lungul blindajului. Ceva mai încolo, la ieşirea dinspre nord-vest a satului, din câte se părea, tunul continua să tragă. Toate tancurile grupului dansau o sarabandă frenetică prin satul devastat, înconjurate de un nor de praf şi de un zid de flăcări şi fum negru. Printr-o fantă de ţintire, Neumann zări obuzierul deservit de două siluete neclare care se agitau, încărcând chiulasa.

— Gata, l-am văzut! strigă el, punându-şi mâna jilavă pe umărul gol al conductorului şi îşi aţinti arătătorul spre un colţ al satului în ruină.

— Acolo, Kirschner, acolo! Îl vezi?

Conductorul dădu din cap şi, muşcându-şi buza, ambală motorul. Monstrul de oţel se năpusti spre pradă. Pântecul său burduhănos se desprinse dintre ruine şi se înălţă ameninţător.

— Trageţi, voi ceilalţi!

Cei doi mitraliori dădură ascultare ordinului. Unul dintre servanţii tunului de 122 mm, secerat de gloanţe, se prăbuşi lângă baterie, în vreme ce camaradul lui vâra în grabă un obuz. Nu apucă însă să-şi ducă gestul până la capăt. Masa uriaşă a tancului Mk IV se lăsă asupra lui. Se auzi un zgomot de metal zdrobit, după care nu mai fu nimic. Kirschner apăsă pe accelerator, dar tancul, lansat cu toată viteza, începu să se învârtă în jurul lui însuşi.

— Fir-ar să fie! Ce s-a întâmplat?

— Opreşte, Sigmund! Trebuie să vedem ce e.

În satul pe jumătate distrus, tirurile sporadice răspundeau uruitului monştrilor de oţel. Lupta continua, intermitent şi de pe poziţii inegale.

Neumann sări din tanc, fără să se sinchisească de pericol.

— O bucată de fier s-a înfipt într-o şenilă! îşi înştiinţă el echipajul consternat. Opreşte totul, Kirschner. O să ne apucăm de reparat!

Rând pe rând, tunarul, cei doi mitraliori şi conductorul săriră şi ei jos din tanc. Aerul relativ proaspăt îi făcu să se simtă mai bine. Piepturile le şiroiau de sudoare. Buimăciţi de zgomot, rămaseră o clipă nemişcaţi, la umbra blindatului. Kirschner se îndreptă clătinându-se spre Feldwebel.

— Pe cuvântul meu, eşti criţă! constată Neumann.

— Iertaţi-mă, şefule! N-am avut încotro.

— Ai făcut o treabă bună, Sigmund. Nu-ţi face probleme,

chestia asta rămâne între noi.

Kirschner se simţi recunoscător faţă de superiorul său. Apropiindu-se de şenilă, examină stricăciunile. O bucată enormă de metal bloca şenila stângă la înălţimea roţii dinţate mari din faţă.

— Rezolv eu asta, nu vă şucăriţi, Feldwebel.

Se urcă la loc în turelă şi porni motorul, care gemu, încercând să intre în marşarier, ceea ce însă nu făcu decât să agraveze lucrurile.

— Stop! strigă Neumann. Nu merge!

Kirschner opri motorul şi coborî să constate efectele manevrei.

— Mii de draci! observă el. Ne-am aranjat!

Şenila trebuia demontată pentru a putea scoate bucata de fier înfiptă în roată.

— O să-mi ia vreo oră, Feldwebel.

— E prea mult, o să punem cu toţii umărul!

— N-o să-mi fiţi de nici un ajutor, băieţi! Am zis o oră, dar o să dureze mai mult. Nu e chiar atât de simplu.

Panaşuri de fum negru se înălţau deasupra ruinelor şi se pierdeau peste întinderea stepei. Echipajul se afla la distanţă de luptele care se dădeau între escadronul căpitanului Hesslohel şi partizani.

— Atunci, dă-i drumul, băiete!

Încetul cu încetul, aburii alcoolului se risipiră şi Kirschner îşi reveni cu totul. Scoase trusa cu scule şi se puse pe treabă, îndatoritor, Dejas îi strecură între buzele groase o ţigară aprinsă. Cu toţii se străduiră să îi înlesnească munca. Butoanele enorme, ruginite de intemperii, se înţepeniseră şi Kirschner avu nevoie de toată priceperea şi forţa sa pentru a le veni de hac.

În cele din urmă, soldaţii deveniră conştienţi de tăcerea care se lăsase. Absorbit de ceea ce făcea, echipajul tancului Mk IV nu-şi dăduse seama de cele ce se petreceau în jurul său. Se aflau cu totul în afara bătăliei şi repararea tancului le captase tot interesul. Întreg satul ardea. La urechi le ajunseră acum trosnetele nenumăratelor incendii şi văzură zidul de flăcări, deasupra căruia plutea un nor gros de fum ce se lăsa încet asupra stepei.

— Au plecat, reuşi să articuleze Kirschner.

Privirile tuturor se îndreptară asupra vălului de foc. Liniştea ce pogorâse asupra ruinelor nu era tulburată decât de trosnetul flăcărilor.

— Ne-au crezut distruşi, pe cinstea mea!

Dejas se ridică, ţinându-se cu mâinile de şale.

— Asta-i grozav, ce mai, confirmă el.

Neumann făcu câţiva paşi în direcţia a ceea ce mai rămăsese din sat.

— Degeaba, Feldwebel. Grupa a şters-o.

Îngrijorat, Mittelbach privi îndelung stepa, rotindu-şi ochii de jur-împrejur.

— Acum n-ar mai lipsi decât ca ăilalţi să dea peste noi, murmură el.

— Nici un pericol în privinţa asta. Au fost nimiciţi, îl linişti Neumann.

— Cum e, Kirschner? Mai ai?

Cu o strâmbătură de scârbă destul de caraghioasă, conductorul se străduia să desprindă câteva fâşii zdrenţuite de carne sângerândă, care rămăseseră agăţate de şenilă.

— Daţi-mi o mână de ajutor să scap de porcăria asta, răspunse el morocănos.

Feldwebelul se înhămă împreună cu oamenii lui la treabă. Piesa de metal avea câteva asperităţi de care se putură prinde. O jumătate de oră mai târziu, Panzerul era din nou în stare de funcţionare.

— Bun! făcu Otto. Cu asta am terminat, dar ce facem mai departe?

— O să încercăm să-i ajungem pe ceilalţi din urmă, spuse Dejas.

— Sigur. Dar au cel puţin o oră de avans faţă de noi, le aminti Feldwebelul.

Chibzui o clipă, apoi adăugă, vorbind ca pentru sine:

— Din câte îmi amintesc, cred că ne îndreptam spre Briansk. O să vedem ce putem face.

Întinse o hartă pe solul prăfos şi se ghemui pe vine. Degetul său urmări o linie dreaptă, trasată cu creion roşu, ce mergea spre nord-est.

— E-n regulă, băieţi! La drum!

Tuturor le era sete. Aveau, ce-i drept, provizii de apă, dar era atât de leşioasă, încât traseră un gât de vodcă, care avea un gust prost şi le ardea maţele. Nu se grăbeau deloc. Otto Neumann ştia ce e de făcut, şi tocmai luase hotărârea de-a recupera întârzierea mergând noaptea. Soluţia aceasta se dovedea cea mai bună din toate punctele de vedere. Hotărâră să dea o raită printre ruine, în speranţa de-a găsi poate ceva de

şterpelit. Departe, în zare, soarele cobora deja spre orizont. Îşi şterseră sudoarea ce le şiroia pe spinare şi îşi scuturară praful de pe haine.

— Ce zici? îi strecură Dejas la ureche lui Johann Mittelbach. Escapada asta nu pică deloc rău.

Şi, scoţând o tabacheră din buzunar, se apucă să-şi răsucească o ţigară.

Capitolul 3

Condusă cu mână sigură de către Sigmund Kirschner, *Erika* înainta cu viteză redusă peste întinderea stepei. Luna scălda priveliştea într-o lumină lividă. Soldaţii erau osteniţi. Tunarul şi cei doi mitraliori dormeau buştean. Doar Feldwebelul stătea treaz, ţinându-i oarecum companie neobositului Kirschner. Omul ăsta era un fenomen! Putea rămâne treaz zile în şir, fără să aibă nevoie de nici o clipă de somn.

Otto Neumann supraveghea câmpia ce i se întindea în faţa ochilor. Coborâse chepengul turelei şi în cabină pătrundea răcoarea nopţii, făcând ca atmosfera să fie suportabilă. Feldwebelul se gândea la soţia lui. Ultima oară când o văzuse, era îmbrăcată într-o rochie uşoară şi înflorată. Făcuseră dragoste pe săturate, după care îl condusese la trenul care avea să îl ducă spre est. Zărise o lacrimă agăţată de colţul pleoapei, şi asta îl răscolise. Nu-şi închipuise că l-ar fi putut iubi atât de mult. Trenul se urnise din loc şi silueta ei subţire se făcuse tot mai mică, până ce dispăruse cu totul când coloana de vagoane intrase în curba lungă de la ieşirea din oraş.

Otto Neumann îşi alungă amintirile şi, scoţându-şi pachetul de ţigări, îşi aprinse una. Luna strălucea pe cer. Curentul îi răvăşea părut. Trase adânc în piept aerul proaspăt al nopţii. „Ciudată ţară mai e şi Rusia, îşi zise el. Iată-ne la mijlocul lui octombrie, şi e cald ca vara.” În copilărie, când îşi imagina nesfârşita Rusie, în faţa ochilor i se perindau peisaje înzăpezite şi izbe îngropate sub troiene înalte.

— Cum te mai poţi înşela, murmură el.

Constatarea aceasta îl duse la gândul că putea la fel de bine să se înşele în privinţa locuitorilor acestei ţări şi care îi fuseseră prezentaţi ca fiind nişte suboameni. Ce prostie! Şi de ce asta, mă rog frumos? Regimul nazist fusese cel ce lansase gogoaşa asta. În clipa aceea, tancul încetini. Neumann se aplecă înăuntru.

— Dă-i bătaie, Kirschner! Haide, bătrâne!

Conductorul, care aţipise preţ de o clipă, îşi veni în simţiri şi apăsă pe accelerator. Dedesubtul lui, motorul avea o cadenţă regulată, ca bătaia unei pendule. Perspectivele nu erau prea trandafirii. Trebuia neapărat să ajungă din urmă grupul de

blindate al căpitanului Hesslohel.

Obosit să tot scruteze linia întunecată a orizontului ce se profila în lumina lunii, Otto Neumann îşi îndreptă privirile spre bolta cerească. Miriade de stele înfipte în catifeaua nopţii scânteiau, aidoma unor diamante aruncate la întâmplare de o mână uriaşă. Aerul răcoros al nopţii îl făcu să se înfioare. După o ultimă privire circulară, intră în turelă şi trase chepengul în urma lui. Se pomeni pe dată în atmosfera jilavă a cabinei, în care plutea un miros amestecat de sudoare, ulei şi tutun. Se aşeză lângă Kirschner.

— Cum merge, băiete?

Omul de pe Rin abia dacă îşi întoarse privirea.

— Cum nu se poate mai bine, şefule!

În clipa aceea, la orizont apăru un fel de dig ce se înălţa la câţiva metri deasupra nivelului normal al solului. Kirschner deschise larg ochii, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba. Feldwebelul cercetă cu atenţie linia întunecată.

— Pe toţi dracii! exclamă el. E linia ferată Konotop-Briansk.

— E o porcărie, şefule! înjură Kirschner. Nu pot escalada chestia asta!

Feldwebelul chibzui o clipă.

— Deocamdată, nu poţi decât să mergi de-a lungul mizeriei ăsteia de rambleu. Grupul a trebuit doar să-l traverseze pe undeva. Ar trebui să dăm de urma blindatelor căpitanului Hesslohel.

Kirschner scoase din viteză şi execută o manevră care îi trezi pe ceilalţi trei.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Kruger, căscând să-şi rupă fălcile.

— Nimic! Dormi acolo şi nu ne bate la cap! îl sfătui Kirschner.

Celălalt mormăi o înjurătură şi adormi la loc. În colţul lor, cei doi mitraliori începură o interminabilă partidă de zaruri. Kirschner zâmbi. La fel ca întotdeauna, aceasta avea să se termine cu o încăierare, dat fiind că şi Mittelbach şi Dejas trişau pe rupte.

Mk IV *Erika* înainta în noapte în ritmul bătăii regulate a motorului, aidoma unui monstru preistoric. Cursa lui solitară avea ceva insolit, care ar fi provocat nedumerirea unui eventual spectator. În împrejurarea de faţă, spectatorul respectiv era un cioban care păzea o turmă de capre costelive. Vuietul motorului, care creştea neîncetat, îl făcu să se trezească cu o tresărire. Ridicându-se dintr-un salt, adună laolaltă turma speriată şi aruncă priviri speriate în toate direcţiile. Atunci zări ivindu-se în

lumina lunii, cu zgomot mare, un monstru care semăna de departe cu un elefant. Îşi aminti brusc toate poveştile pe care le ascultase de-a lungul multor seri de iarnă. Făcând ochii mari, scoase un strigăt şi o luă la goană ca un apucat, urmat de turma behăitoare condusă de un câine slab de i se vedeau coastele, ţinându-şi coada lăsată în jos şi aruncând priviri înfricoşate în urmă-i.

— Şefule, cred că văd ceva.

Otto Neumann mulţumi Cerului pentru luminozitatea acestei nopţi de toamnă în care putea desluşi totul aproape la fel de limpede ca în plina zi. Deschise turela şi se aplecă în faţă. La vreo sută de metri se zărea, într-adevăr, o breşă.

— Încetineşte, îi ordonă el lui Kirschner. Să vedem ce e.

După o clipă, se pocni peste frunte.

— Ce prost sunt! Trebuie să fie o trecere de nivel.

Într-adevăr, câmpia urca uşor, încât înălţimea taluzului pe care se afla calea ferată se micşora.

— Probabil că pe aici au trecut, şefule, spuse Kirschner, reducând viteza.

Motorul trecu la o turaţie lentă, trăgând cu circumspecţie cele douăzeci şi trei de tone ale blindatului. La marginea căii ferate se afla o căsuţă ce părea abandonată. La ferestre nu se zărea nici o lumină, ceea ce era, de altfel, cât se poate de normal: trecuse de miezul nopţii. Cu toate acestea, Neumann îl îndemnă pe Kirschner să fie prudent. În scurt timp, masa de oţel a tancului fu oprită de bariera trecerii de nivel.

— Trec peste ea, şefule?

— Nu, se împotrivi Neumann. Linia trebuie să rămână intactă, fiindcă va folosi la aprovizionarea trupelor noastre. Karl. Du-te şi deschide bariera asta afurisită.

Fără un cuvânt, Dejas îşi lăsă zarurile şi, sărind agil din tanc, se îndreptă spre calea ferată. Motorul puternic al lui Mk IV torcea în noapte ca o pisică uriaşă. Focul se declanşă atunci când micul Dejas ajunsese la numai un metru de barieră – o rafală scurtă, care îi smulse tanchistului un strigăt de durere. Luptând cu panica, Dejas, care avea un curaj nemaipomenit, se aruncă la pământ şi începu să se târască la adăpostul unui vagon vechi, părăsit pe o linie moartă. Când ajunse în afară de pericol, îşi duse mâna la umăr şi constată că nu se alesese, din fericire, decât cu o zgârietură.

Rusul continua să tragă ca un smintit, la nimereală, ca şi cum

nu ar fi vrut decât să-şi lichideze rezerva de muniţie. La rândul său, Mittelbach se apucase să împroaşte cu gloanţe faţada căsuţei din care porneau împuşcăturile.

— Kirschner, mergi înainte! spuse Feldwebelul. O să-l culegem pe Dejas, care-i în pericol.

Kirschner ambreie şi acceleră, îndreptând tancul spre barieră şi interpunându-se astfel între trăgătorul sovietic şi ţinta lui. Dejas pricepu manevra şi, calculându-şi elanul, sări din ascunzătoare, escaladă blindajul şi se strecură în cabină. Era plin de sânge.

— E grav? întrebă Neumann, îngrijorat.

— Nici vorbă, şefule. O zgârietură. Dar n-am de ce să-i mulţumesc nemernicului ăstuia!

Mittelbach îşi lăsase mitraliera şi desfăcea deja un pansament.

— Găureşte-l pe gunoiul ăsta, Mittel! mugi Neumann. O să ne ocupăm noi de Dejas.

Mittelbach se întoarse la treabă. Tirul său îndesat nu reuşi totuşi să micşoreze intensitatea focului inamic. Bine adăpostit îndărătul unei stive de saci cu nisip, la fereastra singurului etaj al căsuţei, acesta din urmă trimitea snopuri de proiectile ce ricoşau pe blindaj. De altfel, gloanţele de 7,92 aruncate de MG-ul lui Mittelbach nu făceau decât să ştirbească cimentul faţadei.

— Va trebui să folosim artileria grea ca să-i venim de hac nebunului ăsta, îşi dădu cu părerea Feldwebelul, sfârşind pansamentul provizoriu al rănii lui Dejas.

Îşi scărpină bărbia, perplex, şi se hotărî.

— Kruger, e rândul tău! Fă praf şandramaua asta! Ţinteşte la ora 2! Ai înţeles?

— Înţeles, şefule!

— Atunci, dă-i drumul!

Kruger vârî un obuz în chiulasă.

— Atenţie! Înălţime zero! Gata? Foc!

Deflagraţia sfâşie întunericul nopţii. O limbă de foc portocalie ţâşni din ţeava tunului. O secundă mai târziu, căsuţa se năruia cu un bubuit înfricoşător. Otto aşteptă ca liniştea să se lase la loc.

— Haideţi! Acum îi dăm drumul! Înainte!

— Dar cu bariera ce facem, şefule?

— S-o ia dracul de barieră! Trecem peste ea!

Mk IV *Erika* se năpusti, îmboldită de puternicul ei motor. Frânturi de barieră fură azvârlite de o parte şi de alta a blindajului, apoi în faţa botului ca de monstru preistoric al tancului se întinse din nou stepa nesfârşită.

Propriu-zis, nu era decât un pârâiaş. Un afurisit de pârâiaş, lat totuşi de cinci-şase metri. Şi adânc. Din pricina secetei care dura de câteva săptămâni, albia era aproape secată; nu mai rămăsese decât un firicel de apă, lat de vreun metru, care se strecura printre pietroaiele albe, cu muchiile rotunjite de eroziune.

— E o prostie s-o ţinem în direcţia asta, şefule, îşi dădu cu părerea Kirschner, care era cuprins de o nelinişte crescândă. Trebuie că ne-am rătăcit.

Otto Neumann tresări. Îşi simţea amorul propriu atins în plin.

— Sunteţi nebun, Kirschner? se răsti el. Dacă nu te simţi bine, spune-o!

Când plutonierul folosea persoana a doua plural cu subalternii, însemna că ceva scârţâie.

Cu faţa trasă de oboseală, conductorul strânse din dinţi, stăpânindu-se să nu tragă o înjurătură, şi scoase un suspin prelung.

— Nu se poate să nu fi trecut pe aici, afirmă categoric Neumann. Trebuia să ne regrupăm la sud de Briansk. Unde credeţi că ne aflăm?

— În orice caz, nu putem trece peste râul ăsta. Doar dacă nu încercăm prin vad.

— Dar podurile pentru cine sunt făcute? tună Neumann. Doar nu pentru câini, nu?

— Să mă anunţaţi când găsiţi unul, mormăi Kirschner, posomorât.

Puse din nou tancul în mişcare şi o luă, de la sine putere, de-a lungul malului, scrutând petecul de pământ care se perinda prin faţa lui. Preţ de o clipă, luna se ascunse după un nor mare şi alungit. Cu o înjurătură, Kirschner opri motorul şi începu să bată darabana pe levierul de ambreiaj, manifestându-şi astfel nerăbdarea. Apoi, astrul nopţii se ivi din nou, aruncându-şi iar lumina lividă peste stepă.

— Dă-i drumul! se răsti Neumann.

Kirschner strecură spre el o privire întunecată. Ce se băga deşteptul ăsta? Porni din nou motorul şi reîncepu să inspecteze malul râului. Panzerul Mk IV *Erika* semăna cu o insectă mare şi înnebunită, care-şi caută drumul de-a lungul unui zid.

— Întoarce cu o sută optzeci de grade.

Cu un oftat de enervare, Kirschner îşi manevră blindatul, întorcându-l în direcţia indicată. Se săturase până peste cap de toate tâmpeniile astea. Tancul intră într-o curbă prelungă. Drept

în faţa lui, orizontul era tivit cu o lucire cenuşie, care vestea zorile apropiate.

— Treziţi-vă, băieţi, spuse Neumann, scuturându-i pe cei doi mitraliori şi pe tunarul Kruger. Se luminează de ziuă.

— Şi ce-i cu asta? mârâi Dejas. Ce ne pasă nouă?

Neumann, care scruta malurile râului, nu reacţionă în nici un fel. Zări în sfârşit ce căuta.

— Un pod, băieţi!

Kirschner opri brusc motorul. Blindatul se imobiliză la adăpostul unui pâlc de sălcii.

— Ce faci?

— Dacă e un pod, şefule, raţionă Kirschner, trebuie că e păzit. N-are rost să riscăm degeaba.

Îşi aprinse febril o ţigară şi suflă fumul drept în faţă. Nervii îi ieşeau prin piele, probabil că din cauza lipsei de somn.

— Ai dreptate, fir-ar să fie! exclamă Feldwebelul. O să ne ducem să verificăm. Mittelbach şi Dejas, veniţi cu mine. Luaţi-vă automatele. Dacă e vreun rus pe-aici, o să-l facem să muşte ţărâna asta blestemată şi scârboasă de aici!

Neumann îşi drese glasul. Se simţea dintr-odată în plină formă. Strecurându-şi mâna sub cămaşă, strânse în pumn medalionul care îi atârna la gât. Era un medalion al Fecioarei. Cei trei îşi îmbrăcară bluzoanele de pânză groasă şi săriră afară din vehiculul pitit sub crengile sălciilor. Aerul rece îi făcu să se înfioare pe neaşteptate.

— După mine, ordonă Otto Neumann.

Îşi verifică din reflex încărcătorul şi începu să înainteze, aplecat din mijloc, cu toate că nu avea nici un rost, cu ochii aţintiţi asupra podului şi cu urechile ciulite.

— La naiba! înjură înăbuşit, dându-şi seama că uitase grenadele.

Dejas zâmbi şi dădu din umeri. Gradaţii ăştia!

— Nu vă enervaţi, şefule! Am luat eu.

Îi arătă o raniţă plină cu grenade ruseşti.

— Închide-ţi pliscul, Karl, şopti Mittelbach. Ne apropiem.

În primele luciri ale zorilor, podul părea părăsit. Cei trei soldaţi se răsuciră pentru a măsura distanţa până la tanc. *Erika* părea o fiară uriaşă, oprită în faţa unei prăzi nevăzute. Imitându-l pe Feldwebel, Karl şi Johann începură să se târască prin rouă dimineţii. Ajunşi la câţiva metri de pod, se opriră, pândind în noaptea care era deja pe ducă. Nu auziră nici un sunet.

— Îi dăm drumul, murmură Neumann. Căutaţi pe cât se poate

să nu vă folosiţi automatele.

Cei trei îşi potriviră armele pe umăr şi apucară pumnalele de tranşee, apoi reîncepură să se târască.

— Atenţie, suflă Otto Neumann. Văd ceva.

În lucirea cenuşie a zorilor, desluşi silueta unei santinele şi o arătă cu degetul.

— Karl, e al tău, şopti el abia auzit.

Bărbatul scund se strecură prin iarba înaltă aidoma unui şarpe. Pumnalul ţinut în dinţi îl făcea să semene cu un războinic din Evul Mediu. În scurtă vreme, se făcu nevăzut şi doar iarba care se scutura îi mai semnala înaintarea. După cinci minute, era înapoi.

— Misiune îndeplinită, spuse el. Par să fie vreo zece cu totul, care păzesc podul. Au, pe lângă o baterie, patru mitraliere pentru apărare antiaeriană şi un tun antitanc. În afară de asta, fiecare are câte o armă individuală.

— Eşti un tip grozav, Karl, îl complimentă Feldwebelul, întrebându-se cum putuse să afle toate astea în numai câteva minute.

— Ce facem, şefule? întrebă Mittelbach.

Îşi simţea stomacul înnodat de frică. Se temea cumplit de lupta cu arma albă.

— Mergem.

Cei trei se strecurară prin iarba înaltă care străjuia malul.

— Am auzit un zgomot, spuse unul dintre ruşii aflaţi într-o cocioabă tăcută din scânduri roase de cari.

— Piotr stă de pază la capul podului. Dacă ar fi vreun pericol, ne-ar fi dat de veste, observă un uriaş cu chip de maimuţă.

— Tâmpit ce eşti! exclamă singurul gradat al grupei, numit de puţin timp sergent. Naziştii ştiu să lupte. Trebuie să fim cu ochii în patru. Ia hai, sus cu toţii, şleahtă de puturoşi!

Soldaţii puşi să păzească podul se executară în silă. Stăteau la cald, înfăşuraţi în pături, şi acum o vorbă aruncată de prostul ăsta de Boris îi scotea din cuib. Nu avură timp să-şi apuce armele. Trei vlăjgani în negru se prăvăliră peste ei. Boris, Nikolai şi sergentul se aleseră pe loc cu gâtul tăiat. Sângele împroşcă pereţii de lemn. Ceilalţi cinci, încurcaţi în haine şi pături, nu opuseră nici o rezistenţă şi gâturile le fură tăiate într-o clipită, înainte de-a fi avut vreme să-şi ia armele. Doar Feodor, care se dusese la râu după apă, era teafăr. Sărind pe mal, văzu de îndată

că ceva nu era în regulă. Înainte de toate, uriaşul Piotr dispăruse. Apoi, la urechi îi ajunse vânzoleala din cocioabă.

— Pe toţi dracii, idioţii ăştia iar s-au luat la bătaie! murmură el.

Într-adevăr, paznicii podului aveau obiceiul să se ia la harţă pentru o nimica toată. Certurile izbucneau din pricina unei raţii de pâine sau de vodcă, a unui încărcător sau chiar a unei grenade. Li se întâmplase chiar să se bată ca nişte golani. Totuşi, Feodor, care era suspicios din fire, fu cuprins de nelinişte. Lăsă jos bidonul de apă, îşi desprinse automatul atârnat de umăr, verifică încărcătorul şi se strecură până la uşa cabanei, furişându-şi privirea înăuntru. Ceea ce văzu îl făcu să se înfioare şi îi veni să o ia la fugă. Lui Feodor îi era groază de război şi de tot ce era legat de el. Vederea sângelui îl răscolea. Din pricina aceasta, nu fusese niciodată cu adevărat un dur. Teama de represalii îl făcu să rămână însă pe loc. Îşi cântări o clipă automatul, îl armă şi se năpusti brusc în cabană, trăgând drept înaintea lui în siluetele negre şi nedesluşite ce se mişcau în penumbră. Asta îl pierdu. Mâinile îi tremurau în asemenea hal, încât îi fu imposibil să reacţioneze când unul dintre vlăjgani îl apucă de încheietura mâinii, în timp ce altul îi trântea un pumn cumplit în creştetul capului. Văzu stele verzi. În faţa ochilor i se lăsa o perdea roşie şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, Feodor simţi o durere ascuţită la ceafa. Ducându-şi mâna la cap, pipăi cucuiul enorm care îi apăruse acolo. Auzi un râs sonor şi deschise ochii. În faţa lui stăteau trei necunoscuţi, gata să se folosească de armele pe care le ţineau în mână. Trebuie că erau nemţi, deoarece, după cum observă Feodor, vorbeau într-o limbă pe care nu o cunoştea. Îi privi prosteşte. Deci ăştia erau naziştii ăia mult-urâţi? Mutrele lor nu i se părură prea rele. Dacă stătea să se gândească, erau mai degrabă simpatice. Feodor aşteptă, temător. Capul îl durea îngrozitor. Ar fi vrut să se găsească la o sută de kilometri de locul ăsta blestemat. Venindu-şi în fire, descoperi cadavrele pline de sânge ale camarazilor săi. Cei trei bărbaţi în negru vorbeau între ei, schimbându-şi impresiile. Uneori, câte unul din ei spunea probabil ceva caraghios, fiindcă ceilalţi doi izbucneau în râs. Feodor se întrebă cum de puteau râde astfel în faţa morţii. Îşi închise ochii şi, din pricina tovarăşilor săi morţi şi, de asemenea, a groazei care îl cuprindea încetul cu încetul, pe obraji îi alunecară două lacrimi mari. Cu toate că arăta ca un bărbat şi că trebuia să se radă zilnic, Feodor nu avea decât cincisprezece ani.

Nu era decât un copil teribil.

— Ce facem cu ăsta? întrebă Dejas, arătând cu bărbia înspre Feodor.

Neumann se găsea în încurcătură. Îi repugna să ucidă cu sânge rece un individ, cu atât mai mult cu cât subomul ăsta din faţa lui era complet dezarmat.

— Habar n-am, spuse el, fixând cu privirea o crăpătură din perete, pe unde se zărea punctul luminos al soarelui ce răsărea.

— N-avem decât să-l împuşcăm, îşi dădu cu părerea Mittelbach, aţintindu-şi automatul spre pieptul tânărului.

Cu un gest brusc, Feldwebelul lovi peste ţeava armei, îndreptând-o în jos.

— Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face, murmură Dejas, rostind cuvintele ca pe o litanie.

Mittelbach se înfioră.

— Dacă aşa vrei tu să duci războiul, amice, ai mari şanse ca într-o bună zi să te trezeşti ciuruit de gloanţe!

Se răsuciră brusc cu toţii spre umbra care se interpusese dintr-odată între ei şi lumina soarelui. Paul Kruger se oprise în cadrul uşii ce se bălăbănea, privind la urmele masacrului dinăuntru.

— Bună treabă, băieţi! Dar la ce ne foloseşte asta?

— La trecerea podului! blestemă Neumann. Calea e liberă! Haideţi! Pe ăsta îl luăm cu noi!

Arăta înspre Feodor, care, neînţelegând o boabă din ce se vorbea, stătea nemişcat şi tremurând într-un colţ. Kruger se aplecă spre el şi îl înşfacă de încheietura mâinii.

— Hai, vino! Tu eşti prizonier de război! Hai!

Tânărul rus se ridică. Îl depăşea pe Kruger cu un cap. Era un fenomen. Dejas, cumsecade, îi strecură o ţigară între buzele groase şi i-o aprinse. Avu parte de o privire plină de recunoştinţă.

Afară, se înstăpânise lumina zilei, iar stepa se înfiora deja sub razele fierbinţi ale soarelui de octombrie.

— Frumoasă zi, constată cu plăcere Feldwebelul.

Pământul pe care păşeau nu păstra nici o urmă de şenile.

— N-au trecut pe aici, observă Kruger.

— O să-i găsim noi până la urmă, afirmă Dejas, aruncând priviri cercetătoare de jur-împrejur.

O apucară din nou de-a lungul malului, răscolind iarba plină de rouă. La vreo sută de metri înaintea lor, nemişcat, cu oţelul strălucind cenuşiu, blindatul Mk IV *Erika* aştepta. Feodor refuză

energic să urce şi încercă să scape. A fost nevoie de trei oameni ca să-l potolească, deoarece vlăjganul era înzestrat cu o forţă ieşită din comun.

— Haide odată, imbecilule! Vezi doar că nu vrem să-ţi facem nici un rău! se înfurie Neumann.

Kirschner îşi scoase capul pe turelă şi căscă ochii cât cepele.

— Nu vreau ca tipul ăsta să intre în tancul meu! zbieră el.

Otto Neumann îşi aranjă chipiul care îi stătea pieziş.

— Eu dau ordine aici, se răsti el.

Feodor încetase să se mai zbată. Atitudinea i se schimbă brusc şi radical. Fusese de ajuns un simplu gest amical din partea lui Kruger, care îi pusese o mână pe umăr şi îi întinsese bidonul plin cu vodcă. Feodor băuse, după care schiţase un zâmbet de recunoştinţă şi se arătase de îndată docil. „La urma urmei, naziştii ăştia nu sunt chiar atât de răi pe cât ni s-a zis”, se gândi el.

Şenilele late ale tancului se angajară pe pod. În faţa lor se întindea un drum, sau mai degrabă un drumeag.

— N-ai decât să-l urmezi, îi ordonă Neumann lui Kirschner, punându-şi cu un gest prietenesc mâna pe umărul conductorului. Trebuie să ducă undeva.

Drumul plin de colb înainta sinuos prin stepă. Orbit de intensitatea razelor soarelui, care îi veneau drept în ochi, Kirschner îşi pusese ochelarii. Într-un colţ al cabinei, Feodor, pe jumătate ghemuit, cu mâinile împreunate şi ţinute între genunchi, arunca priviri scurte în jur. Totul era nou pentru el. Soldaţii îl dezarmaseră, dar nu îl legaseră. Preţ de o clipă, prin minte îi trecu gândul să apuce o armă şi să tragă la grămadă, dar onestitatea lui funciară îl opri. Feodor era conştient de cadoul pe care i-l făcuseră naziştii aceştia, care îi dăruiseră viaţa. Era mare lucru. Din pricina bluzonului gros, transpira din belşug, astfel încât hotărî să ia exemplu de la echipajul în negru al blindatului nazist şi se descotorosi la rândul lui de bluzon şi de cămaşă, descoperind astfel un bust extrem de musculos.

Dejas, care răsucea cu degetele sale îndemânatice o ţigară, rămase înmărmurit şi îl înghionti pe Mittelbach.

— Ia uită-te puţin la tipul ăsta!

Mittelbach fu stupefiat de impresia de putere pe care o dădea trupul prizonierului. Muşchii lunecau domol sub pielea aurită şi totul avea aspectul unei formidabile maşini bine unse.

La intersecţia dintre drumeag şi un drum care era, în mod excepţional, asfaltat, Kirschner citi, fără s-o înţeleagă, inscripţia de pe indicatorul în formă de săgeată, apoi debraie şi opri enorma masă de oţel. Şenilele patinară, stârnind un nor gros de praf.

— Şefule, habar n-am ce scrie aici! Înţelegeţi ceva?

Otto Neumann se aplecă să descifreze inscripţia, dar se lăsă păgubaş după câteva clipe.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vrea să însemne.

Dejas avu o inspiraţie strălucită şi arătă spre Feodor.

— Ce-ar fi să-l întrebăm pe vlăjganul ăsta?

Privirile tuturor se întoarseră spre colos. Acesta fu copleşit de un val de teamă. Kruger îl trase spre el, ridică chepengul şi îi arătă rusului indicatorul. Chipul acestuia se lumină de un zâmbet larg.

— Briansk, cincizeci de kilometri! exclamă el.

Şi socoti laborios pe degete.

— Bun, e limpede! observă Feldwebelul. Să o luăm într-acolo. Suntem pe drumul cel bun.

Kirschner se simţi fericit să audă asta. Pe drumul asfaltat, *Erika* avea să dea tot ce putea. Pe deasupra, conductorul nu va mai fi orbit de praful ce părea să fie o armă de temut, la dispoziţia sovieticilor. În scurt timp, Panzerul gonea pe drumul rectiliniu.

Capitolul 4

Toţi tanchiştii susţin că blindatele au suflet. Tot ce se poate, dat fiind că nimeni nu a putut verifica deocamdată o asemenea afirmaţie. *Erika* fusese botezată cu şampanie cu trei zile înainte de începerea ofensivei, pe 18 iunie 1941. Dacă lui Kirschner i s-ar fi dat pe mână alt vehicul, ar fi refuzat.

Panzerul Mk IV *Erika* gonea înspre nord. În cabină domnea o atmosferă înăbuşitoare. Sudoarea şiroia pe pieptul oamenilor. Provizia de apă scădea cu repeziciune. Neumann hotărî să facă o haltă şi îşi aţinti privirea asupra stepei, căutând un problematic loc umbrit pentru popas. Imensa întindere avea însă aspect de deşert. În depărtare nu se zărea nici un pâlc de copaci, şi cu atât mai puţin vreun sătuc sau vreo izbă izolată unde s-ar fi putut răcori.

Îşi continuară drumul în aceeaşi monotonie. Tanchiştilor şi prizonierului lor li se lipeau limbile de cerul gurii. Suferinţa abia mai putea fi îndurată! Provizia de apă se consumase demult. Ghemuit în colţul lui, Mittelbach bombănea, considerând că de vină pentru faptul că erau siliţi să-şi înghită saliva era rusul, care băuse mai multă apă decât i s-ar fi cuvenit. În disperare de cauză, se apucară să bea vodcă. Alcoolul le dădea o plăcere trecătoare, dar imediat după aceea, setea se făcea şi mai rău simţită.

Drumul era acum desfundat de bombardamentele recente. Panzerul Mk IV sălta prin mijlocul hârtoapelor, aruncând nori grei de praf. Apoi, dintr-odată, motorul refuză să mai meargă. Kirschner acţionă de câteva ori demarorul, dar fără succes. Verifică apoi nivelul carburantului şi scoase un suspin de uşurare.

— Ce prost sunt! Am uitat să umplu rezervorul de dimineaţă.

Soldaţii scoaseră la rândul lor un oftat de uşurare. Kirschner se apucă să toarne bidoanele de benzină în rezervorul gol. Brusc, îi veni greaţă, trupul îi fu scuturat de un şir de spasme şi începu să verse fiere. Picioarele i se muiară şi se prăbuşi în praf.

Feodor sări din tanc şi trase adânc în piept aerul proaspăt. De jur-împrejur domnea o linişte apăsătoare, tulburată doar de ţârâitul greierilor. Feodor se aplecă spre Kirschner, îl bătu uşor pe obraji, apoi îşi duse mâna la centiron, de unde desprinse o ploscă pe care o duse la gura tanchistului, care îşi recăpătă

imediat cunoştinţa. Ceilalţi coborâseră şi ei din tanc şi se înghesuiau la umbra Panzerului, al cărui blindaj scânteia în soare. Kirschner se ridică, neliniştit de ceea ce i se întâmplase şi, constatând prezenţa rusului, se trase instinctiv înapoi; apoi, înţelegând deodată, îi luă mâna şi i-o strânse cu putere. Chipul lat şi turtit al lui Feodor fu luminat de un zâmbet deschis.

— Ce-i asta? întrebă Kirschner, ducând plosca la nas.

Mirosea a plante.

Ajutându-se din belşug de gesturi, Feodor le dădu să înţeleagă tanchiştilor că era vorba de un leac băbesc, format dintr-un amestec de plante din stepă, care te ajuta să lupţi cu slăbiciunea şi setea.

Câteva clipe mai târziu, Kirschner, pe de-a-ntregul întremat, încercă din nou să pornească motorul, dar cu tot atât de puţin succes, ceea ce-l făcu să rămână câteva clipe perplex.

— Nu poate fi decât o pană minoră, îşi linişti el camarazii. Fără îndoială că de vină-i praful ăsta blestemat!

În timp ce camarazii săi se înghesuiau la umbra săracă a Panzerului, Kirschner se apucă să demonteze filtrul de ulei. Avea de lucru pentru vreo oră. Între timp, grupul lui Hesslohel se îndepărta din ce în ce mai mult. Kirschner blestemă pana asta absurdă care îi ţinea în loc, în mijlocul stepei duşmănoase. Razele soarelui îi ardeau pielea spatelui, şi în câteva rânduri le simţi dogoarea. Feodor stătea lângă el, plin de admiraţie, fără să slăbească din ochi formidabilul motor. Din când în când, îi întindea tanchistului plosca. Filtrul era plin ochi cu un noroi gălbui, pe care Kirschner se apucă să-l cureţe. Operaţiunea dură mai mult de o oră, timp în care camarazii lui îşi băură raţia şi înghiţiră restul de vodcă ce mai rămăsese pe fundul bidoanelor.

— La drum, băieţi! spuse el într-un târziu, ştergându-şi mâinile pline de unsoare cu o cârpă murdară.

Coborî în cabină şi dădu drumul la motor, care porni cu un uruit. Un suspin de uşurare îi scăpă printre buzele crăpate de sete.

Conducându-şi vehiculul cu o mână, Kirschner înghiţi gustarea pe care i-o pregătise Neumann. Mesteca cu greutate din pricina setei. Cu un gest plin de furie, azvârli cât colo pâinea şi slănina şi se şterse la gură. Tot trupul i se încordă, întinzându-se înainte. Stepa pustie fremăta sub dogoarea soarelui de amiază. Nu mai putea nici să saliveze. Ceilalţi stăteau tăcuţi, ascultând bătaia

regulată a motorului.

— Va trebui să, găsim ceva de băut, observă Dejas. Nu mai pot să rezist.

Ceilalţi îi aruncară o privire buimacă. Doar Neumann şi rusul păreau să îndure situaţia, primul, fiindcă trecuse printr-un antrenament dur, iar al doilea fiindcă era obişnuit cu climatul aspru al Europei Centrale. Prăbuşiţi în colţul lor, Dejas, Mittelbach şi Kruger încercau să aţipească, dar setea îi ţinea treji. Deodată, spre jumătatea după-amiezii, în zare se ivi o izbă. Kirschner îi atrase atenţia Feldwebelului asupra masei întunecate a clădirii, care semăna cu o corabie pierdută în plin ocean.

— Mergem, şefule? întrebă el, îndreptându-şi arătătorul într-acolo.

— O clipă! Să nu fie o capcană, observă Neumann.

Mintea-i înfierbântată îl îndemna la prudenţă.

— Stai! ordonă el.

— Ce facem, şefule? întrebă Mittelbach, ridicându-se.

Neumann ezită. Nu putea să rişte viaţa echipajului.

— Să mergem, spuse el după câteva clipe.

Ieşind de pe drum, Kirschner se îndreptă spre izbă. Oamenii îşi luaseră armele, pentru orice eventualitate.

În realitate era un cătun, format dintr-un grup de case joase, cu acoperiş de paie. Kirschner opri la vreo sută de metri de prima dintre ele. Deodată, Feldwebelul avu o idee. Îl arătă cu degetul pe prizonier.

— Cum te cheamă?

Celălalt nu pricepu şi făcu ochii mari, căutând să înţeleagă ce voia de la el şeful nazist.

— Eu sunt Otto, rosti Neumann, străduindu-se ca un şcolar. Tu cine eşti?

În sfârşit, rusul înţelese şi îşi înfipse degetul enorm în piept.

— Eu, Feodor. Da! Eu, Feodor Ivanovici Semensko.

— Bine, Feodor, o să te duci să cauţi nişte apă pentru noi.

Cu o expresie dezamăgită, rusul îşi îndreptă privirile spre membrii echipajului. Trebuiră să îl facă să înţeleagă ce voiau de la el. După un sfert de oră, izbutiră.

— Da! exclamă el vesel.

Neumann îi dădu două bidonaşe şi îi arătă casele.

— Acolo! *Wasser! Ja!*

— Da! Am înţeles!

Mittelbach îl trase pe Feldwebel de mânecă.

— Doar n-o să-l lăsaţi să plece de unul singur, nu?

Otto Neumann îl fulgeră pe Johann cu privirea.

— Nu avem încotro. Trebuie să încercăm. Dacă se întoarce, înseamnă că e de-al nostru fără nici o îndoială, şi în felul ăsta evităm încă o vărsare de sânge.

— De acord, şefule, spuse Kirschner.

Ceilalţi aprobară şi ei în tăcere. Atmosfera de furnal îi făcea să fie inerţi. Nu mai aveau decât o dorinţă: să bea. Se uitară după silueta înaltă a rusului, care se îndepărta legănându-se.

Aşteptarea fu nesfârşită. Tanchiştii se prăbuşiseră cu spatele rezemat de şenile, şi îşi petreceau timpul ştergându-şi sudoarea ce le scălda trupurile.

— E sigur că nu se mai întoarce, îşi dădu cu părerea Mittelbach, pe un ton morocănos.

— N-ar fi mare pagubă, întări Dejas.

— Gura, voi ăia, se răsti Neumann.

După o jumătate de oră, Feodor era înapoi. Oamenii scoaseră un strigăt de bucurie. Kruger se repezi în întâmpinarea rusului, înşfăcă un bidon şi alergă spre tanc, atent să nu verse nici o picătură. Deja, Kirschner îşi vâra plosca în lichidul incolor din bidoane.

— N-ar trebui să beţi din asta, îi avertiză Dejas. La urma urmei, n-avem cum să ştim că apa nu e otrăvită.

Îl arătă pe rus cu degetul întins şi continuă:

— Ia uitaţi-vă la el! Nu mai poate de bucurie că bem fără teamă. Aţi uitat prea repede că, în definitiv, ne e duşman.

Kirschner rămase preţ de o clipă nemişcat, cu plosca în mână, la câţiva centimetri de buzele-i crăpate, apoi ridică din umeri şi dădu pe gât apa proaspătă, imitat în scurt timp de toţi ceilalţi, inclusiv Dejas.

— Zău aşa, Karl! Eşti de-o rea-credinţă ce n-am mai văzut! spuse Kruger.

Restul apei fu împărţită în bidoanele individuale, în care se aflase până atunci doar şnaps şi vodcă.

— La drum! ordonă Neumann. Am pierdut destul timp.

Drumul singuratic al Panzerului continuă fără nici un alt incident. În afară de Kirschner, care conducea, toţi ceilalţi moţăiau. Feldwebelul Otto Neumann tocmai îşi visa soţia, când strigătul lui Kirschner îl trezi.

— Uite-i!

Sub privirile indiferente ale lui Feodor, Otto îi scutură pe cei doi mitraliori şi pe tunar.

— Gata cu sforăiala! La posturi!

Se strecură afară din turelă până la piept şi scrută întinderea stepei. După estimările sale, în faţa lor se afla vreo treime din efectivul global al Grupului 2 Blindat. Tancurile erau răspândite pe o suprafaţă imensă, aidoma unei turme care face popas. În depărtare, tremurând în negură, se conturau clădirile unui oraş, înălţându-se deasupra orizontului.

— Briansk! articulă Neumann.

Din glas îi răzbătea o anumită emoţie. Era încă o etapă spre Moscova, respectiv spre victorie.

Capitolul 5

Kirschner opri blindatul în mijlocul unui grup. O mulţime de tanchişti îl înconjură pe loc.

— De unde veniţi, băieţi? Ce-aţi păţit?

Neumann întrebă dacă era cineva care putea să îl informeze despre poziţia grupului Hesslohel, dar nu se găsi nimeni care să-i spună cu precizie unde se afla acesta. În disperare de cauză, se urcară cu toţii înapoi în tanc, iar Kirschner se apucă să facă slalomuri printr-o adevărată armată de Panzere.

Nu dădură de urma grupului lor decât la căderea nopţii.

— Neumann! exclamă căpitanul, desfăcându-şi larg braţele. Ia te uită! Credeam că s-a zis cu voi!

De bucurie, strânse mâna fiecăruia dintre membrii echipajului, care coborâseră din tanc.

— Cine-i ăsta? întrebă căpitanul Hesslohel, arătând spre rusul cel voinic.

— El e Feodor, domnule căpitan! Un rus pe care l-am luat prizonier în nişte împrejurări despre care o să-mi facă plăcere să vă povestesc, rosti Neumann pe un ton grandilocvent.

— Ce nevoie aveaţi de încărcătura asta suplimentară, Feldwebel?

— Ideea mea s-a dovedit bună. Rusul ăsta ne-a fost de mare folos. Şi, dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să-l ţin cu mine.

Căpitanul îşi înălţă cascheta şi se scărpină în cap, perplex.

— Ştiţi, cred, că aşa ceva e tot ce poate fi mai neregulamentar? spuse el după o clipă.

— Bineînţeles, şefule! Ştiu că nu e regulamentar. Dar tipul ăsta e „întors”. E alături de noi. I-am salvat viaţa şi, dat fiind că acum nu se mai poate întoarce la ai săi fără să nu încaseze o pedeapsă dintre cele mai grele, preferă să rămână cu noi.

— De acord! Dar fii prudent.

— Puteţi avea toată încrederea, domnule căpitan.

Neumann se întoarse la oamenii lui, care, înconjuraţi de o mulţime de curioşi, se întremau luând o masă substanţială în tovărăşia lui Feodor. După ce se odihni, Kruger se apucă să-l înveţe, plin de răbdare, rudimentele limbii germane pe rusul care îl asculta plin de atenţie. O oră mai târziu, peste stepă se lăsă liniştea; oamenii se culcaseră şi dormeau, în marea lor majoritate sub cerul liber, înfăşuraţi în pături.

Dând curs unui ordin al OKW, von Bock, şeful Grupului de Armate Centru, ordonă, în cadrul operaţiunii „Furtună de iarnă”, neutralizarea Viazmei şi a Brianskului, unde enorme concentrări sovietice se pregăteau să stăvilească înaintarea vijelioasă a Wehrmachtului spre Moscova. Generalul Guderian, comandantul Grupului 2 Blindat, primise aşadar ordinul de a înainta spre Orei, în direcţia Tulei, şi să detaşeze câteva din escadroanele sale blindate spre Briansk, unde trebuiau să sprijine Armata a 2-a în acţiunea ei de încercuire a Armatelor 3, 13 şi 50 sovietice. Atacul asupra oraşului a fost stabilit pentru data de 3 octombrie. În zorii zilei, artileria intră în acţiune, răspândind panica printre trupele sovietice, încă prost organizate. Aduse pe poziţii de motorizate, regimentele de infanterie declanşară un atac în toată regula. Odihniţi şi în formă, oamenii porniră la luptă siguri fiind că vor obţine rapid o victorie care nu era pusă la îndoială de nimeni. Înfruntările sângeroase se ţinură lanţ pe toată durata zilei de 3 octombrie şi continuară în zilele următoare. Ruşii luptau cu energia disperării, încercând să întârzie înaintarea naziştilor spre capitală.

Kirschner îşi şterse sudoarea ce i se prelingea pe frunte şi de-a lungul obrajilor. În lăcaşul său îngust, Kruger încărca chiulasă tunului de 75 mm, pe care îl avea în sarcină. Feodor îi dădea obuzele. La fiecare salvă, Panzerul se cabra ca un animal cuprins de nebunie. Dejas şi Mittelbach, înnegriţi de pulbere, cu feţele lucind de sudoare şi ochii scânteind, trăgeau în tot ce mişca prin faţa ochilor. Neumann supraveghea totul. Mk IV trecu printr-un zid de flăcări şi se mai aruncă o dată în vâltoarea luptei.

— Atenţie, Kirschner! Puţin spre stânga! Da! Aşa! Kruger, trage!

Din nou, tunul de 75 mm scuipă moartea. În faţa blindatului, o bucată mare de zid se năruí într-un nor de praf cenuşiu. Blindajul se zgudui.

— Trag cu 122-urile lor! răcni Neumann. Nu e nici un pericol!

Dejas secera un grup de ruşi care fugeau din faţa unui atac al Panzerelor. Neumann observă o masă enormă care se mişca greoaie printre ruine.

— Un KV-I, băieţi! Kruger, pentru numele lui Dumnezeu! Fă-l chisăliţă!

Cu ochii lipiţi de fanta vizorului, Feldwebelul începu să bâţâie.

— Mai repede! La ora 3! Ne-a reperat!

Într-adevăr, turela monstrului sovietic se răsucea lent, îndreptându-şi tunul de 122 mm spre Panzer. Kruger întoarse manivela cu toată viteza. Salva porni din tunul tancului sovietic şi obuzul şterse blindajul în dreptul chepengului şi se pierdu în vâltoare.

— Mişcă-te! Mai repede! Ce naiba faci? mugi Neumann.

Panzerul vibră. La cincizeci de metri distanţă, obuzul cu vârful concav, care forma un fel de ventuză, se lipi de blindajul monstrului. Trecură câteva secunde de aşteptare, în care oamenii din echipaj îşi ţinură răsuflarea, apoi se produse o explozie formidabilă. Turela tancului KV-I, smulsă, zbură prin aer. În timp ce din carcasa dezintegrată ţâşnea un şuvoi de fum negru. Câteva siluete ca nişte umbre încercară să iasă din iadul acela, dar fură secerate pe loc de mitralierele lui Mittelbach şi Dejas.

Lupta continua, nemiloasă. Încetul cu încetul, ruşii pierdeau teren, se retrăgeau spre vestul oraşului, unde îi întâmpina infanteria Armatei a 2-a, încât se retrăgeau din nou spre centul oraşului, unde îi aşteptau blindatele Grupului 2, cărora li se adăugaseră unităţile de Panzergrenadieren. În prima zi a atacului, luptele nu încetară decât la căderea nopţii, pentru a continua apoi la primele luciri ale zorilor, la fel de înverşunate şi de ucigătoare ca în ajun.

În ciuda superiorităţii lor în oameni şi dotare, germanii pierduseră de la începutul campaniei o treime din efective. Acestui fapt i se adăuga neregularitatea aprovizionării, atât în ce priveşte alimentele cât şi muniţia. Carburantul începuse să lipsească deja în multe puncte. Câte blindate fuseseră imobilizate din această pricină? Faptul era legat de tactica ruşilor. Inferiori ca număr şi armament, aceştia evitau războiul de front, neopunându-se pătrunderii trupelor Wehrmachtului şi regrupându-se în pădurile împrăştiate pe tot cuprinsul imensului teritoriu al Uniunii Sovietice din partea sa europeană. Ei formară astfel unităţi de partizani, însărcinate în principal cu interceptarea tuturor coloanelor de aprovizionare venite din Germania. În timp, această metodă se dovedi avantajoasă, iar victoria finală a Rusiei asupra temutului ei inamic se datorează, în parte, extraordinarei activităţi a acestei copleşitoare armate din umbră.

— Nu-ncepe să mă baţi iarăşi la cap! Ţi-am spus că nu!

— Ce s-a întâmplat, Mittelbach? întrebă enervat Neumann.

— Prostul ăsta îmi cere iarăşi tutun! N-avea decât să facă la fel ca mine!

Neumann scoase un oftat, prefăcându-se consternat. Era bine-dispus şi voia să-şi păstreze moralul nealterat.

— Sunteţi amândoi nişte proşti! explodă el. Johann! Dă-i jumătate din pachetul de tutun lui Dejas! N-ai decât să-l pui să semneze o chitanţă, deşteptule!

Un zâmbet larg lumină chipul lui Mittelbach.

— Drace! Nu m-am gândit la asta.

Şi, vesel nevoie mare, făcu aşa cum i se spusese. Dejas semnă cu gravitate chitanţa pe care i-o pusese în faţă camaradul lui.

— Da, toate bune şi frumoase, dar n-am prevăzut nişte clauze pentru caz de moarte subită!

Izbucniră în râs amândoi şi se apucară să-şi răsucească câte o ţigară enormă dintr-o bucată de hârtie ruptă din ultimul număr din *Volkischer Beobachter* pe care îl primise grupul de blindate, purtând data de 1 septembrie 1941, şi care relata în termeni pompoşi glorioasa victorie din prima parte a campaniei din Rusia.

— Haideţi, toată lumea la posturi!

Kirschner, Kruger, Dejas, Mittelbach şi Feodor se strecurară unul câte unul în turelă, urmaţi de Feldwebelul care primise ordine recente.

— Lăsaţi infanteria să-şi facă treaba. Noi doar o sprijinim.

— Iar o să ne stricăm de râs, protestă Kirschner. N-am mai văzut aşa ceva!

Neumann avu un gest de neputinţă.

— Astea-s ordinele! N-am ce face.

Kirschner rumegă o serie de înjurături la adresa lui Guderian, care îi silea la o asemenea mascaradă penibilă şi sângeroasă. N-ar fi fost mai raţional să meargă întins spre Moscova? Dacă vrei să omori un şarpe, îi striveşti capul. Dumnezeule mare! Era la mintea cocoşului!

Kirschner apăsă pe demaraj. Motorul porni de la prima solicitare, iar trepidaţiile lui domoale se repercutară în pieptul tanchiştilor, care începeau să fie cuprinşi de anxietate. În curând, artileria intră în acţiune. O ploaie de obuze de toate calibrele se revărsă asupra oraşului. Solul tremura. Flăcări înalte, învăluite de un fum negru şi dens, se înălţară spre cerul fără urmă de nori.

— Toată lumea gata? se auzi glasul căpitanului Hesslohel.

— Da! răspunse Kirschner.

Îşi potrivi căştile la urechi şi rămase nemişcat, cu mâinile

încleştate pe levierele de comandă. După câteva clipe, îşi smulse căştile şi i le întinse lui Neumann.

— La urma urmei, asta-i treaba dumneavoastră!

— Într-o bună zi, o să vă arăt eu vouă! Lipsă de respect faţă de un superior!

Kirschner izbucni într-un râs puternic şi molipsitor. Toţi începură să râdă, Feodor şi Neumann deopotrivă. Asta le mai relaxa nervii.

În ziua aceea, atacul se soldă cu câteva pierderi pentru partea germană. Ruşii îşi stabiliseră poziţiile în anumite puncte ale oraşului şi era greu să îi scoţi de acolo. Seara, oamenii, extenuaţi şi beţi de sânge, de praf de puşcă şi de vodca luată de la inamic se prăbuşiră într-un somn plin de coşmaruri cumplite. O dată în plus, Otto Neumann îşi visă soţia. Dar, în loc să viseze că face dragoste cu ea, de data aceasta visă că în locul lui era altul. Se trezi în toiul nopţii, cu faţa scăldată în sudoare şi rămase până în zori treaz, cu mâinile sub cap, încercând să-şi dea seama dacă era ceva plauzibil în visul ăsta absurd. Încetul cu încetul, se simţi cuprins de îndoială. Nu suportase niciodată glumele despre fidelitatea femeilor. Uneori îi venea gândul că Erika putea întâlni oricând un bărbat căruia să îi cedeze. O abstinenţă atât de îndelungată putea face ca trupul să cadă pradă slăbiciunii. Gândul că soţia lui ar putea leşina de plăcere în braţele altuia năştea în el un soi de rău pe care îi venea greu să-l alunge. Leipzigul era atât de mare, şi avea atâţia locuitori, încât nu era cu neputinţă ca, într-o bună zi...

Neumann îşi alungă cu un efort gândurile negre. Pe lume nu erau doar târfe. Îşi aminti de zâmbetul soţiei sale, de gesturile de tandreţe nesfârşită şi de fericirea pe care o manifesta când îl avea alături de ea. Nu! Aşa ceva era imposibil. În primul rând, nu trebuia să creadă în vise. Scoase fotografia Erikăi din portofel şi o contemplă clipe îndelungate la lumina lumânării de pe masa din izba ce le servea de adăpost. După o bucată de timp, îşi lipi buzele de cele îngheţate ale femeii din fotografie.

Erika pătrunse printre ruinele fumegânde, înaintând sub focul mortierelor. Kirschner recunoscu obuzele de 10 kilograme, trase cu o cadenţă de 25 de lovituri pe minut de tunurile de 107 mm M 1938, cu amortizor de recul încorporat în şasiu. Puteau face ravagii în rândul unităţilor de infanterie, dar blindajul tancului Mk IV era suficient de solid pentru a rezista la genul ăsta de

proiectile. În faţa lui se întindeau numai ruine. Se afla cu aproximaţie în mijlocul formaţiei care avansa în rânduri strânse spre poziţiile sovietice, zdrobind totul în calea ei.

— Să nu te abaţi nici cât negru sub unghie, îi atrăsese atenţia Neumann.

OKW voia, incontestabil, să încheie odată campania. Atacul de acum dura deja de prea mult timp. Acolo, la Berlin, Führerul trebuie că trepida pe loc, tratându-i pe generali de incapabili, iar trupele, de scursori ale societăţii. La raport, Neumann aflase că, în nord, Grupul 4 Blindat atinsese Medin şi că Viazma căzuse în mâinile lor. Slavă Domnului! Acum, trebuiau să fie şi ei la înălţimea situaţiei. Era deja 6 octombrie. Dacă voiau să cucerească Moscova înainte de venirea iernii, aveau toate motivele să se grăbească.

În ziua aceea, luptele au fost cumplite. Trupele sovietice fură decimate într-un şir de încleştări sângeroase, care s-au soldat cu victoria atacanţilor.

Mâinile Feldwebelului tremurau când îşi acordă răgazul de a-şi aprinde o ţigară. Într-adevăr, scăpaseră ca prin urechile acului. Nu găsiseră altceva mai bun de făcut decât să se strecoare în liniile inamice, singuri, fără nici o protecţie, iar acum, Panzerul Erika era imobilizat din lipsă de carburant.

— Ţi-ar fi putut trece prin cap să faci plinul! urlă Otto. Am pus-o de mămăligă!

— Nu mai zbieraţi aşa, Feldwebel. Nu are nici un rost. De acord, am făcut o prostie! Acum însă am de gând s-o repar.

Erau sub focul unui cuib de mitralieră, încât lui Kirschner îi era imposibil să ajungă la rezerva de carburant. Dejas şi Mittelbach îi ţineau pe ruşi sub un foc infernal.

— Kruger, dă-i drumul! *Los!*

Tunarul îi făcu cu ochiul lui Feodor, care îi întinse un obuz.

— Înalţă la o sută de metri! *Achtung! Feuer!*

Deflagraţia îi asurzi pe tanchişti. Obuzul ţâşni cu un şuierat şi explodă printre ruine.

— Ratat! constată Dejas, care îşi lipise ochiul de una din fantele de ţintire.

— *Weiter!* comandă Neumann. Trebuie să scăpăm de ăştia.

Kruger vârî un nou obuz, apăsă butonul de declanşare a focului şi se repezi la ambrazură.

— Asta-i! urlă el, nebun de bucurie.

Neumann veni alături de el ca să se convingă. Amplasamentul cuibului de mitralieră era acoperit de un fum cenuşiu care se înălţa încet spre cer.

— E rândul tău acum, Kirschner!

Conductorul se strecură afară din tanc. În jurul lui, luptele erau în toi. Kirschner îşi îndeplini prompt sarcina şi se întoarse la iuţeală în cabină.

— Îi putem da drumul, Feldwebel!

— Bine! înainte! Obiectivul: poziţiile ruseşti din nordul oraşului! Trebuie să facem joncţiunea cu infanteria Armatei a 2-a. *Los!*

Erika ţâşni înainte, croindu-şi drum printre ruine. Stând turceşte într-un colţ, Feodor îşi răsucea liniştit dintr-o bucată de ziar o ţigară groasă cât piciorul unui scaun, pe care o duse la gură şi o aprinse. Era pe deplin mulţumit de situaţia sa. Naziştii îl adoptaseră definitiv şi nu mai manifestau nici o suspiciune la adresa lui. Neumann se gândise chiar să-i găsească o uniformă pe măsură. Cunoştea acum câteva cuvinte uzuale şi putea să se facă înţeles. Doar Mittelbach vădea faţă de el o ură de neînţeles. „Ei şi! O să-i treacă!”, îşi zise Neumann. Ţigara rusului se stinse. Otto i-o aprinse din nou, iar Feodor îi mulţumi cu un zâmbet. În faţa lor se legăna Panzerul subofiţerului Lähr. Neumann îl avea în vizor şi nu trebuia decât să-l urmeze. Ruşii continuau să tragă cu mortiere, ţinând deopotrivă tancurile sub focul încrucişat al mitralierelor grele, ale căror gloanţe ricoşau pe blindaj. Deodată, Panzerul lui Lähr se volatiliză chiar sub ochii lui.

— *Halt!* răcni el. *Minen!*

Îngrozit, Kirschner blocă frânele. Blindatul se cabră şi se opri cu un scrâşnet prelung. Ceva mai încolo, spre stânga, un alt Mk IV explodă, proiectând printre ruine o jerbă de flăcări şi bucăţi răsucite de metal.

În cabină, soldaţii se ridicaseră, încordaţi.

— Nemernicii! zbieră Mittelbach. Asta ne mai lipsea! Situaţia devenea critică.

— *Vorwärts!* Ce naiba faceţi? se auzi răcnind glasul Hauptmann-ului Hesslohel în căşti.

— Doar nu-şi închipuie că o să ne vârâm acolo?! se înfurie Neumann.

Chibzui la iuţeală. Era răspunzător de viaţa oamenilor lui şi nu avea de gând să-i sacrifice prosteşte. Rămase perplex.

— Ce-i, Feldwebel? întrebă Kirschner.

— Smintitul ăsta de Hesslohel vrea să mergem mai departe.

Toate privirile se întoarseră spre el. Hotărârea îi aparţinea.

Nu putea să dea îndărăt, dar nici nu avea de gând să înainteze. Ar fi însemnat să-şi hărăzească echipajul unei morţi sigure.

— Toţi înainte! lătră Hesslohel. Trebuie să terminăm o dată! Neumann se descotorosi de căşti, aruncându-le într-un colţ.

Feodor, care pricepuse, îşi aşeză mâna lată pe braţul Feldwebelului.

— Eu merge acolo, se oferi el. Eu cunoaşte minele. Neumann îl privi o clipă. La urma urmei, era o soluţie.

— Mittelbach, mergi cu Feodor! O să deminaţi o fâşie ca să putem trece. *Los!*

— Eu? protestă Johann. Dar eu habar n-am...

— El da, spuse Neumann, arătând spre rus. Ordinele nu se discută!

Mittelbach era verde de frică şi începu să tremure din toate încheieturile. Înghiţi în sec şi se pregăti să-l urmeze pe rus.

— Dejas, tu îi acoperi!

Peste poate de fericiţi să scape de periculoasa corvoadă, ceilalţi rămaseră tăcuţi. Feodor ridică trapa şi se strecură primul afară, fără să pară deloc speriat.

— Ia exemplu de la acest aşa-zis subom, îi şopti Neumann lui Mittelbach, care, cu gesturi încete, îşi luă automatul.

Se strecură pe urmele lui Feodor şi sări la pământ, printre cioburile de sticlă, aşteptându-se să cadă din clipă în clipă sub gloanţele inamicului.

De o jumătate de oră şi mai bine, Feodor şi Mittelbach îşi croiau drum printre ruine. Rusul dădea dovadă de o tehnică remarcabilă în arta de-a localiza mina şi de-a o dezamorsa. Ajutorul acestui om se dovedea extraordinar de eficient. Tiruri sporadice izbucneau printre ruine. În schimb, mortierele tăcuseră. Îndărătul celor doi, Kirschner înainta prudent. De o parte şi de alta a tancului său, câteva Panzere, care nu apucaseră să treacă, aşteptau apariţia puţin probabilă a unei echipe de genişti care să îi scoată din necaz. Focul inamic se concentră asupra blindatelor imobilizate, ai căror mitraliori ripostară imediat cu violenţă.

Drama se produse spre mijlocul zilei. Feodor şi Mittelbach deminaseră o suprafaţă de vreo două sute de metri lungime, cu o lăţime de cinci, când o explozie violentă îi făcu pe tanchişti să

tresară. Speriat, Feodor încremeni, cu ochii aţintiţi spre locul unde cu câteva clipe înainte se aflase neamţul. Din Mittelbach nu mai rămăsese nimic. O groapă adâncă de un metru şi cu un diametru de trei metri, pe fundul căreia plutea încă un fum negru, era singura urmă a locului unde mitraliorul fusese văzut pentru ultima oară.

— *Donnerwetter,* murmură Neumann, trecându-şi o mână tremurândă peste frunte.

Era de o paloare înfricoşătoare. Mittelbach era primul om pe care îl pierdea într-un mod atât de absurd de la începutul campaniei din Est. Mittelbach nu îi plăcuse prea mult, fiind prea egoist şi un nazist notoriu, dar băiatul ăsta era un dur, care trecuse prin toate situaţiile. Îl alesese pentru deminare datorită calităţilor sale. Neumann se aşeză pe o ladă de muniţii şi îşi luă capul în mâini, iar cei din jur îi respectară tăcerea. Se simţeau cu toţii tulburaţi. În colţul său, Dejas privea copleşit locul gol al tovarăşului său, fără a-i veni să-şi creadă ochilor.

Feodor se întoarse în fugă, sub focul unei mitraliere grele. Se aruncă la adăpostul panzerului, se ridică, escaladă cu agilitate blindajul şi intră în turelă. Cei patru tanchişti îl priviră cu uimire. Rusul se strecură lângă Neumann.

— Gata, şefule! rosti el.

În privire îi pâlpâia frica. Otto îl bătu pe umeri.

— Ai făcut o treabă pe cinste, băiete! spuse el. O să-i iei locul mitraliorului.

Feodor nu-i înţelese exact vorbele, dar îi mulţumi cu zâmbetul lui nătâng şi se retrase în ungherul său.

— Poţi să-i dai drumul, îi spuse Neumann lui Kirschner pe un ton istovit. Ai grijă să te ţii de jaloanele pe care le-a pus Feodor.

Kirschner dădu din umeri. Recomandarea era mai mult decât inutilă. Îşi scuturâ de pe veston scrumul de ţigară, aprinse motorul şi ambreie cu un gest scurt. Panzerul *Erika* o luă din loc cu un muget. Neumann îşi puse din nou căştile la urechi şi aşteptă ordinele.

Căpitanul Gert Hesslohel îşi adună blindatele într-o piaţă întinsă, care probabil că fusese pe vremuri iarmaroc, şi îşi evaluă pierderile. Una peste alta, acestea erau minime. Căpitanul dădu ordine.

— Am trecut pe la înaltul Comandament. Trebuie să înfrângem cu orice preţ inamicul care rezistă în oraşul ăsta şi dacă e posibil, să-l alungăm! Pentru a face acest lucru, avem mână liberă.

Împreună cu toate celelalte grupuri, trebuie să ieşim în întâmpinarea elementelor Armatei a 2-a şi să facem astfel joncţiunea cu trupele generalului Halder. Prin orice mijloace, s-a înţeles?

— *Jawohl!* exclamară într-un singur glas comandanţii de blindate, strânşi în sala cea mare a unei clădiri administrative, ce fusese cruţată ca prin minune de obuze.

Când Neumann se întoarse la echipajul lui, în rândurile acestuia domnea iarăşi optimismul. Trimis în recunoaştere prin împrejurimi, Feodor se întorsese cu o jumătate de duzină de sticle de vodcă, pe care le găsise în vitrina unui magazin alimentar ruinat de obuze. Neumann dădu pe gât o înghiţitură zdravănă, se şterse la gură şi scoase un râgâit zgomotos.

— La drum, băieţi, spuse el. Am impresia că nu ne va fi prea uşor.

Tiruri de arme automate răzbăteau de pretutindeni, trădând intensitatea luptelor ce se desfăşurau în oraş, mai ales în partea de nord a acestuia.

— Mitralieri, la posturi! Executarea!

În timp ce blindatul se urnea din nou din loc, escaladând movilele de pietriş, Dejas apucă patul mitralierei. Cu puţin timp în urmă, îi arătase rusului felul cum funcţionează arma. Feodor se bucura nespus că fusese primit în rândurile echipajului. Neumann îi împărtăşise căpitanului hotărârea de a-l încorpora pe Feodor Ivanovici Semensko în echipa sa. Situaţia acestuia urma să fie reglementată ulterior. Insistenţa Feldwebelului învinsese reticenţele lui Gert Hesslohel, care, ţinând cont de pierderile înregistrate în ultimele zile, sfârşise prin a accepta.

Kirschner se simţi din nou însetat. Limba i se lipea de cerul gurii, uscat ca iasca. Luă bidonul şi îl goli până la fund, înghiţind lichidul călduţ şi insipid. Îşi conducea vehiculul cu dexteritatea conferită de o experienţă îndelungată, economisind la maximum carburantul şi cruţându-şi motorul. Poziţia lui faţă de restul grupei îi permitea să se deplaseze spre aripa stângă. Rafale de gloanţe loveau blindajul fără să-i facă nici un rău. Prinşi într-un cleşte nemilos, ruşii luptau până la limita extremă a forţelor, după care fugeau spre est, unde nemţii lăsaseră cu bună-ştiinţă o ieşire. Cei mai curajoşi se năpusteau cu armele lor desuete împotriva tancurilor, încercând să deschidă trapa pentru a lupta cu mâinile goale cu cei dinăuntru, dar majoritatea era secerată la jumătatea atacului, fără să înţeleagă zădărnicia acestuia.

— Feodor, atenţie! Acolo! Trage!

Rusul îşi îndreptă mitraliera spre un grup compact şi apăsă pe trăgaci. Patul armei zvâcni în mâna lui enormă. Oamenii din faţa lui se prăbuşiră. Lansat cu toată viteza, tancul trecu peste mormanul de cadavre însângerate. Preţ de câteva secunde, şenilele derapară, azvârlind îndărăt zdrenţe de carne şi veşminte, apoi Kirschner recăpătă controlul vehiculului şi se aruncă în învălmăşeala luptei. La ordinul lui Neumann, Kruger începu să tragă şi el în masa câtorva blindate sovietice, nişte KV-1 care încercau să taie calea tancurilor germane. Blindajul monştrilor ăstora de oţel părea invulnerabil. Trebuia să tragi de la mai puţin de cincizeci de metri, având totodată grijă să ţinteşti la baza turelei.

— Foc! ordonă Neumann, surescitat de iminenţa pericolului. Foc de voie!

Kruger se descotorosise de cămaşă şi, cu bustul gol, introducea obuz după obuz. Din stânga şi din dreapta, blindatele scuipau moarte. Cotind puţin spre nord pentru a ocoli carcasa în flăcări a unui tanc sovietic, Kirschner văzu un Mk IV explodând la vreo sută de metri în faţa lui. În linia de ochire se ivi silueta impunătoare a unui KV-1, care i se înfăţişa aproape din profil. Ţinti cu grijă locul vulnerabil şi acţionă dispozitivul de aprindere. Masa de oţel se zgudui din pricina impactului, dar obuzul ricoşă şi se pierdu printre ruine.

— Ratat, fir-ar să fie!

Lent, tunul de 122 mm al blindatului rusesc pivotă în direcţia sa. Ejectă tubul gol şi fierbinte al obuzului. Avea doar câteva secunde la dispoziţie. Nu-şi pierdu sângele rece. Introduse un nou obuz, închise chiulasa şi rectifică puţin unghiul de tragere.

— Acum trebuie să-l nimeresc, murmură el pentru sine.

Apăsă pe butonul de aprindere. Obuzul porni. În prima clipă, nu văzu întâmplându-se nimic. Respira anevoie, şuierând. Văzu, ca filmat cu încetinitorul, cum turela este smulsă din corpul blindatului şi cade greoi la câţiva metri distanţă. Explozia violentă care urmă făcu să se înalţe un şuvoi de flăcări şi fum. Magazia de muniţii sărise în aer, revărsând moartea peste tot echipajul.

Dus de avânt, Kirschner, care văzuse totul, ocoli la mustaţă masa de flăcări şi se trezi în învălmăşeala luptei. Tunarii trăgeau cu foc la gura ţevii. Categoric inferiori la număr, ruşii cedau. Un număr serios de tancuri KV-1 fu distrus în minutele următoare. Cei câţiva supravieţuitori o luară în curând la fugă, urmăriţi

îndeaproape de blindatele germane. Kirschner se luă după ele, apucând-o de-a lungul unui bulevard lat, care se pierdea într-un nor gros de praf şi fum. Deodată, ivindu-se dintr-un vălătuc de fum compact, în faţa lui apăru un vehicul monstruos cum nu mai văzuse niciodată. Părea făcut pentru luptă şi deopotrivă pentru viteză. Kirschner îi admiră eleganţa şi robusteţea ce emanau din întreg ansamblul.

— *Halt,* Kirschner! ordonă Otto Neumann. Ce-i asta?

Conductorul apăsă pe frâne.

— Kruger! Vezi ce poţi face, dar repede! Cred că ne-a localizat!

Într-adevăr, blindatul aflat la vreo două sute de metri şi împodobit cu o stea roşie pe botul proeminent îşi îndrepta tunul spre Panzer.

— Înalţă la 200! Ţinteşte la ora 12!

— Gata, şefule!

— Nu-l rata! E viaţa. Noastră în joc!

— Da, şefule!

— Foc!

Obuzul de 75 porni şuierând şi atinse tancul duşman chiar sub tun, dereglând mecanismul de rotire a turelei şi blocând-o.

— Lovit! urlă Neumann, care îşi dusese binoclul la ochi. Mai trage o dată! Cu un sfert mai jos.

Kruger îşi reglă meticulos tirul.

— Haide, ce mai aştepţi?

Un nou obuz ţâşni spre ţintă, cu o flacără lungă şi portocalie în urmă-i. De data aceasta, burta de oţel fu cea lovită, dar încărcătura nu putu străpunge blindajul. Un obuz trecu şuierând pe deasupra Panzerului.

— Trage în noi, şefule! Trebuie să-l luăm pe la spate. Turela sigur nu mai poate funcţiona, aşa că pentru noi va fi inofensiv. O să avem tot timpul să-l bubuim din flanc, spuse Kruger dintr-o suflare. Oricum, e-al nostru!

Kirschner, care pricepuse, ambală motorul şi îşi porni tancul oblic. Era şi timpul. Un al doilea obuz, tras la rasul solului, trecu la câţiva centimetri de tanc şi explodă lovind zidul de susţinere al unei case vechi. În scurt timp, ajunseră în flancul blindatului inamic. Prevăzând manevra, acesta se întorcea lent pe una din şenile, căutând să-l întreacă pe Kirschner.

— E rândul tău, Kruger! spuse aţâţat Neumann.

Tunarul îşi reglă din nou tirul.

— Foc!

Obuzul ricoşă pe blindajul tancului sovietic fără a-i face nici un rău.

— E tare, constată Dejas, care, cu ochiul lipit de ambrazură, urmărea peripeţiile acestei lupte între titani.

În alte condiţii, glasul său aspru i-ar fi făcut să zâmbească pe camarazi. Acum însă miza luptei era însăşi viaţa lor, încât erau stăpâniţi de o angoasă surdă. Kirschner se învârtea în jurul rusului ca o pisică în jurul prăzii. Celălalt însă era la pândă şi se rotea la rândul lui în loc, astfel încât să-l aibă mereu în cătare.

— Mai durează mult circul ăsta? se înfurie Neumann.

— Şefule, nu pot să trag în condiţiile astea! Dacă nu-l pot atinge în plin, n-are rost să risipesc muniţia.

— Doar n-o să stăm aici până-n zori! Trebuie să găsim o soluţie.

Obuzul tras de tancul sovietic trecu şuierând pe deasupra lor.

— Nemernicul ăsta ne va lovi până la urmă!

— Nu mai spuneţi, şefule! Staţi puţin şi-o să vedeţi!

Zicând acestea, Kirschner blocă şenilele, făcu o întoarcere pe loc şi ambreie motorul.

— Kruger, e-al tău! Foc!

Tunarul, care nu era pregătit, avu nevoie de ceva timp ca să-şi regleze tirul. Obuzul pe care îl trase lovi totuşi îndeajuns de rău tancului inamic pentru a-l imobiliza pe deplin.

— Bun! Acum, fiule, e la dispoziţia ta! Nici măcar n-ai nevoie să te grăbeşti. Trage-i una nerodului ăstuia ca să terminăm cu el odată!

Docil, Kruger introduse un nou obuz. Acum avea să-şi atingă ţinta în plin.

În clipa în care era gata să tragă, turela tancului rusesc se deschise şi membrii echipajului săriră unul câte unul jos, ridicând mâinile deasupra capului.

— *Halt!* ordonă Neumann. Nu trage!

Plini de funingine din cap până-n picioare, cei patru soldaţi se apropiară. Neumann îşi consultă din priviri tovarăşii.

— Rahat! făcu el. Nu voiam să mă încarc cu prizonieri! Asta-i treaba pifanilor.

Era încercat de o dilemă grea. Ce să facă cu oamenii ăştia? Nu mai avu însă nevoie să rezolve problema. Feodor Ivanovici Semensko apucase patul mitralierei. O rafală prelungă despică aerul. Cele patru siluete se prăbuşiră în ţărână. Neumann încercase să smulgă arma din mâinile transfugului Armatei Roşii, fără să reuşească însă.

— De ce ai făcut asta, sălbăticiile?

Feodor Ivanovici îi făcu să înţeleagă că nu ar fi putut suporta ura din privirile camarazilor săi dacă aceştia ar fi aflat că el, un rus, lupta în rândurile Wehrmachtului şi voise să evite acest lucru. Le explică faptul că, dacă dezertase, o făcuse fiindcă avusese motivele lui şi că avea să le destăinuie bucuros camarazilor săi germani atunci când se va prezenta prilejul.

— Ce-ar fi să aruncăm o privire chestiei ăleia? propuse Dejas.

Kirschner îşi gară tancul îndărătul unui zid pe jumătate năruit. Cei patru nemţi se strecurară de-a lungul unui gard de mărăcini şi escaladară vehiculul care îi intriga atât de mult. Era un T-34/76, un blindat recent ieşit din uzinele URSS. Blindajul său avea o grosime de 75 mm la maximum, greutatea era de 32 de tone, iar viteza depăşea 40 de kilometri pe oră. Autonomia lui era de aproximativ 300 de kilometri, iar echipajul se compunea din patru oameni, comandantul făcând şi oficiul de tunar. Era înzestrat cu un tun de 76 mm şi cu două mitraliere de 7,62 mm. Vehiculul acesta constituia un adversar de temut. Neumann şi oamenii lui se întoarseră la tancul lor, care părea o jucărie în comparaţie cu T-34. Optimismul le scăzu cu un grad, deoarece bănuiau că vor avea nenumărate ocazii de-a înfrunta acest cumplit adversar în cursul războiului din Est. Feodor Ivanovici rămăsese în cabină şi stivuia tuburile goale într-un colţ, ca să mai facă astfel loc.

— Haideţi, comandă Neumann. *Weiter! Los!*

Bătălia s-a soldat cu înfrângerea trupelor sovietice, inferioare ca număr şi lipsite de disciplină. Între 2 şi 7 octombrie 1941, germanii au făcut în sectorul Briansk aproape o jumătate de milion de prizonieri.

Capitolul 6

Aşadar, în ziua de 7 octombrie 1941 soarta părea favorabilă Wehrmachtului pe tot ansamblul frontului ocupat de Grupul de Armate „Centru”, cu toate că situaţia era mai puţin strălucită pe flancul drept, exact din cauza întârzierii suferite de Grupul 2 Blindat ca urmare a participării sale la „curăţirea” oraşului Briansk. De altfel, Panzerele au fost dislocate înainte ca lichidarea pungii, care a durat până pe data de 8 mai a anului următor, să se fi încheiat.

În acea dimineaţă de 8 octombrie, oamenii din grupa căpitanului Hesslohel au întâmpinat primele picături de ploaie cu strigăte de bucurie. Trecuse atâta amar de vreme de când sufereau în stepa colbuită! Aversa s-a transformat însă în scurt timp într-un adevărat potop şi o ploaie diluviană s-a revărsat peste blindaje. Răcoarea, adusă de ploaie a avut la început un efect binefăcător asupra organismelor. Toată lumea s-a spălat cu apă din belşug, s-a bărbierit şi şi-a spălat hainele. Ordinul de marş a sosit la începutul dimineţii. Obiectivul era Tuia, din sudul Moscovei, via Orei. Grupele de blindate care fuseseră abătute din drum pentru a anihila punga de la Briansk trebuiau să se alăture grosului Grupului 2 Blindat în regiunea Orei. Era o nouă etapă a *Blitzkrieg-ului,* care urma să ducă trupele Führerului la victoria finală, cucerind mândra capitală a Uniunii Sovietice.

Căpitanul Gert Hesslohel îşi adună încă o dată comandanţii de echipaje.

— S-a înţeles bine? Economisiţi oameni, carburant şi muniţie. Nu vă ascund că înaltul Comandament se loveşte de multe greutăţi în ce priveşte aprovizionarea, din cauza partizanilor din spatele frontului, a echipelor însărcinate cu modificarea ecartamentului liniilor ferate sovietice, care sunt mai late decât ale noastre, şi care nu sunt îndeajuns de numeroase, iar pe deasupra sunt hărţuite de aviaţia sovietică. Am încredere în voi toţi. Daţi-i drumul!

Otto Neumann intră vioi în tanc şi-l bătu pe umăr pe Feodor Ivanovici Semensko.

— S-a aranjat în ce te priveşte. La Orei vei primi o uniformă şi

arme individuale.

— La drum, băieţi! adăugă el.

Ploaia i se scurgea pe chip şi pe umerii laţi. Kirschner porni motorul, care începu de îndată să toarcă în aerul dimineţii. În curând, coloana porni spre est. Ploaia alcătuia o adevărată perdea în faţa lor, încât abia desluşeau silueta blindatului care îi preceda.

Problemele au început către amiază, când nesfârşitul convoi fu oprit. Ploaia, care cădea cu găleata, transformase la iuţeală praful de pe jos în mocirlă, făcând ca tancurile să se înnămolească. Kirschner trebui să frâneze cu disperare ca să nu se lovească de tancul Mk IV din faţa lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Neumann, brusc alarmat.

— Nu ştiu, şefule! Trebuie să aşteptăm.

Neumann îşi puse căştile la urechi, în aşteptarea unui ordin care nu mai venea. În disperare de cauză, sări la pământ şi nimeri direct în mocirlă. Nu se aşteptase la aşa ceva şi înjură ca un apucat. Intrase în noroi până la genunchi. Aproape că nu-i venea să creadă. În spatele şi în faţa lui, câţiva tanchişti făcuseră la fel şi acum aruncau priviri spre capul coloanei.

— Şefule! Şefule! strigă Kruger din înaltul turelei. Vă cheamă căpitanul.

Neumann se urcă la loc în cabină, împroşcând noroi pe pereţii de oţel. Îşi puse căştile la urechi şi aşteptă câteva clipe.

— Către toţi comandanţii de tanc! urlă Hesslohel. S-a produs un carambolaj în capul coloanei şi câteva blindate s-au blocat. Pe de altă parte, tancul din frunte s-a înnămolit. Va trebui să-i scoatem pe camarazi din belea. Cer tuturor blindatelor în stare de funcţionare să se pună la dispoziţia colonelului von Wittersheim! Repet...

— Rahat! înjură Neumann. Asta ne mai lipsea!

— Ce e, şefule? întrebă Kirschner, care-şi făcea griji pentru vehiculul său.

Neumann îl puse rapid la curent. Deja, conductorii îşi porneau motoarele şi se degajau din coloană pentru a ajunge în fruntea acesteia. Ploaia răpăia în blindaje.

— Bine, conchise Neumann. Trebuie să mergem.

Kirschner ambreie şi apăsă acceleratorul la podea ca să se degajeze din noroiul în care se înfundau şenilele. Acestea patinară o clipă, apoi toată masa de oţel făcu un salt înainte.

— Rămâi în viteza întâi, Sigmund! îl sfătui Neumann. E mai

bine aşa.

Kirschner se desprinse din coloană şi începu să înainteze de-a lungul ei cu viteză redusă. Trecu prin faţa a vreo zece tancuri intrate unul într-altul şi care semănau deja cu nişte epave. Ploaia cădea cu atâta putere, încât ridica, un văl de noroi.

— N-am ieşit încă din rahatul ăsta! constată cu tristeţe Kirschner.

Păstrând direcţia, pescui o ţigară din buzunar şi o aprinse.

Neumann măsura cu uimire amploarea dezastrului.

— Dacă o să mergem la Moscova cu viteza asta, nu cred că ajungem prea curând! ironiză Dejas.

Feodor Ivanovici Semensko privea echipajul cu ochii căscaţi. Era uimit de faptul că nişte războinici atât de grozavi nu se gândiseră că vor avea de înfruntat *rasputiţa,* anotimpul drumurilor proaste, care apărea de două ori pe an: odată cu ploile de toamnă şi apoi primăvara, la topirea zăpezilor. Pe măsură ce Kirschner înainta de-a lungul coloanei, îşi dădea seama că era efectiv vorba de un dezastru. Niciodată nu aveau să se poată smulge din mocirla asta.

— Ce porcărie! spuse el cu o strâmbătură, vorbind de unul singur.

Pâlcuri de oameni mânjiţi cu noroi până la gât se agitau încolo şi-ncoace, patinând prin mocirlă, sub ploaia torenţială.

— Ce naiba vor să facem? murmură Neumann, consternat.

Nesfârşita coloană imobilizată semăna cu un şarpe uriaş care-şi mistuie prada.

— Am fi o ţintă afurisit de bună dacă Yak-urile ar intra în horă, observă Kruger, care, până atunci, zăcuse nemişcat în colţul lui, cu braţul drept rezemat de chiulasa tunului de 75.

Aviaţia sovietică era însă incapabilă să declanşeze un atac pe această ploaie diluviană ce se pornise brusc, formând o perdea opacă prin care Neumann şi echipajul lui abia dacă îşi mai desluşeau camarazii ghinionişti. Feodor se simţi cuprins de îngrijorare. Aşadar, naziştii ăştia nu erau chiar atât de invulnerabili pe cât păreau! Se ghemui în spatele mitralierei sale, îşi răsuci o ţigară de-a lui uriaşă, care dura o bună bucată de timp şi şi-o aprinse. Un ofiţer, plin de noroi până la centură, sări în faţa Panzerului lui Neumann şi începu să-şi agite braţele.

— *Halt!*

Kirschner scoase o înjurătură şi apăsă pe frâne. Neumann îşi scoase capul pe turelă.

— Mai bine ne-aţi ajuta să ieşim din gropile astea în loc să vă

plimbaţi de colo-colo! urlă ofiţerul, scuturându-şi picăturile de ploaie de pe caschetă.

— De asta şi suntem aici, domnule locotenent! răspunse prompt Otto. N-ar trebui totuşi să vă aruncaţi aşa în faţa unui tanc pornit cu toată viteza. Conductorul meu era cât pe ce să vă calce!

Ofiţerul trase o înjurătură şi ordonă echipajului să coboare din tanc.

— *Los!* Scoateţi lanţurile!

De-a lungul întregii coloane imobilizate, alte câteva echipaje începuseră şi ele să facă acelaşi lucru, agitându-se, presimţind parcă drama ce avea să se abată asupra lor.

Feodor desfăşură lanţurile şi le trecu prin scoabele prevăzute pentru eventualele depanări. Oamenii înotau prin noroi, făcând de bine de rău ce trebuia, muraţi până la piele.

— La drum! ordonă locotenentul. Şi ia-o încet, da?

Fericit să scape măcar pentru un timp de potopul îngheţat, Kirschner sări în cabină şi îşi scoase mantaua impermeabilă, aruncând-o într-un colţ. Apoi porni motorul şi îl ambală în punct mort. La un gest de-al ofiţerului, ambreie încet. Lanţurile se întinseră. În viteza întâi, vehiculul dispunea de o putere considerabilă. Kirschner apăsă uşor pe accelerator. Şenilele începură să patineze, azvârlind din belşug noroi în urmă. Membrii celor două echipaje, cu ochii aţintiţi pe lanţurile încordate la maximum, îşi ţineau respiraţia.

— *Langsam*! *Langsam*! lătră ofiţerul, a cărui soartă depindea de reuşita operaţiunii.

Panzerul Erika păru că se încordează tot, semănând cu o fiară uriaşă cuprinsă de furie. Urlând din toţi cilindrii, se pregătea să lupte cu elementele naturii. Încetul cu încetul, masa înnămolită începu să freamăte. Centimetru cu centimetru, ieşea din groapa mocirloasă. În clipa aceea, lanţurile se rupseră brusc. Unul dintre membrii echipajului tancului înnămolit fu lovit în tâmplă de o verigă şi, scoţând un urlet, se prăbuşi în noroi. Camarazii săi se năpustiră la el, încercând să-l ridice şi îl scoaseră din nămol, cu chipul mânjit tot. Din urechi i se scurgea un firicel de sânge. Omul începu să geamă înăbuşit, ţinându-şi capul cu amândouă mâinile.

— Aduceţi un infirmier! Repede! ordonă ofiţerul.

Dejas se năpusti spre fruntea coloanei, bucuros că scapă pentru o vreme măcar de sarcina absurdă ce li se dăduse.

— Reparaţi-mi porcăria asta! scrâşni locotenentul, tremurând de furie.

Feodor Ivanovici, ajutat de Neumann, Kruger şi de echipajul tancului înnămolit, se apucă să întindă din nou lanţurile. Mâinile goale le alunecau pe noroiul clisos. Locotenentul îi urmărea cu un ochi critic.

— Aţi putea să ne ajutaţi şi dumneavoastră, domnule locotenent, spuse ironic Neumann.

— Ia ascultă, Feldwebel! Cum îţi permiţi să insulţi un superior?

— Ah, ia mai slăbiţi-mă! Scutiţi-mă de aerele astea de Führer de doi bani! E în joc viaţa noastră, a tuturor!

Ofiţerul se făcu stacojiu.

— Ajunge! O să am eu grijă de tine! Ţi-o garantez eu!

— Da, poate în iad! rânji Neumann, deloc intimidat.

Locotenentul schiţă un gest de ameninţare, ducându-şi mâna la tocul agăţat de centură.

— Cum îndrăzneşti?...

— Ia mai termină! izbucni Kirschner, dând drumul lanţurilor şi vârându-se între cei doi, Lasă-mi şeful în pace! Dacă e vreunul care să-i vrea pielea şi care o să i-o aibă până la urmă, apoi eu-s acela! I-am promis-o încă de la începutul campaniei!

Locotenentul îl privi pe conductor ca şi cum nu i-ar fi putut asimila înţelesul cuvintelor.

— Ce mai echipaj de smintiţi! mormăi el, băgându-şi pistolul înapoi în toc. Ce să zic, disciplina lasă serios de dorit în grupa asta. Da, serios de tot!...

În minutele care urmară, nu se mai auzi decât răpăiala sâcâitoare a ploii şi clinchetul lanţurilor mişcate.

— Acum cred că-i putem da drumul, spuse Neumann.

Zărindu-l pe Kirschner, îi dădu o palmă amicală peste umăr.

— La drum, băiete! Şi mână încet.

Conductorul se făcu din nou nevăzut în cabină. Toată lumea era încordată. Neumann aruncă o privire scurtă de jur-împrejur. Nici ceilalţi nu erau mai norocoşi. Cu toate acestea, câteva blindate fuseseră scoase din gropile în care se împotmoliseră. Solicitat cu nerăbdare de Kirschner, motorul începu să vibreze.

— Atenţie, daţi-vă la o parte!

Neumann zări doi brancardieri ridicându-l pe tanchistul rănit şi întinzându-l pe o targă, apoi făcându-se nevăzuţi îndărătul căderii de apă.

— *Vorwärts!* comandă el.

Îşi lăsă braţele în jos, semnalând astfel că totul era gata. Din

nou, *Erika* se cabră, ridicându-şi burta enormă deasupra mocirlei. Cuprinşi de nelinişte, oamenii aşteptau. Kruger era profund interesat de manevra care, după părerea lui, avea să se soldeze cu un nou eşec, din pricina proastei calităţi a oţelului din care erau făcute lanţurile. Le văzu întinzându-se şi îşi aţinti privirile spre partea din faţă a tancului captiv, care începu să alunece afară din groapă. Conductorul lui pornise şi el motorul, iar ţevile de eşapament, cufundate în noroi, aruncau bule enorme care plesneau la suprafaţă ca lava topită din craterul unui vulcan. Kruger îşi dădu casca pe ceafa şi se scărpină în cap.

— Stai! strigă Neumann spre conductorul tancului blocat. Nu faci decât să te înfunzi mai rău!

Celălalt opri motorul şi ieşi din turelă. În aceeaşi clipă, o stea însângerată i se ivi drept în frunte şi se prăbuşi cu pieptul peste blindaj. Murise deja. Feodor fusese singurul care auzise împuşcătura în tot vacarmul acela infernal al motoarelor ambalate în plin. Îl trase pe Neumann de mânecă şi îi arătă un punct în zare, care, pentru moment, se situa la câţiva metri distanţă.

— Sovieticii! articulă el. Sovieticii!

O răpăială de mitralieră sfâşie aerul, nu departe de ei.

— Toată lumea înăuntru, repede! Alarmă!

În câteva clipe, soldaţii se aruncaseră în interiorul vehiculelor. Feodor Ivanovici îşi îndrepta deja mitraliera spre perdeaua de ploaie care continua să se abată peste stepă şi mătură totul de jur-împrejur cu un tir precis. De îndată, mitralierele duşmane începură să scuipe moartea. Zadarnic însă. Efectul surprizei trecuse. Atacul se soldă cu câteva cadavre zăcând ici şi colo, cufundate în mocirla care avea să le servească drept mormânt.

Capitolul 7

Noaptea se lăsase brusc. Neumann îşi privi ceasul cu un gest automat. Trecuseră mai bine de şase ore de când stăteau în acelaşi loc, imobilizaţi de cel mai absurd dintre obstacole: noroiul. Ploaia continua să cadă, înecând stepa cu miliardele ei de picături îngheţate. Atacul sovietic eşuase, dar era de presupus că vor fi din nou hărţuiţi în scurt timp, poate chiar în cuprinsul nopţii. Posibilitatea aceasta nu înceta să-l îngrijoreze pe Feldwebel, care se simţea răspunzător de oamenii lui.

— O să pun oameni de strajă, băieţi! Am impresia că suntem în pericol. Câte unul din noi va sta de gardă, în ordinea următoare: Dejas, Kruger, Kirschner şi, în sfârşit, Semensko, de la ora două la patru. Eu o să stau ultimul.

— N-aş putea să stau eu primul, şefule? întrebă Kirschner. Simt nevoia să fumez, aşa că...

Îşi mâncaseră raţia în grabă şi băuseră ceea ce mai rămăsese din vodca capturată de dimineaţă. Moralul oamenilor nu era chiar ridicat. Toţi simţeau neclar că, pentru ei, războiul începuse cu adevărat abia acum. Erau extrem de conştienţi de acest lucru, ca şi cum ar fi ştiut că nu aveau să mai revadă pământul patriei lor decât peste mulţi ani – dacă aveau să-l mai revadă vreodată.

Mai era puţin până la ora 10 seara. Răpăiala monotonă a ploii sfârşea prin a-l agasa pe Kirschner. Fuma ţigară de la ţigară, uitând de sfaturile mamei sale, care îi înşira de o sută de ori pe zi efectele dăunătoare ale tutunului. Amintirea îl făcu să zâmbească. În jurul lui, camarazii dormeau adânc. La urechi îi ajunse un zgomot neobişnuit, dar nu-i dădu nici o atenţie. Putea fi orice. Când, după vreun minut, zgomotul se repetă, aidoma unei lunecări metalice, strivi sub călcâi ţigara şi stinse lumina. Ochii i se obişnuiră în scurt timp cu întunericul. Acum, zgomotul se repeta cu regularitate. Kirschner ciuli urechile. O bucată bună de timp, nu mai auzi nimic. Trebuie că era ploaia. Se pregătea să-şi mai aprindă o ţigară, când o izbitură îl făcu să tresară. Îşi simţi inima bătându-i cu putere. Era inamicul, nu mai încăpea nici o îndoială. Se gândi o clipă să-i trezească pe camarazii lui, dar renunţă. În cazul, foarte probabil, că se înşela, nu voia să se facă de râs în ochii lor. Kirschner nu era un nevolnic şi nu dorea să dea naştere unor glume proaste. Nu era un eroii. De altfel, de

ce ar fi fost? Îşi iubea ţara, dar nu înţelesese niciodată motivul pentru care ar trebui să cauţi pricină vecinului, respectiv, în această ocazie, Uniunii Sovietice. Îşi făcea datoria de soldat, atât şi nimic mai mult.

Desluşi o prezenţă omenească la câţiva centimetri de el, chiar lângă partea exterioară a turelei. El unul nu se îndoia deloc de isteţimea acestor *untermenschen* pe ale căror ţinuturi călca fără nici o tragere de inimă. Îi ştia inteligenţi, curajoşi şi îndeajuns de conştienţi ca să-şi apere cu înverşunare pământul ţării. Toţi muşchii i se încordară. Chibzui la ce ar trebui să facă. Era incontestabil că cineva, care nu putea fi decât un inamic, voia să atace Panzerul pe care, el îl păzea.

Se uită la pistolul Mauser atârnat la centironul Feldwebelului, care era pierdut în visele sale erotice. Îl scoase uşor din toc, scoţând limba la fel ca pe vremea când era şcolar şi se străduia să scrie după dictare. Îi verifică încărcătorul şi rămase în aşteptare în întunericul compact al cabinei. Înainte de toate, nu trebuia să-i lase timp rusului să arunce o grenadă înăuntrul tancului. Ar fi fost un dezastru. Celălalt, care desigur că stătea ghemuit deasupra, pe blindaj, căuta o deschizătură prin care ar putea strecura încărcătura sa mortală. Kirschner se gândi că, probabil, în aceeaşi clipă, câteva zeci de alte umbre făceau acelaşi lucru cu celelalte tancuri. Va trebui deci să dea alarma.

Îşi stinse ţigara, strivind-o pe călcâiul cizmei, şi se pregăti de acţiune. Încet, cu gesturi calculate, se înălţă înăuntrul turelei şi deblocă mecanismul de închidere. Se auzi un scârţâit uşor, care fu înghiţit de zgomotul monoton al ploii. Trase adânc aer în piept, armă pistolul şi, cu un gest brusc, dădu în lături chepengul, care bubui lovindu-se de peretele exterior. Rusul era acolo, la câţiva centimetri de el. Kirschner apăsă pe trăgaci. Capul rusului explodă. Corpul îi alunecă de-a lungul blindajului. Degetele i se desfăcură, dând drumul grenadei amorsate, care se rostogoli în noroi. Explozia sparse tăcerea. Nişte siluete se furişară prin noroi, secerate de rafalele de mitralieră care se abătură brusc asupra lor. Deşteptaţi brusc din somn, mitraliorii începură să tragă la grămadă în întuneric şi în ploaie, fără să cruţe nici o palmă de pământ. Tirul dură vreo zece minute, sub fasciculele necruţătoare ale reflectoarelor care tăiau fâşii de lumină în perdeaua opacă de ploaie. Sub ochii îngroziţi ai tanchiştilor, trupurile ciuruite de gloanţe se înfundară în mocirlă.

Se lumină de ziuă. Ploaia continua să cadă din belşug.

Echipajele din blindate se dezmorţiră. Moralul celor mai mulţi era aidoma vremii. Neumann se trezise prost dispus. Abuzul de alcool din ajun îl făcea să-şi simtă gura coclită. Se aplecă spre una dintre ambrazuri şi se strâmbă. Cât vedeai cu ochii, totul era înecat de ploaie. Se urcă în turelă şi deschise chepengul. Odată cu ploaia, în tanc pătrunse un aer proaspăt care alungă miasmele ce se strânseseră din ajun.

— Urâtă zi, spuse el, punându-şi mâna pe umărul lui Kirschner, care întindea un strat subţire de margarină pe o felie de mâine.

Conductorul dădu din umeri.

— Cred că n-am scăpat încă de necazuri, afirmă el pe un ton fatalist.

Afară, grupurile de blindate se iveau din întunericul nopţii. Se auziră zgomote de motoare, care mai însufleţiră puţin atmosfera mohorâtă, apoi strigăte şi interjecţii care se întretăiau. Feodor sări în picioare şi îşi întinse trupul uriaş, căscând cu un sunet răguşit, ce semăna cu mugetul unui elefant.

— Ce moacă! făcu Dejas, privindu-l pe rus cu un dezgust prefăcut.

— Tu, prost afurisit! ripostă Feodor Ivanovici, şi amândoi începură să râdă.

Neumann îşi încheie centironul şi îşi puse impermeabilul negru ce-i fusese dat la începutul campaniei.

— O să dau o raită, vesti el.

— Ăsta-i soldatul model, mârâi Kruger după plecarea Feldwebelului.

Dejas se strecură în turelă, ieşind pe jumătate afară şi aruncă o privire lungă de jur-împrejur.

— Ce mizerie! exclamă el, coborând înapoi în cabină.

Trânti la loc chepengul şi îşi aprinse o ţigară, pe care începu să o fumeze melancolic.

Otto Neumann nu putea să sufere lipsa de activitate. Pentru el, fiecare secundă petrecută pe drumul nămolos ce ducea spre Orei îl îndepărta de victoria finală atât de făgăduită de Führer şi de oamenii lui. Ploaia îi lovea chipul, silindu-l să clipească din ochi. Îşi agăţase cu un gest reflex automatul de umăr, cu ţeava îndreptată în jos, ca să-l ferească de umezeală. Echipajele se apucaseră deja de treaba începută ieri şi întreruptă la căderea nopţii, încercând să scoată Panzerele din gropile în care se împotmoliseră. Neumann căută din priviri blindatul Hauptmann-

ului Hesslohel. Nu era lucru uşor, fiindcă trebuia să dai cu nasul în blindaj pentru a-l recunoaşte. Înotă vreun sfert de oră prin noroi până să localizeze tancul şefului de escadron. Lovi în blindaj cu patul armei. Trapa se deschise.

— Intră! rosti vocea graseiată a căpitanului.

Otto sări pe blindaj şi se strecură prin deschizătură. De îndată, fu izbit de un miros puternic de sudoare, tutun şi ulei încins.

— Pute pe-aici! declară el pe un ton categoric.

— Tot ce se poate, Neumann! replică Gert Hesslohel. Dar te-aş ruga să-ţi păstrezi părerile pentru tine!

— Nu vă supăraţi, Hauptmann! Doar ştim ce înseamnă războiul!

Pus în faţa unei asemenea dovezi de obrăznicie, Hesslohel nu ştiu ce atitudine să adopte, aşa că se hotărî să zâmbească.

— Prost ai fost, prost o să rămâi, sărmane Otto, spuse el perfid.

— Domnule căpitan! Nu vă recunosc dreptul de-a face asemenea afirmaţii, care ar putea dăuna reputaţiei mele...

— Termină cu aiurelile şi, dacă tot eşti aici, stai şi ascultă.

Oamenii lui Hesslohel jucau cărţi într-un colţ şi nu ascultau decât cu o ureche ce se vorbea. Hesslohel era un om cumsecade, care îi lăsa practic să facă ce voiau. Nu le cerea decât un lucru: să lupte vitejeşte atunci când trebuia.

— *Also,* Otto! Suntem într-un mare rahat! Mai întâi noroiul ăsta, care ne împiedică să-i fugărim pe ruşi; dar vreau să-ţi mai spun ceva.

Îl privi pe Feldwebel cu bunăvoinţă.

— Ia loc, Otto! Nu mai sta aşa ca un nerod!

Neumann mătură firimiturile de pe un scaun şi se aşeză, încrucişându-şi mâinile peste pântec.

— Da, mai e ceva, continuă Hesslohel. Şi, în ultimă instanţă, înfrângerea.

— Ei, aici mergeţi cam prea departe, Herr Hauptmann! tresări Neumann.

— Ştiu foarte bine ce spun, puştiule! Eşti la fel de chior ca toţi ceilalţi? *Donnerwetter!* Doar sare în ochi! Dacă nu cucerim Moscova până la venirea iernii, s-a zis cu noi! Ţi-o spun eu! Şi Heinz e de aceeaşi părere. Ultima oară când ne-am întâlnit...

Otto Neumann îşi aminti de figura marţială a generalului Guderian, căruia Hesslohel îi spunea Heinz. Omul acela, care era un as al războiului, nu se putea înşela. Era cel mai bun strateg pe care îl avea Wehrmachtul de multă vreme încoace.

— Nu ar trebui să spuneţi asemenea prostii pe la toate colţurile de stradă, rosti Neumann, coborându-şi vocea. Aţi putea fi taxat de defetist şi ca atare împuşcat.

Hesslohel scoase o ţigară şi, fără să se gândească să-i ofere una şi subordonatului său, şi-o aprinse. Flacăra lumină chipurile nepăsătoare ale jucătorilor de cărţi.

— Cred, Otto, că am ajuns la limita extremă. Vezi tu, noi ar trebui încă de astăzi să pătrundem în dispozitivul inamic şi să înaintăm cu toată viteza spre capitala sovietică. Moscova odată luată, restul n-ar mai fi decât o joacă de copil! Dar mizeria asta de noroi ne ţine-n loc! S-ar zice că bunul Dumnezeu ţine cu cei care i-au persecutat slujitorii! Ploaia asta nu se mai termină şi ne ţintuieşte la pământ la fel de bine ca un tir de artilerie care ar dura zile şi nopţi în şir! Înţelegi? Dacă s-ar însenina, aşa, deodată... dacă soarele ar apărea brusc, astăzi chiar, din porcăria asta de negură... ei bine, atunci am câştiga războiul! Dacă nu...

— Ei, lăsaţi, Hauptmann, nu trebuie să vă necăjiţi, încercă să-l consoleze Neumann. Oricum, asta-i părerea dumneavoastră, nu şi a mea! Ploaia asta nu-i de-ajuns ca să ne înfrângă.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, murmură Hesslohel, peste poate de istovit dintr-odată.

Scutură scrumul ţigării şi luă o bucată de pâine din care tăie o felie groasă.

— Vrei şi tu?

Neumann luă o bucată şi începu să mestece, cu privirile fixate într-un colţ al cabinei.

— Bine, rosti Hesslohel între două îmbucături. Va trebui să luăm de la capăt tot circul de ieri. Adu-ţi tancul. O să vedem ce putem face ca să-i scoatem pe ăilalţi din gropile astea.

Neumann aprobă în tăcere. Hesslohel dădu un ordin scurt. Oamenii încetară cu jocul de cărţi. Căpitanul deschise trapa şi aruncă o privire în afară. I se păru că ploaia cădea cu mai puţină înverşunare.

— Pare-se că se opreşte, exclamă el bucuros.

Nu era decât o iluzie. După un scurt interval, în răstimpul căruia apăru şi soarele, potopul se porni din nou, şi mai intens, spulberând ultimele speranţe ale căpitanului Gert Hesslohel şi ale tuturor oamenilor care aveau altceva în cap decât tărâţe.

Lupta neîncetată cu elementele naturii şi climatul de nesiguranţă în care vieţuiau şubreziră moralul soldaţilor, al mândrilor tanchişti ce se năpustiseră pe cuprinsul stepei fără de sfârşit şi în adâncurile pădurilor necuprinse ale Uniunii Sovietice îmbătaţi de la bun început de mirajul victoriei finale. Neumann se întoarse la tancul său cu un pas abătut. Se strecură prin turela deschisă şi ateriză la picioarele lui Feodor Ivanovici Semensko, care făcea curăţenie prin cabină fredonând un cântecel din ţinutul lui natal.

— La drum, băieţi! O luăm de la capăt cu treaba de ieri.

Kirschner vârî în buzunar portofelul jegos în care strecurase la repezeală câteva fotografii îngălbenite de sudoare şi se aşeză în grabă la postul lui.

— Gata, Feldwebel!

Porni motorul, care, datorită grijii constante cu care îl înconjura, răspunse la prima solicitare.

Capitolul 8

Către amiază, din perdeaua de ploaie care îi înconjura se ivi o coloană neobişnuită.

— *Guvno! La rasputiţa!*[1] repeta Feodor Ivanovici, ca o litanie. *Guvno! La rasputiţa!*

Elementele din capul coloanei se opriră în dreptul ultimelor tancuri înnămolite, care, în ciuda eforturilor depuse de tanchişti, nu putuseră fi trase afară. Coloana era formată dintr-un şir nesfârşit de camioane pline de noroi, hârbuite şi goale, ai căror ocupanţi se dăduseră jos şi, înhămaţi, le împingeau de bine de rău, uşurând astfel sarcina motoarelor uzate. Uniformele infanteriştilor erau pline de noroi, iar chipurile răvăşite de sub căştile de oţel oglindeau epuizarea din ultimele zile. Soldaţii îşi pierduseră cu desăvârşire aerul de cuceritori pe care-l arboraseră cu numai patruzeci şi opt de ore în urmă. Erau elemente ale Armatei a 2-a, care primiseră misiunea de-a fugări ariergărzile Armatei a 3-a şi a 13-a sovietice, dar care renunţaseră la vânătoare pentru a încerca exclusiv să contracareze întârzierea provocată de condiţiile meteorologice deplorabile, ivite pe neaşteptate.

Un ofiţer superior, a cărui maşină era trasă de doi cai, făcu un semn cu mâna. Coloana se puse în mişcare. Kirschner îşi aruncă cu un bobârnac chiştocul în noroi, unde acesta se stinse cu un sfârâit, şi începu să scruteze chipurile emaciate ale infanteriştilor care treceau prin faţa lui.

— Unde mergeţi aşa, băieţi? La Moscova? îi luă el peste picior.

Unul dintre soldaţi îl fulgeră cu privirea.

— S-ar putea să fim acolo înaintea ta, îmbuibatule!

Zâmbetul lui Kirschner se şterse. Schiţă un gest de revoltă, dar se potoli pe loc.

— Nu ţi-e ruşine să-ţi baţi joc de ei?! Nenorociţii ăştia se bălăcesc în noroi de câteva zile, se răţoi Dejas.

Feodor se oprise din treabă şi se uita la infanterişti fără să-i vină a crede. După părerea lui, oamenii ăştia nu aveau cum să câştige războiul. Prin faţa lui trecu un atelaj ciudat: o jumătate de duzină de cai trăgeau un tun ale cărui roţi se înfundau în noroi

[1] Rahat! Ploile de toamnă!

până la osii. Îşi aminti povestea pe care o citise într-o carte pe care i-o dăduse bunicul lui şi care reconstituia retragerea trupelor lui Napoleon din Rusia. În faţa ochilor îi reapăru o ilustraţie care îl impresionase: oameni şi animale care trăgeau un tun prin zăpadă. Privirile celor de acum, care se perindau spre Moscova, trădau aceeaşi disperare ca şi ale celor din poza de atunci. Strigătul scos de Kirschner îl făcu să tresară.

— Staub! Pentru numele lui Dumnezeu! Gottlieb! Ce naiba faci aici, bătrâne?!

Cel interpelat, un bărbat mic de statură, acoperit de noroi până-n ochi, îi aruncă tanchistului o privire disperată.

— Dumnezeule! Sigmund! exclamă el la rândul său.

Străinul se desprinse din coloană. La fiecare pas pe care îl făcea, cizmele sale scoteau un zgomot oribil, ca de ventuză. Kirschner îi veni în întâmpinare şi-l ajută să iasă din mocirlă. Ploaia îi şiroia pe casca prea mare. Kirschner îl strânse pe soldatul scund la piept, iar celălalt izbucni în plâns, ca un puşti. Alunecându-i pe obraji, lacrimile brăzdară două şănţuleţe în noroiul ce-i acoperea.

— M-am săturat, Sigmund, hohoti el.

Kirschner îl bătu pe umăr şi îi spuse câteva cuvinte liniştitoare.

— Staub! Treci în rând! lătră un subofiţer arţăgos.

Kirschner deschise gura, gata să scoată nişte grosolănii.

Neumann îl apucă însă strâns de mână.

— Lasă-mă pe mine.

Feldwebelul îl căută din priviri pe subofiţer şi se îndreptă spre el. Între cei doi se porni o discuţie fără sfârşit. După un timp, Neumann se întoarse.

— Rămâi cu noi, îi spuse el lui Staub. Vei fi mai de folos în compania noastră decât cu ăia!

— Bine, dar nu e regulamentar! şovăi Kirschner, care întrezărea deja o grămadă de necazuri pe viitor.

— Asta-i treaba mea, replică Neumann.

Se răsuci spre soldatul cel scund.

— Hei, tu! Vino-ncoa! Mai întâi o să te odihneşti. Să nu-ţi închipui însă că aici e o sinecură!

— Sigur, şefule! izbucni Staub, recunoscător.

Ochii îi străluceau de fericire. Îi privi rând pe rând pe cei din jur, în timp ce coloana de infanterişti îşi continua drumul, oprindu-se când şi când din pricina vreunui camion ce se împotmolea şi care trebuia degajat rapid, pentru a nu bloca întreaga coloană.

— Suntem cam înghesuiţi în Panzer, observă Dejas, posomorât.

— Ei, asta-i, ce mai contează unul în plus sau în minus! obiectă Kruger, care nu uitase de partidele de cărţi jucate cu micul infanterist.

Stând tăcut deoparte, rezemat. De blindajul tancului, Feodor se uita la Staub cu nişte ochi cât cepele. Când izbucnise războiul, şi-i imaginase pe vajnicii combatanţi ai Wehrmachtului ca pe nişte uriaşi cu alură marţială, iar acum avea în faţa ochilor o făptură măruntă, descărnată, nu mai înaltă de un metru cincizeci şi cinci, pe care povara echipamentului o trăgea şi mai abitir spre ţărâna din care părea să se ivească.

— Du-te să te speli, îşi sfătui Kirschner prietenul. După aia, dacă ţi-e foame, o să mănânci. E de mâncare în tanc. Dă-i drumul, amice!

Feodor îl ajută pe Staub să se caţere pe blindaj. Din pricina efortului, probabil, neamţul scoase un zgomot sonor.

— Porc împuţit! făcu indignat Feodor în limba lui natală.

Urcuşul lui Gottlieb Staub fu însoţit de un şuvoi de înjurături ruseşti rostite pe un ton mânios.

— Potoleşte-te, îl temperă Kirschner. Nu vezi că e frânt de oboseală?

După o clipă, Feodor Ivanovici se resemnă. Dacă stătea să se gândească, naziştii ăştia erau la fel ca toţi soldaţii. În ochii lui, îşi pierduseră aureola de campioni ai războiului, ceea ce îl făcu să se simtă în largul său.

Atacul se declanşă spre orele 5 după-amiaza. Atacatorii, respectiv elementele Armatei a 3-a sovietice, beneficiară din plin de efectele surprizei, părând o trupă uriaşă de fantome ivită din negura timpurilor. De la primele rafale, oamenii în *feldgrau* îşi părăsiră camioanele şi atelajele în ploaie şi se refugiară la adăpostul Panzerelor împotmolite în noroi, ca nişte pisici dolofane în adâncitura unor perne confortabile. Cu toate acestea, câteva zeci dintre ei, loviţi de moarte, se înfundară încet în mocirlă.

— Dejas, Semensko! *Los!* La mitraliere!

Cei doi se năpustiră înăuntrul tancului.

— Dă-te de aici! răcni Dejas, trăgându-i un şut lui Staub.

Deşteptat brusc din somn, micul infanterist se trase într-un colţ, unde se ghemui, mort de frică. Cele două mitraliere intrară în horă, luând ca ţintă umbrele mişcătoare din faţa lor. Peste

stepa inundată de ploaie se dezlănţui un vacarm înspăimântător. Mitralierelor le răspunseră mortierele ruseşti, ale căror servanţi trăgeau la nimereală, incapabili să-şi stabilească în negura aceea nici cel mai mic punct de reper. Obuzele ucigaşe explodau ici şi colo, azvârlind jeturi de noroi ce cădeau la loc peste infanteriştii aflaţi la pândă.

Kruger, care se întorsese şi el la postul lui, vârî un obuz în chiulasa tunului de 75.

— Hei, Paul! Doar n-o să tragi orbeşte în mizeria asta! explodă Neumann. Nu avem decât un număr limitat de obuze. N-ai nici o ţintă precisă.

Kruger îi dădu dreptate. Clocotea de nerăbdare. Se mulţumi să observe tirul mitralierelor, care respingea asaltul forţelor sovietice.

— Am căzut într-o capcană! Trebuie neapărat să ieşim! Nu avem decât o soluţie: să exterminăm pleava asta până la ultimul om!

Sute de mitraliere băteau cuprinsul stepei, din care tanchiştii şi infanteriştii Armatei a 2-a nu vedeau decât cei câţiva metri din faţa lor. Ploaia îl ascundea pe inamic cu desăvârşire.

— Aş vrea să fac ceva, şefule! se înfurie Kirschner, care nu suporta să stea degeaba.

— Şi ce vrei să faci?

— Ar trebui să intrăm în ei, să încercăm să-i împrăştiem. Altfel, după cum se arată, poate dura al naibii de mult.

— De acord, aprobă Neumann, care era cuprins treptat de exaltarea luptei. Dă-i drumul, Sigmund, dar fii prudent!

Smulgându-se din noroi cu un vuiet de motoare, Panzerul Mk IV *Erika* făcu un salt înainte. Infanteriştii care se adăposteau în spatele lui se risipiră încotro vedeau cu ochii, căutându-şi altă ascunzătoare. Dejas şi Feodor continuau să tragă drept înaintea lor. Cu ochii lipiţi de ambrazură, zăriră nişte umbre alergând prin faţa lor şi trântindu-se în noroi. Strivind cadavrele sub şenile, Kirschner gonea drept înainte. Kruger stătea gata pregătit, înnebunit de groază, Gottlieb Staub murmura o rugăciune din copilărie, tremurând din toate încheieturile şi regretând timpurile în care bătea drumurile Ucrainei, cu o floare în ţeava puştii şi cu zâmbetul pe buze.

— Nu faceţi pe nebunii, şoptea el. Nu faceţi pe nebunii.

Feodor îi aruncă o privire dispreţuitoare. Aşadar, şi în vajnica armată nazistă existau laşi! Prin minte îi treceau tot soiul de întrebări, în timp ce menţinea ţeava armei îndreptată fix înainte.

Prin perdeaua ploii, Kirschner zări un obuzier pe care ruşii încercau să-l pună în poziţie de tragere şi opri brusc.

— Şefule, atenţie! Acolo!

Neumann înţelese pe loc.

— Kruger, dă-i drumul! Repede!

— La ordinele dumneavoastră, Feldwebel!

Obuzul era pregătit. Doar tirul trebuia corectat puţin, fapt care necesita câteva secunde, timp în care *Erika* fu împroşcată de o ploaie de gloanţe în toată regula.

— Gata? Foc!

Kruger îşi ţinu respiraţia şi apăsă butonul de aprindere. Panzerul se cabră.

— Lovit! urlă Kirschner, care văzu cum tunul de 122 şi servanţii săi se spulberă sub ochii lui.

Cuprinşi de un soi de frenezie, cei doi mitraliori continuară să împrăştie moartea, secerându-i pe ruşii care se bălăceau în noroi prin faţa lor. Ceilalţi comandanţi de Panzere îl imitaseră pe Otto Neumann, în virtutea principiului că cea mai bună apărare este atacul. În jumătate de oră, întreg sectorul fu curăţat, încăierarea se soldă cu victoria categorică a Panzerelor. Mai exista totuşi o speranţă.

Kirschner îşi reluă locul în coloană. Infanteriştii Armatei a 2-a porniseră deja din nou spre est. Ca prin minune, ploaia încetă. Oamenii fură uimiţi văzând din nou soarele ieşind în sfârşit din nori, la apus. Colonelul von Wittersheim dădu ordinul de continuare a înaintării, Panzerele de sub comanda lui fiind aproape toate despotmolite.

— Orei! urlă Neumann. E-n regulă, băieţi!

Îşi duse din nou binoclul la ochi.

— Nu mai încape nici o îndoială! Suntem pe drumul cel bun.

Era 10 octombrie. Vremea se răcise brusc. Peste stepa amorţită de primele semne ale iernii ruseşti cădea o ploaie uşoară şi îngheţată. Kirschner îşi bandajă braţul cu ajutorul lui Staub, care nu se mai dezlipea de el şi pe care îl luase sub protecţia lui.

— Au! Nu strânge prea tare, netotule!

Gottlieb slăbi pansamentul, îl tăie în două în lungime, făcu nod şi legă capetele.

— Cum e? întrebă Neumann.

— E-n regulă, şefule! E un fleac! O simplă zgârietură.

Căpătase rana aceasta benignă în urmă cu câteva zile, după

atacul pe care îl respinseseră. Kirschner voise să dea o raită ca să-şi dezmorţească picioarele şi se plimbase de-a lungul şi de-a latul câmpului de bătălie, prin ploaie, încercând să recupereze cât mai multe arme cu putinţă. Localizase cadavrul unui rus care ieşea pe jumătate din mocirlă. În clipa când îi lua puşca şi muniţiile îndesate într-o raniţă, rusul, care nu era decât rănit, îi dăduse o lovitură de cuţit. Înnebunit de furie, Kirschner, care totuşi nu ucisese niciodată până atunci, îi trăsese o rafală drept în faţă. Conductorul se întorsese la tanc cu o tăietură serioasă la antebraţ.

— Uite-i! exclamă Dejas.

Neumann dădu în lături chepengul turelei şi scrută întinderea din faţă. Ansamblul Grupului 2 Blindat se afla incontestabil acolo, aşteptând ordinul de atac. „Probabil că Hesslohel jubilează”, îşi zise el. I-ar fi plăcut ca Hesslohel să-l prezinte prietenului său Heinz Guderian. Ar fi fost o mare onoare pentru el. Dar Gert Hesslohel avea cu totul alte preocupări în acel moment.

— Ce mai faci, bătrâne? exclamă Guderian când Gert Hesslohel fu invitat în postul de comandă al generalului.

— Asta te întreb eu pe tine, amice, răspunse Hesslohel. În ce ne priveşte, avem o groază de probleme, dar o să te scutesc de detalii. Ploaia şi noroiul, pricepi? Totul a fost cumplit în astea două săptămâni dintâi din octombrie.

Chipul deschis al prestigiosului general se întunecă. Prin ochi îi trecu o umbră.

— Pierderi?

— Nu foarte mari. Moralul oamenilor este în schimb afectat rău.

— Ştiu, von Wittersheim mi-a spus câte ceva.

Guderian scoase dintr-un bufet vechi două pahare şi dădu la iveală dintr-o raniţă o sticlă de vodcă cu etichetă pestriţă.

— Vrei un gât? E de cea mai bună calitate.

La semnul afirmativ al lui Hesslohel, Guderian umplu două pahare şi-i întinse unul căpitanului.

— *Prosit!* spuse el, ridicându-şi-l pe al său.

Cei doi băură o înghiţitură lungă.

— E bună, fu de acord Hesslohel, plescăind din limbă.

Între cei doi se lăsă tăcerea. Poate că îşi aminteau de anii de liceu în care fuseseră colegi.

— Afurisitul de tine! exclamă bucuros Guderian. Nu te-ai schimbat deloc.

— Şi de ce ar fi trebuit să mă schimb?

Guderian schiţă unul dintre zâmbetele sale enigmatice, care îl făceau pe Führer să nu se simtă în largul lui.

— Războiul, bătrâne! Războiul!

După alte câteva clipe, generalul schiţă alt zâmbet, de data aceasta glumeţ.

— Ştii ce păţanie mi s-a întâmplat, Gert? O să-ţi povestesc. Merită greutatea ei în mărci. Închipuie-ţi că...

Lichidul din pahar era de culoarea apei, a apei limpezi. Hesslohel se gândi că avea să se îmbete din nou, şi îi era groază de asta. Trebuia însă să-i facă plăcerea lui Heinz, la care ţinea atât de mult.

— Închipuie-ţi că, atunci când am primit directiva referitoare la operaţiunea „Furtună de iarnă”, m-am apucat să înaintez cu tancurile mele, în timp ce-l trimiteam pe Wittersheim spre Briansk. N-am întâlnit nici o rezistenţă. Ne-am fi crezut în Franţa dacă n-am fi avut sub şenile stepa asta mohorâtă.

Generalul izbucni în râs, dezvelind două şiruri de dinţi aidoma celor de lup. Hesslohel îi sorbea cuvintele, plin de admiraţie. Familiarităţile sale cu generalul făceau să-i crească acţiunile.

— Ghici ce mi s-a întâmplat? întrebă din nou Guderian.

— O aventură galantă, presupuse Hesslohel, circumspect.

— Netotule! Parcă n-ai şti că femeile de aici seamănă cu nişte scroafe!

— O, nu chiar toate, replică Gert, amintindu-şi o întâmplare recentă.

— Ghici!

— Habar n-am! Zi-i odată! Ce s-a întâmplat?

Guderian cuprinse întinderea mocirloasă cu o privire lungă, apoi arătă în depărtare, spre Orei.

— Ştii că atunci când am intrat în oraş, tramvaiele circulau normal, iar oamenii îşi vedeau de treburile lor obişnuite? Bărbaţii mergeau la serviciu, iar femeile la cumpărături. Habar nu aveau că ne aflam atât de aproape. Când ne-am alcătuit în coloană ca să străbatem bulevardul principal, ne-au aclamat, crezând că suntem nişte întăriri sovietice. Asta a durat o bucată bună de vreme, după care şi-au dat seama de greşeală. Şi atunci, să vezi debandadă! Să-i fi văzut fugind pe toţi laşii ăia! N-am tras nici măcar un foc! Ce rost ar fi avut? Oraşul era al nostru.

Generalul pescui o ţigară din buzunar şi şi-o aprinse cu palma făcută căuş. Trase fumul adânc în piept, apoi îl dădu afară, gânditor.

— Nu a durat prea mult, continuă el. În aceeaşi seară, întăririle aşteptate au sosit, formate din unităţi disparate, dar ferm hotărâte să apere oraşul. N-am reuşit să le decimăm decât după lupte lungi şi grele.

Îl apucă pe Hesslohel de braţ.

— Hai cu mine.

Hauptmann-ul Gert Hesslohel jubila. Iată un lucru care avea să remonteze moralul slăbit al oamenilor săi.

— Ai avut pierderi? întrebă Guderian.

— Personal, nu. Alte escadroane însă au avut de suferit hărţuiala grupelor sovietice disparate, împrăştiate prin stepă.

Cei doi merseră un timp de-a lungul şirului de blindate aliniate ca la paradă. Echipajele se ocupau cu repararea pagubelor pricinuite de intemperii.

— Ştii, Heinz, continuă Hesslohel. Ar trebui să ne grăbim. Suntem în pragul iernii, şi n-am făcut încă nimic concret, cel puţin pe frontul nostru.

— Ştiu, Gert. Dar sunt obligat să aştept ordinele. N-am nici cea mai mică idee despre ce au făcut Hoth şi Hoeppner. Chiar că nu înţeleg tactica Führerului.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Fiecare îşi rumega propriile lui gânduri.

— Oricum, conchise Guderian, dispun încă de două treimi din efective. Bună treabă, nu?

Hesslohel dădu din cap. Era fericit că se afla alături de vechiul lui prieten.

— Ascultă, Heinz, spuse el brusc. Nu ni se poate întâmpla nimic rău. De n-ar fi însă noroiul ăsta blestemat!

Generalul îl bătu pe umăr.

— Curaj, bătrâne! Vom avea nevoie de tot curajul nostru.

Hesslohel privi stepa. Nesfârşită ce se întindea spre nord-est, mohorâtă şi lipsită de orice frumuseţe.

— O să ajungem vreodată la Moscova? murmură el ca pentru sine.

— Nu există nici un motiv care să ne oprească, rosti generalul cu glasul lui puţin cam spart.

Capitolul 9

Kirschner se străduia să ocolească hârtoapele, fără a reuşi întotdeauna. De fiecare dată când tancul se înclina, apăsa acceleratorul la podea, ambalând motorul care scotea un vuiet disperat, când ieşea din câte o groapă, de pe şenile se desprindeau bucăţi compacte de noroi. Pe la mijlocul după-amiezii ajunseseră la fluviul Oka, pe care pluteau tot soiul de mizerii. Panzerele îşi croiră drum spre pod aidoma unor boabe de grâu scurgându-se printr-o pâlnie.

Hesslohel scruta cerut cu îngrijorare.

— Dacă ruşii ar avea o fărâmă de minte, ar profita de ocazie ca să ne facă zob, mormăi el.

Privirea i se plimbă peste aglomerarea de tancuri care stăteau cuminţi la rând.

— Nu mai au aviaţie, domnule căpitan, replică Otto Neumann.

— Asta rămâne de văzut! Diavolii ăştia roşii scot mereu noi rezerve. Crede-mă, Feldwebel, încă nu i-am pus la podea.

Moralul lui Neumann era la nivelul maxim. Seara, în ajun, primise trei scrisori de la soţie, care îl anunţa că este bine şi că îl aşteaptă să vină în viitoarea permisie. În fiecare scrisoare, pomenea de gloria cucerită de trupele Wehrmachtului de-a lungul campaniei şi spunea că întreg poporul german e cu sufletul alături de bravii lui soldaţi. Erika era mândră de soţul ei, îi transmitea toată dragostea şi aştepta o scrisoare de la el, sau chiar două.

— Herr Hauptmann, doar nu vorbiţi serios!

— Fireşte că nu, Feldwebel, mărturisi căpitanul, bătându-şi subordonatul pe umăr.

Se strecurară de-a lungul tancurilor, ai căror conductori le opriseră motoarele.

— Totuna-i! Nu sunt deloc liniştit!

Aproape în aceeaşi clipă, un zumzet venit din văzduh păru să-i dea dreptate. Kirschner, care coborâse şi el din tanc, scrută cerul acoperit de nori negri şi grei.

— Iată-i! urlă el, arătând cu degetul în sus.

Vreo zece puncte întunecate se iviseră din spatele păturii de nori.

— *Fliegeralarm!* tună Hesslohel. *Fliegeralarm!*

Pe loc, toţi se îmbulziră spre blindate. Zeci de motoare începură să vuiască în acelaşi timp. Panzerele se risipiră care încotro, încercând să ofere inamicului o ţintă cât mai dispersată. Erau nişte Yak-9 T antitanc, dotate cu temutele tunuri de 30 mm. La prima trecere, doar mitralierele scuipară moartea în tanchiştii care nu apucaseră să se întoarcă în blindatele lor şi care se aruncaseră în noroi. După un şir de arabescuri graţioase pe cerul ce se înnoura, avioanele reveniră la atac. Câteva tunuri de 75 se înălţară spre cer. Deflagraţiile făcură să se cutremure pământul. Yak-urile trecură în trombă pe deasupra unui grup compact care nu reuşise să se desprindă din aglomerare şi două blindate explodară, atinse în plin.

— *Donnerwetter!* Nu e de glumă, constată Kirschner, cu un râs scrâşnit.

Feodor nu zicea nimic. Se ghemuise într-un colţ şi nu mai făcea nici o mişcare. Buzele groase i se mişcau imperceptibil. Probabil că se ruga. Cu un curaj neobişnuit, Dejas trecuse în spatele mitralierei şi trimitea rafale prelungi în fuzelajele aparatelor care, după ce se înălţaseră din nou până la nori, reveneau neobosite la atac. La sol, situaţia începea să se transforme într-un dezastru. Deodată, rafalele familiare ale Flak-ului se făcură auzite. Bateria instalată la capul podului intra în acţiune. Norişori negri izbucneau pe cer ca nişte flori ale morţii. Lovit, unul dintre aparate începu să coboare în vrie, trăgând după el o coadă de flăcări. Pământul se cutremură când se prăbuşi în stepa mocirloasă.

— Unu la mână! făcu Dejas, care, cu dinţii strânşi, continua să tragă.

— Nu irosi muniţiile, Karl, îl sfătui Otto. O să mai ai nevoie nu peste multă vreme...

Din nou, Yak-urile reveniră la atac. Flak-ul se sforţa în zadar. Păsările morţii păreau invulnerabile. După ce executară un ultim tur ucigaş, se îndepărtară definitiv. De altfel, cerul se acoperea tot mai mult cu nori grei, umflaţi de ploaie. Când orice urmă de pericol dispăru, tancurile se regrupară la loc. Pe întinderea maronie ardeau vreo zece carcase înnegrite. Urcat pe tancul său, generalul, cu o grimasă de amărăciune în colţul buzelor, examina prin binoclu proporţiile distrugerilor.

— Nici măcar nu avem apărare antiaeriană, scrâşni el. Ce naiba păzesc avioanele grăsanului ăluia?

— Nu vă agitaţi, şefule, îl linişti locotenentul care îi servea de ordonanţă. Mareşalul Goering stă la căldurică în castelul lui,

admirându-şi colecţia unică de tablouri.

Guderian dădu din umeri.

— Nu e vorba numai de noi, băiete! Acum e-n joc viitorul celui de-al III-lea Reich!

Avea dreptate. Important era ca Moscova să fie cucerită, pentru ca astfel să i se ofere poporului german cea mai mare dintre victorii.

Trecuseră demult podul. Grupul Hesslohel nu putuse trece decât la miezul nopţii. Începuse să cadă o ploaie măruntă, care reducea vizibilitatea la minimum. Luciri cenuşii vesteau apropierea zorilor. Întreaga noapte merseseră cu farurile stinse, înaintând în direcţia nord-nord-est. Acum, urmau linia ferată Orel-Tula-Moscova.

Atacul sovietic se declanşă cu o bruscheţe care îi surprinse pe toţi, în ciuda faptului că erau cu ochii în patru. Folosindu-se de rambleu ca de un paravan protector, tunurile antitanc duşmane deschiseră focul cu o sincronizare pe care ar fi admirat-o chiar şi un maestru de balet. Două Mk IV explodară simultan, azvârlind în aer bucăţi de fier şi trupuri ciopârţite.

— *Halt!* tună Hesslohel.

Otto Neumann, care era cu căştile la urechi, tresări.

— Prostul ăsta m-a speriat! bodogăni el prost dispus.

Îi ordonă lui Kirschner să oprească. Toate tunurile de 75 se îndreptară spre rambleul căii ferate şi, în scurt timp, peste trei sute de tancuri ripostară. Vacarmul deveni infernal.

— Foc! Foc de voie!

Una câte una, bateriile antitanc sovietice fură nimicite şi în curând se dezlănţui o debandadă în toată regula. Servanţii supravieţuitori se împrăştiară unde vedeau cu ochii. Wittersheim ordonă:

— După ei! Nimiciţi-i pe bandiţii ăştia roşii până la ultimul! urlă colonelul.

Era palid de furie. Încetul cu încetul, unitatea lui se topea precum zăpada în bătaia soarelui, înainte chiar ca atacul hotărâtor să fi fost declanşat.

Kirschner, Dejas, Staub şi Feodor săriră din tanc, strângând în mână automatele MG-40, şi escaladară rambleul fără să se oprească. În faţa privirilor li se dezvălui stepa peste care cădea burniţa. Înaintau desfăşuraţi, trimiţând rafale scurte drept în faţă. Celelalte echipaje făceau şi ele la fel. Duşmanii cădeau seceraţi.

Nici un rus nu avea cum să scape, cu atât mai mult cu cât nu aveau cum să se ascundă de urmăritorii lor. Undeva, o mitralieră începu să tragă. Imitat de camarazii săi, Kirschner se încovoie, începând să înainteze în salturi bruşte.

— Acolo sunt, zise el, arătând cu degetul spre un tufiş izolat.

Cei patru se năpustiră în direcţia indicată.

— Fiţi atenţi, băieţi! Sunt şmecheri!

Mitraliera de tip vechi, Maxim, îşi scuipa gloanţele cu o cadenţă domoală. Tanchiştii se apropiau de ţintă. Preţ de o clipă, mitraliera sovietică tăcu. Kirschner se folosi de prilej ca să facă un salt înainte. Staub vru să-l imite, dar gestul îi fu fatal. Lovit în plin avânt, micul infanterist se prăbuşi în noroi, cu faţa cufundată în mocirla maronie. Uitând pe moment de propria lor siguranţă, Kirschner, Dejas şi Feodor Ivanovici se aplecară spre camaradul lor.

— Ar fi fost mai bine dacă rămâneai la unitatea ta, murmură Kirschner, cu lacrimi în glas.

Întoarse încet trupul lui Staub. Larg deschişi în gol, ochii albaştri ai acestuia erau mânjiţi de mâzgă. Kirschner scoase o batistă jegoasă din buzunar şi se apucă să cureţe ochii mortului. O rafală le trecu chiar pe deasupra capetelor.

— Haide, Sigmund! O să te ciuruiască ăştia!

Conductorul se ridică pe jumătate, scrutând tufişul de care nu îi mai despărţea decât vreo sută de metri.

— O să mi-o plătească, scrâşni el. N-o să mai scape unul viu.

— Nu face pe nebunul! îl sfătui prudent Dejas. Nu poţi şti niciodată ce le trece prin cap ăstora.

Mitraliera Maxim tăcuse din nou. Era clar că servanţii voiau să economisească muniţia.

— Haidem! ordonă Kirschner, care era, la urma urmei, soldat fruntaş.

Dejas şi Semensko începură să se târască pe urmele lui, lunecând printr-o clisă infectă, care le uşura însă înaintarea. Kirschner aruncă o privire peste întinderea stepei şi zări în depărtare armata de panzere oprită, părând o linie punctată infinită. Îi mai văzu şi pe soldaţii care se înverşunau să-i hăituiască pe sovietici. Ici şi colo răsunau împuşcături, denotând tenacitatea tanchiştilor.

— Atenţie! suflă Kirschner când ajunseră la numai câţiva metri.

În curând, auziră un zvon de glasuri.

— Se cred la adăpost, rânji Kirschner. O să-i luăm ca din oală.

Feodor exulta. Avea să se facă în sfârşit util.

— Uite ce-o să faci, Feodor Ivanovici. Când vom ajunge la vreo doi metri de ei, o să le vorbeşti în ruseşte. O să iasă din adăpost, iar noi o să-i ciuruim cât ai zice peşte.

Propunerea îl încântă pe zdrahon.

— Da, acceptă el cu glasul său bubuitor.

Kirschner îşi armă automatul şi se pregăti, imitat de Dejas.

Feodor parcursese deja vreo zece metri. Târâşul îi era însoţit de o plescăială uşoară. Ajuns aproape de ţintă, se opri. Aproape că simţea respiraţia celorlalţi. Erau patru la număr. Feodor se puse pe spate şi îi făcu semn lui Kirschner.

— Hei, *tovarişci!* strigă Feodor.

Fără să se teamă, servanţii mitralierei maxim îşi înălţară capul. Kirschner şi Dejas traseră o rafală prelungă. Trei oameni se prăbuşiră, uimiţi de şuvoiul de sânge ce le umplea gâtul. Feodor execută o mişcare de retragere, în timp ce Kirschner îl acoperea. Un glonte găuri bidonul lui Dejas, care, înfuriat, se năpusti înainte. Rusul supravieţuitor îl înşfăcă de gleznă şi i-o strânse atât de rău, că tanchistul scoase un strigăt de durere ce se rostogoli peste întinderea stepei şi declanşă pe loc un tir intens. Mitraliorul se sforţă să se desprindă din strânsoare, dar zadarnic, încercă să-l lovească cu patul puştii pe rus, care nu avea deloc de gând să-i dea drumul. Încet, cu cealaltă mână, căuta să-şi scoată cuţitul.

— Atenţie, Dejas! Mai rezistă câteva clipe, că vin!

— Nu fi prost, articulă cu greu mitraliorul. Ăsta ar fi în stare să mă omoare. Are nişte metode expeditive.

Enervat de aceste peroraţii, rusul îşi întări strânsoarea, ceea ce îi smulse lui Dejas un strigăt lung de disperare.

— Feodor, acoperă-mă! ordonă Kirschner.

Zdrahonul îşi luă mitraliera MG-40 care, în mâna lui, părea o jucărie de doi bani.

— N-ai grijă, îl linişti el.

Kirschner observă, cu un zâmbet schiţat, că uriaşul nu se descurca prea rău în germană. Îşi petrecu chinga puştii peste umăr şi începu din nou să se târască. Împrejurul lui, împuşcăturile încetaseră şi tanchiştii se întorceau grupuri-grupuri la blindatele lor, cu armele rezemate de umăr.

Kirschner aruncă o privire scurtă spre cadavrele sovieticilor seceraţi de mitraliere. Sângele li se scurgea, amestecându-se cu noroiul. Unul dintre ruşi, rănit la burtă, încerca să-şi ţină

intestinele aburinde ce i se scurgeau în afară. Conductorul îşi stăpâni greaţa. La câţiva metri în faţa lui, Dejas începu să geamă. Cu gesturi calculate, Kirschner îşi puse automatul pe o buturugă ce se iţea în chip providenţial din noroi şi îşi duse mâna la pumnal, simţindu-i mânerul de os sub degete.

Strânse arma în pumn şi îşi continuă târâşul. Era plin de noroi, dar nu-şi dădea seama. Nu-i păsa decât de viaţa camaradului său, pe care trebuia să-l smulgă din strânsoarea adversarului. Feodor trimitea ici şi colo rafale scurte, acoperind astfel înaintarea conductorului. Deodată, răsună un ţipăt îngrozitor, urmat de hohote prelungi. Kirschner zări spinarea rusului şi, căutând un petec tare de pământ pe care să-şi proptească călcâiele, se pregăti, încordându-şi muşchii. Dintr-un salt, se abătu peste prada sa şi îi împlântă pumnalul între umeri. Rusul se prăvăli peste victima sa.

— Aici! Sunt aici! hohoti Dejas.

Cu o sforţare, Kirschner rostogoli cadavrul rusului la o parte. Priveliştea îngrozitoare ce-i apăru în faţa ochilor îl făcu să se clatine. Dejas zăcea în noroi, încât nu i se zărea decât chipul livid. În locul ochilor, nu mai avea decât două găuri sângerânde.

Capitolul 10

— Nu mişca, micuţule! Nu cumva să mişti!

Kruger introducea obuzele într-un ritm frenetic. Lupta era în toi. În faţa lor se afla un întreg batalion de tancuri sovietice, format din vehicule arhaice, printre care erau şi câteva T-34/76, ale căror lovituri erau de temut.

— Dă-i înainte! ordonă Neumann. Pe toţi dracii, ce te moşmăieşti?

Kirschner ambală motorul. Din nou, Panzerul Mk IV *Erika* se năpusti în vâltoarea luptei. Cu bustul gol şiroind de sudoare, Kruger îşi continua treaba de titan. Neumann îl ajuta să rectifice tirul, astfel încât toate loviturile să-şi nimerească ţinta. Imobilizaseră deja trei blindate sovietice. Într-un colţ al cabinei, Dejas, de-acum inutil, plângea în tăcere. Faţa îi era acoperită de un pansament îmbibat de sânge. În ajun, Neumann încercase să-l evacueze, dar contraatacul declanşat de ruşi, de altfel hărăzit eşecului, nu-i mai lăsase răgaz să o facă.

— La dreapta! *Los! Recht! Schnell!*

Kirschner execută manevra care să-l aducă în poziţie oblică faţă de tirul inamic care se înverşuna deocamdată asupra Panzerelor.

Pe întreg cuprinsul stepei ardeau vreo douăzeci de tancuri. Cadavrele risipite semănau cu nişte pietroaie ivite la suprafaţa unei mări liniştite. Trecuseră la mare distanţă de Teploie şi mergeau întins spre Tula, când fuseseră surprinşi de contraatacul sovietic, de o amploare şi o intensitate neobişnuite.

— Bine că nu ştiu să lupte, constată Kruger, ţintind cu grijă un KV-1 care i se înfăţişa din flanc.

— Nu poţi să-l ratezi pe ăsta! spuse surescitat Neumann.

În focul luptei, Feldwebelul uitase să-şi mai pună cămaşa şi pieptul puternic lucea în lumina difuză a singurei lămpi de la bord. Cu ochii lipiţi de ambrazură, urmărea lupta, fără să pară conştient că *Erika* putea fi spulberată în orice clipă. Feodor Ivanovici Semensko ţinea sub foc o bucată zdravănă de teren. De îndată ce un tanc inamic era lovit, se înverşuna asupra echipajului care încerca să fugă. Scenariul se repeta la un mod monoton. Feodor Ivanovici era trist. Se împrietenise cu fiecare membru al echipajului, şi nenorocirile abătute asupra acestuia îl afectaseră nespus: mai întâi, Staub îşi aflase moartea, apoi bietul

Dejas fusese orbit pe viaţă, iar faptul că nu mai era bun de nimic îl înnebunea.

— Cum e? întreba el frecvent. L-ai avut şi pe-ăsta?

— Sigur că da, băiete, răspundea de fiecare dată Kruger.

Rezistenţa rusească slăbea. Kirschner pătrunse în liniile inamice. Un şoc surd zgudui blindajul tancului MK IV, care fremătă ca un animal uriaş.

— Lovit! constată Kirschner, pe care îl cuprindea îngrijorarea.

— Cum e cu comenzile? întrebă neliniştit şeful de echipaj.

— În regulă. Cred că nu-i decât un bobârnac!

Kirschner fu nevoit să urle ca să se facă auzit. Vocea acră a căpitanului zbiera în căştile pe care Neumann le aşezase pe chesonul de muniţii. Prefera să aibă mişcările libere în timpul luptei, şi obiceiul acesta îi salvase viaţa de nenumărate ori.

— Îi dăm drumul, Sigmund! Dar fii atent!

Lămurit în ceea ce priveşte evoluţia evenimentelor, Kirschner zâmbi în barba pe care nu şi-o mai răsese de patru zile. Feldwebelul probabil că glumea, fiindcă prudenţa nu-şi avea în nici un caz locul în aceste clipe. Ambală motoul şi se năpusti spre un KV-1 care, lovit în şenila stângă, se răsucea în jurul lui însuşi ca o muscă uriaşă şi înnebunită.

— Paul! Trage în ăsta! E o ţintă a-ntâia!

Kruger avea palmele însângerate. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii şi îşi trase nişte mănuşi cu un deget înainte de-a se apuca din nou de treabă. Neumann, care examina plin de interes noua ţintă, auzi chiulasa pocnind din nou.

— Caruselul ăsta ar trebui să se oprească, murmură el. Ce rost are?

Într-adevăr, tancul KV-1 continua să se învârtă. Echipajul trebuie că era beat mort, doar dacă nu erau cu toţii morţi.

— Foc, Paul! Ce naiba aştepţi?

Kruger încerca să-şi aprindă o ţigară.

Neumann se impacientă. Aprinse o Juno şi o strecură între buzele tunarului. Obuzul porni. La douăzeci de metri distanţă, monstrul sovietic îşi opri rotaţia infernală. Preţ de câteva clipe, nu se petrecu nimic. Apoi, deodată, o gigantică jerbă de foc, fier şi fum izbucni spre cerul jos, îngreunat de nori care aveau curând să plesnească, revărsând mii de tone de apă ce aveau să complice serios situaţia.

În amurgul acelei zile de la jumătatea lui octombrie, dezastrul aparent al Armatei Roşii punea, împotriva oricărui înţeles, bazele

victoriei finale. Batalionul Wittersheim distrusese în întregime o unitate de vânători de tancuri sovietici. În scurt timp însă, roata avea să se întoarcă.

— Stai liniştit, *Donnerwetter!* îl mustră amical Neumann pe Dejas, străduindu-se să-i schimbe pansamentul.

— Mă doare! Ştiţi că aveţi haz!

— Dumnezeule! Ce răsfăţat poţi să fii!

Dejas oftă. Nu era mai răsfăţat decât alţii, dar faptul de-a se pomeni de pe o zi pe alta lipsit de vedere era un lucru care îi dădea dreptul să se plângă. Nimeni. Nu văzu că mitraliorul fu scuturat de două hohote tăcute. În civilie era ceasornicar. Ce avea să facă acum? Nu va mai putea să repare ceasurile ce-i erau atât de dragi.

— Doamne, ce prost sunt să mă gândesc la asta! murmură el.

— Ce tot spui? întrebă Neumann pe un ton de mustrare amicală.

— Nimic, şefule! Spuneam că acum, că rănile mi se cicatrizează, aş vrea să rămân cu voi.

— Glumeşti? De cum se va putea, te evacuez la un spital de campanie.

În cabină se aşternu tăcerea. Grupul era în repaus. Peste stepa presărată acum cu pâlcuri uriaşe de mesteceni se lăsa seara.

— Şefule!

— Da?

— Nu vreau să merg la spital.

Neumann strânse mâna mitraliorului.

— Bine, mai vedem noi! Dar nu am dreptul să...

— N-aveţi decât să nu spuneţi că sunt rănit.

Avea dreptate. Dacă tăcea, nimeni nu ar fi observat rana cumplită a lui Karl Dejas.

— Ei, şefule?

— *Gut!* Rămâi cu noi!

Dejas scoase un mormăit de plăcere. Făcea corp comun cu blindatul şi se simţea încă util. Trase zgomotos aer pe nas şi bâjbâi după o ţigară. Kruger îi întinse bricheta aprinsă.

— *Danke!* mulţumi Dejas, fără să ştie cine făcuse gestul.

Se lăsase noaptea, dat fiind că se înseninase, echipajul coborî din blindat, lăsându-l pe Dejas în neagra lui singurătate. Tanchistul continuă să fumeze în linişte, ciulind urechile pentru a prinde orice zgomot din exterior. Auzi pe cineva scoţând un torent de înjurături şi zâmbi. Trebuie că era Kirschner. Sau

Kruger. Feldwebelul nu şi-ar fi îngăduit niciodată un asemenea limbaj, iar rusul nici atât. Cineva lovi cu un ciocan sau cu o bară de metal în blindaj, provocând un zgomot găunos, neplăcut. Dejas îşi zise că, la urma urmei, se putea alătura şi el camarazilor săi, aşa că se ridică, întinzându-şi mâinile în faţă. Trebuia să se obişnuiască să trăiască în beznă. Încet, cu gesturi şovăielnice, se căţără afară din turelă. Mâini amicale se întinseră spre el. Sări greoi jos, împroşcându-şi camarazii cu noroi. Gândul îi fugi la Gottlieb Staub care, în ultimă instanţă, fusese mai puţin norocos decât el. Dejas era viu; orb, dar viu.

— Cum te simţi? întrebă glasul lui Neumann din imediata sa apropiere.

— Bine, Otto, mulţumesc, sunt bine. Cred că mai pot fi de folos.

Nu putu să vadă expresia Feldwebelului, care îl privea plin de milă. Simţi mâinile calde ale camarazilor apucându-i-le pe ale lui şi conducându-l cu atenţie. Aerul era proaspăt şi mirosea a umezeală. Respiră adânc, cu o plăcere necuprinsă. Oameni din alte echipaje se apropiară şi se strânseră în jurul lui. De îndată ce nu-l mai ţinea nimeni de mână, se simţea singur, pierdut în beznă.

— Ce ai păţit, băiete? întrebă unul dintre tanchişti.

— Nimic, răspunse grăbit Dejas. Un fleac, în câteva zile o să-mi treacă.

Ceva mai încolo, echipajul lui Neumann se întoarse la adăpostul blindatului şi atunci începu o veghe îndelungată. Feodor, Kirschner şi tunarul începură o partidă de zaruri. Dejas percepea rostogolirea cubuleţelor albe pe metalul unei măsuţe joase, foşnetul bancnotelor care, în funcţie de norocul fiecăruia, treceau dintr-o mână într-alta şi interjecţiile indignate sau bucuroase ale camarazilor. Îşi simţea inima grea. Încetul cu încetul, sufletul îi fu cuprins de disperare. În gât i se puse un nod. Stăpânindu-şi hohotele, se întinse la locul său şi încercă să adoarmă.

În căşti se auzi un hârâit. Neumann le duse la urechi şi aşteptă.

— Otto, rosti vocea căpitanului. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Trecură câteva secunde, după care glasul găunos se făcu din nou auzit. Neumann îşi puse mantaua şi ieşi din Panzer. Luna se înălţase deasupra orizontului, aruncând pe pământul înmuiat umbre prelungi. Feldwebelul căută blindatul căpitanului,

mergând de-a lungul coloanei de tancuri oprite. Dintre masele de oţel se ivi o umbră.

— Cine-i acolo?

— Feldwebel Otto Neumann. Mă prezint la ordinul căpitanului.

Santinela îi arătă unul dintre tancuri.

— Ăla-i.

— *Gut! Danke!*

De cum ajunse în faţa Hauptmann-ului Gert Hesslohel, Neumann înţelese că ceva nu era în regulă.

— La ordinele dumneavoastră, Herr Hauptmann!

— Termină cu fandoselile, Otto, şi ascultă-mă cu atenţie.

Neumann se aşeză în faţa ofiţerului şi aşteptă ca acesta să vorbească. După câteva minute, căpitanul îşi drese glasul.

— E ceva important, Otto. Pe scurt, căruţa scârţâie. Ruşii se înverşunează şi vor face totul ca să ne întârzie înaintarea. După informaţiile pe care le am dintr-o sursă sigură, se află la o bătaie de puşcă, şi se pare că sunt puzderie. După ultimele ştiri, Stavka ar fi dat armatelor de pe frontul de Vest ordinul de-a declanşa contraatacuri în numeroase puncte. Personal, nu văd ce ar mai putea spera, decât să câştige timp, asta-i sigur. Dar parcă poţi să ştii! În fine! Cert e că o patrulă a Armatei a 2-a a putut furniza informaţii exacte pe care trebuie să le exploatăm.

Frământând în mâini punga de tutun, cu privirile fixate pe vârful cizmelor, Neumann se întrebă unde voia să ajungă căpitanul.

— Înţelegi, continuă acesta, problema e că trebuie să neutralizăm adversarul. Lucrurile se precipită în tabăra ruşilor. Ştiu de la Wittersheim că un convoi de trupe, format la Tula, se îndreaptă spre front, care acum se situează în împrejurimile Mţenskului. Treaba e că pur şi simplu trebuie să interceptăm acest tren.

Neumann îşi prinse în mâini capul, care i se păru anormal de greu şi fierbinte. Poate că avea febră? Îşi simţea trupul dogorind. Într-un târziu, îşi ridică ochii.

— Ce vreţi să fac?

Căpitanul se scărpină pe gât.

— Tocmai, Otto, la tine m-am gândit.

Când Hesslohel îi zicea Otto, însemna că lucrurile mergeau cât se poate de rău. Feldwebelul aşteptă în tăcere.

— M-am gândit la tine pentru acţiunea asta, continuă căpitanul. Eşti cel mai viteaz dintre viteji, iar echipajul tău e demn de un asemenea şef. Descurcă-te! Nu trebuie în nici un caz

ca trenul ăsta să ajungă la destinaţie.

Privirea şefului de echipaj se desprinse de pe vârful cizmelor sale şi se înălţă încet, aţintindu-se pe crucea de cavaler ce împodobea tunica ofiţerului din faţa sa.

— Ceea ce îmi cereţi este imposibil, Herr Hauptmann! De ce nu pornim cu toţii la asaltul trenului ăluia blestemat?

— Pentru că am cădea într-o adevărată capcană. *Storch*[2]-ul care a survolat terenul către seară pomeneşte în raportul lui de puternice concentrări de tunuri antitanc în regiune. Trebuie deci să procedăm cu şiretenie.

Neumann îşi aprinse o ţigară şi observă, fără prea mare surprindere, că mâinile îi tremurau. În ultimă instanţă, Hesslohel îi trimitea, pe el şi pe oamenii lui la abator. Scoase un oftat prelung.

— Am înţeles, şefule! O să studiez problema.

— Studiaz-o, dar repede! Suntem grăbiţi.

Otto îşi scutură scrumul ţigării, trase un fum adânc în plămâni şi aruncă chiştocul, strivindu-l cu vârful cizmei.

— Trenul e pe drum în clipa de faţă, conchise căpitanul, înţelegi deci că nu e nici o clipă de pierdut.

— Da, domnule căpitan.

Neumann îşi îndreptă ţinuta şi părăsi blindatul.

— Uite ce vrea de la noi ticălosul ăsta! izbucni Neumann după ce le expuse situaţia oamenilor săi.

Feodor Ivanovici ceru să i se mai explice o dată situaţia, după care îşi scutură încet căpăţâna masivă.

— Trebuie să mergem, băieţi! oftă Kirschner, punând la loc zarurile.

— Îmi datorezi douăzeci şi două de mărci! îi spuse lui Kruger. Sper să le capăt cât mai curând. În primul rând însă ar trebui să-mi semnezi o poliţă, pentru eventualitatea foarte probabilă că vei fi ucis. După război, o să mă duc la văduva ta să i le cer!

Kruger izbucni într-un râs sonor.

— Nătărăule! Parcă n-ai şti că nu sunt însurat!

Kirschner porni motorul, care provocă un zgomot asurzitor în tăcerea nocturnă, ambreie şi îşi croi drum de-a lungul coloanei oprite pentru popasul de noapte.

— Ce mai organizare! constată Kruger. Când te gândeşti că nu e picior de infanterist în tot sectorul!

[2] Mic avion de recunoaştere (n. ed.).

Cu toţii deplorară lipsa aceasta.

— Unde mergem, şefule? întrebă Kirschner.

— Ţine-te după calea ferată, cel puţin deocamdată.

Adevărul este că Neumann habar nu avea cum să vină de hac, doar cu tancul său, unui convoi ce se deplasa pe calea ferată, îşi puse căştile la urechi, pentru orice eventualitate, dar vocea căpitanului nu se făcu deloc auzită. „Descurcă-te!” îi spusese acesta. Mintea Feldwebelului începu să funcţioneze cu toată viteza. De câteva clipe, *Erika* depăşise ultimul tanc din coloana aflată în repaos şi înainta acum pe teren deschis, cu motorul vuind.

— O să fim localizaţi, spuse Kruger, care scruta întinderea peste care se lungeau umbrele nopţii.

Înaintară astfel vreme de vreo oră, după care Neumann îi porunci brusc lui Kirschner să oprească motorul. În cabină pogorî liniştea.

— Dumnezeule mare! exclamă el. Zău dacă am vreo idee despre cum să oprim convoiul ăla!

Dejas se ridică, încercând să-şi menţină echilibrul. Pătura îi lunecă încet de pe umeri.

— Eu am o idee, şefule!

Otto îl privi cu milă.

— Ce poţi tu să propui, bietul de tine?

— Totul e să mă lăsaţi să procedez cum cred eu de cuviinţă, răspunse Dejas, ridicându-se. Sunt sigur că o să reuşesc.

— Tu?

— Da, eu!

— Zi cum!

Când Dejas termină de vorbit, Neumann scutură din cap. Kirschner, Feodor şi Kruger îl priveau pe orb în acelaşi fel în care nişte oameni sănătoşi s-ar uita la cineva atins de o boală incurabilă.

— Nu pot să accept aşa ceva! rosti în sfârşit Feldwebelul. Nu, Karl! Nu pot!

Dejas încercă să-şi convingă superiorul că era singura posibilitate, dar fără succes. Bâţâia neastâmpărat din picioare ca o fecioară isterică, dar zadarnic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Otto! Timpul trece şi noi n-am făcut încă nimic! Batalionul e ameninţat de dezastru dacă trenul ajunge la destinaţie!

— De acord! zise în sfârşit Neumann. Dar vin cu tine!

— Ştiţi foarte bine că un singur om e de ajuns! se impacientă

Dejas. Nu mă luaţi aşa! Fiţi de acord să mă sacrific pentru ţara mea! Pentru Dumnezeu! Ce-o să mai pot face în civilie? Toată lumea o să mă trateze ca pe un nevolnic! Nu vreau mila altora!

Se scurseră câteva minute îndelungate.

— Bine, e-n regulă, şopti Neumann.

Îl apucă pe Dejas de umeri.

— Gândeşte-te bine, Karl. Mai ai timp.

— Eu nu mai am timp, Feldwebel!

Neumann îi făcu semn lui Kruger.

— Bine. Paul, echipează-l.

Operaţiunea nu dură mult. Kruger potrivi o încărcătură explozivă pe pieptul orbului şi o *Tellerminen* pe spinare, pentru a-l echilibra. Ochii lui Kirschner se umeziră. Se străduia să-şi păstreze sângele rece. Când îşi termină treaba, Kruger îşi turnă o litră de vodcă pe care o bău dintr-o înghiţitură, apoi umplu cana şi i-o puse orbului în mână.

— Bea, bătrâne! O să ai nevoie.

Karl avu un zâmbet pe care nu-l văzu nimeni, din pricina pansamentului care-i ascundea trăsăturile. Duse cana la buze şi bău încet, cu eleganţă. Dacă nu avea să plece imediat, Otto simţea că va face totul ca să-l oprească. Era o nebunie: auzise vorbindu-se de kamikaze, care îşi sacrificau viaţa pentru onoarea ţării lor, dar asta era în Japonia!

— Karl!

— Da, Otto!

— Nimic.

Era să-i spună: „Fii prudent!”, dar se abţinu. Îl strânse pe orb la piept, fără să-şi mai poată stăpâni un hohot.

— Fără de-astea, Otto! exclami Dejas. Gândeşte-te că pentru mine e o mare onoare!

Iată ce trebuia spus. Kruger sări jos din tanc, îl ajută pe Dejas să coboare şi îl conduse spre calea ferată.

— Cum e vremea? întrebă rănitul.

Orbitele goale îl dureau cumplit.

Kruger scrută noaptea. Sus pe cer, aidoma ochiului unui ciclop, luna strălucea nepăsătoare.

— Frumoasă, Karl! Nu e nici un nor pe cer şi luna străluceşte. Poţi fi fericit! O să mori într-o noapte frumoasă.

Karl îşi dădu seama că avea într-adevăr să moară. Nu îi era frică. Trecuse demult de pragul fricii. Nu mai simţea nimic. Oricum, nu mai avea de ce trăi.

*

Acum era singur. Singur în noapte, cu explozivi de jur-împrejurul corpului. Simţea sub paşi traversele căii ferate şi se străduia să meargă drept. La început, se lovise de şine, de o parte şi de alta, dar acum păşea repede şi drept. Nu auzea nici un sunet, în afară de zgomotul pietrişului ce i se rostogolea sub picioare şi de izbiturile înăbuşite ale cizmelor de lemnul traverselor. Avea senzaţia că ar fi putut merge astfel ceasuri în şir. Nu simţea nici o oboseală. Era gata. Inima îi bătea liniştit în piept. Ştia că va avea un răgaz înaintea catastrofei, că va auzi uruitul trenului şi că va avea câteva minute ca să se concentreze. Ar fi vrut să fie cineva cu el ca să-l susţină sufleteşte, dar ştia că ar fi fost imposibil. Acum trebuie că se afla în adâncul liniilor ruseşti.

Înainte de toate, era curios că nici o santinelă nu era postată în împrejurimile liniei ferate. Probabil că erau cu toţii beţi turtă. Se strădui să facă, pe cât posibil, cât mai puţin zgomot. Părea că alunecă printre şine. Deodată, luna se ascunse îndărătul unui nor masiv şi întunecat, dar el nu avu cum să vadă. Îşi ţinea răsuflarea, încercând să perceapă zgomotele care i-ar fi confirmat certitudinea că străbătea liniile duşmane. Când şi când se oprea, ciulind urechile, dar nu auzea nimic.

Mergea de câteva ceasuri bune. „Nu cumva pilotul Storch-ului s-a înşelat?” se întrebă el. Era perfect posibil. Sau, poate, convoiul se oprise, din cine ştie ce motive. Gândul acesta îl umplu de bucurie. Îşi zise că, dacă într-un anumit interval de timp, pe care urma să-l hotărască, trenul nu avea să apară, va face cale întoarsă. Fu cuprins de o speranţă nebună. Inima începu să-i bată grăbit. Kruger îi lăsase câteva ţigări în buzunar. Se întreba de ce. Cea mai mică lucire ar fi putut atrage atenţia inamicului, care l-ar fi descoperit fără nici o îndoială. În prima clipă, sesiză un soi de freamăt sub tălpi şi nu-i veni să creadă. Se opri, cu inima bubuindu-i în piept, ciulind urechile. Se sprijini cu mâna pe o traversă şi o simţi vibrând.

Aşadar, sosise clipa. Putea să plece oricând de pe şine, să sară pe rambleu şi să-şi dea drumul în vâlceaua pe care o simţea dedesubt. Se întinse pe calea ferată şi îşi lipi urechea de o şină. Percepu clar uruitul ce se amplifica. Se ridică în picioare şi porni în fugă pe calea ferată, având grijă să se menţină pe direcţia cea bună. Se întrebă ce o fi dincolo, acolo de unde nu te mai întorci niciodată. Gânduri puerile îl năpădiră, în vreme ce vuietul trenului ce se apropia în viteză se făcea tot mai puternic. Ceea

ce îl supăra era faptul că nu avea sa mai rămână nimic din el. Avea să fie ciopârţit, spulberat. Oare sufletul avea să-i scape în aceste condiţii? În memorie îi reveni întreaga copilărie. Se văzu din nou cântând în corul bisericii din satul natal, îşi aminti zilele de sărbătoare şi dangătul clopotelor. Se agăţa de frânghia groasă şi lunecoasă, ce-i luneca din mâinile prea mici. Şi vinul preotului, pe care îl bea pe ascuns. Şi prima fată pe care o sărutase. Şi cealaltă, cu sânii ca nişte pere, şi căreia îi făcuse un copil. Ce vârstă avea oare acum, trei sau patru? Nu mai ştia.

Vuietul îi umplu urechile. Mai avea timp să fugă. Să fugă de moartea atroce care îl aştepta. Într-o bună zi, mama lui avea să primească crucea de cavaler ce-i va fi decernată postum. Biata femeie îl crescuse pentru ca să ajungă cândva un erou. Poate că acesta era adevăratul rost al vieţii. Nu mai putea plânge, fiindcă nu mai avea ochi, dar umerii îi tresăltară, zguduiţi de hohotele ce-l înăbuşeau. Încă un pas, camarade! Încă unul! Repede! Fugi în întâmpinarea morţii! Cea mai frumoasă moarte la care poate nădăjdui un soldat!

Karl îşi bombă pieptul şi începu să alerge. Trebuia să termine odată. Insidioasă, frica josnică îi lua în stăpânire fiinţa. Percepea acum zgomotul roţilor pe şine, şuieratul aburilor, vuietul trenului năpustindu-se în noapte, aidoma a o mie de vijelii. Picioarele nu-l mai duceau decât anevoie şi fu nevoit să lupte cu slăbiciunea ce-l cuprindea. Era de ajuns să se întindă pe calea ferată ca să rateze totul. Karl îşi înghiţi saliva. Mai avea un gust de alcool pe buze. Se simţi învăluit de un suflu cald şi, după o secundă nesfârşită, fu izbit în plin...

Bătrâna locomotivă trăgea cele douăzeci de vagoane pline de oameni, arme şi muniţii. Mecanicul supraveghea calea ferată, în timp ce fochistul umplea cuptorul cu cărbune. Piepturile goale le luceau de năduşeală, iar feţele le erau înnegrite de funingine. Hârbul ăsta nu era deloc uşor de manevrat. Era o locomotivă veche de când lumea, scoasă din depou prin forţa împrejurărilor, dat fiind că toate vagoanele şi locomotivele moderne fuseseră îndreptate spre frontul de la Leningrad. Acesta era unul dintre aspectele incoerenţei înaltului Comandament. Deocamdată, tătucului Stalin puţin îi păsa de ce ar putea păţi feroviarii care se descurcau cum puteau şi ei cu materialul ce li se dădea pe mână.

*

Trenul mergea de ore în şir, apropiindu-se de locul indicat pentru descărcare.

— Ai o ţigară? îl întrebă mecanicul pe fochist.

Trebuia să strige ca să se facă auzit. Celălalt îşi lăsă lopata şi îi întinse tabachera plină de tutun. Mecanicul desfăcu o bucată de ziar şi îşi răsuci o ţigară cât un trabuc. Şi-o aprinse cu un tăciune şi trase adânc în piept fumul înţepător. Curentul provocat de viteză îi biciuia chipul înnegrit de scântei. Îi plăcea meseria pe care o făcea şi nu ar fi schimbat-o niciodată cu alta. Era fericit să-şi slujească patria de pe podeaua mişcătoare a locomotivei. Ochii i se închideau. Nu mai dormise de zile întregi, ca şi tovarăşul lui nedespărţit. Trenul începea să urce o pantă.

— Dă-i bice, băiete! Bagă cărbuni, că altfel hârbul ăsta ne lasă-n drum.

Trenul urcă panta cu viteză redusă, apoi coborî din nou la şes. Mecanicului i se păru că zăreşte o umbră mişcându-se în faţă, pe calea ferată şi căscă ochii. Trebuie că era o năzăreală, aşa cum i se mai întâmpla uneori, când era prea obosit. Se sforţă să străpungă cu privirea bezna nopţii. Deodată, umbra se contură clar.

— Frânează, repede! Repede!

Era însă prea târziu.

Locomotiva a explodat, trăgând după ea vagoanele şi încărcătura pe fundul văii. În noapte au izbucnit urlete şi gemete. Primele ajutoare au sosit în zori. Catastrofa s-a soldat cu sute de morţi şi grav răniţi. Nimeni nu a ştiut vreodată ce anume a provocat-o.

Capitolul 11

Grupul 2 Blindat atacă în ziua imediat următoare. Conştient de superioritatea sa, Guderian îşi aruncă tancurile în direcţia Mţensk. Neobişnuite cu acest fel de luptă, unităţile sovietice cedară încetul cu încetul terenul pe care crezuseră că-l vor putea menţine. Din nefericire pentru combatanţii din Wehrmacht, ploaia începu din nou să cadă din belşug, desfundând pământul şi dând naştere la hârtoape din care tancurilor le era greu să se smulgă. Obişnuite cu acest fenomen, grupurile de luptă sovietice începură să hărţuiască flancurile armatei Guderian, reuşind până la urmă să facă ravagii care, în timp, diminuară considerabil puterea de luptă a grupelor blindate.

De-a lungul întregii căi ferate, Grupul 2 Blindat avu de suferit pierderi grele din pricina lipsei sprijinului de infanterie.

Guderian turba de furie văzând cum înaintarea sa glorioasă se transformă puţin câte puţin într-un dezastru. Hitler concentra toate forţele la nord şi la vest de Moscova, ceea ce constituia o greşeală gravă, care risca să se soldeze cu o înfrângere.

— Obiectiv, Tula! urlă generalul ca să se poată face auzit. Dar vă cer să economisiţi carburantul şi muniţia! Aprovizionarea nu mai poate ajunge până la noi, fiindcă e oprită de acţiunile concertate ale partizanilor şi aviaţiei sovietice.

Operaţiunea de rectificare a ecartamentului şinelor, astfel încât trenurile europene să poată circula, întârzia înaintarea Wehrmachtului în direcţia capitalei sovietice care, de altfel, se organiza în vederea unei rezistenţe extraordinare.

Kirschner fixa cu un aer absent stepa ce se perinda prin faţa lui. Erau la începutul lui noiembrie. Brusc, temperatura scăzuse. Termometrul oscila în jurul a zero grade, ceea ce avea o latură îmbucurătoare. Într-adevăr, noroiul începea să se întărească, înlesnind traficul. Conductorul se aplecă înainte, încercând să determine consistenţa noroiului. După estimările căpitanului, trebuiau să ajungă la Tula către seară. Era realmente prima etapă serioasă a traseului spre Moscova străbătută de la plecarea din Orei, unde, din câte se spunea, elemente izolate ale Armatei Roşii continuau să ţină piept trupelor de ocupaţie.

— La ce te gândeşti? întrebă Kruger care, de la o vreme, era pradă viselor erotice.

În fiecare dimineaţă le povestea camarazilor ce visase, distrându-i. Cu câteva zile în urmă aflaseră de succesul deplin al operaţiunii de distrugere a convoiului de întăriri sovietice, ceea ce îi făcuse să se simtă deopotrivă necăjiţi şi mândri. Deznodământul fericit se datora unuia dintre ei. Pus la curent, Gert Hesslohel întocmise pe loc un raport la încheierea căruia solicita crucea de cavaler pentru eroul necunoscut ce se sacrificase deliberat şi al cărui nume nici nu şi-l mai amintea deja. Puţin îi păsa de altfel de toate prostiile astea. Important era să câştige bătălia pentru Moscova, angajată încă de pe 30 septembrie. Nu avea de gând să şovăie în privinţa mijloacelor, chiar dacă ar fi încălcat regulamentul. Invitat la popota postului de comandă a batalionului Wittersheim, Hesslohel se dusese într-o ţinută impecabilă. Ca un bătrân ofiţer prusac ce se afla, von Wittersheim aprecia în cel mai înalt grad onoarea ce i se făcea de-a răspunde invitaţiei apărând în ţinută de gală.

— Vă lipseşte un nasture, Hesslohel! constată irascibilul colonel, arătând cu degetul dolofan spre pieptul subordonatului său. Vă rog să observaţi că aveţi tot timpul ca să-l coaseţi, adăugă el. Nu ne vom pune în mişcare decât poimâine. În legătură cu asta, daţi-mi voie să vă comunic ordinele vajnicului nostru general. Oamenii trebuie să facă o revizie completă a blindatelor, armelor şi a întregului echipament! Un convoi de aprovizionare e aşteptat să sosească mâine. Fie vorba între noi, dragul meu, era şi timpul, nu credeţi?

Colonelul prusac măsură în lung şi-n lat sala postului de comandă şi adăugă:

— Încolo, nu ştiu dacă e vorba de un convoi terestru sau de o paraşutare. După comandantul grupului, se pare că mareşalul Goering a ieşit în sfârşit din letargie. Vom avea probabil sprijinul necesar al Luftflot în câteva ore. Nu-i aşa că e minunat?

Hesslohel, care-l urmărea, nu-şi dădu seama dacă era o afirmaţie serioasă sau o glumă şi dădu pe gât alcoolul cu care îl servise von Wittersheim.

Mâinile lui Kirschner erau negre de unsoare. Moşmondise toată dimineaţa la motor, schimbând piesele defecte şi făcând ca blindatul pe care îl avea în primire să fie ca nou. Kruger, care îl ajuta, îi întinse pachetul de ţigări.

— Am impresia că se schimbă vremea, spuse el, scrutând

cerul cenuşiu.

Brusc, temperatura scăzuse cu mult sub zero grade. Oamenii tremurau în uniformele lor subţiri. În cursul dimineţii, elemente ale Armatei a 2-a se alăturaseră grupului blindat, ceea ce lăsa să se presupună iminenţa unui atac.

— Bate fierul cât e cald! afirmase Guderian, care abia îşi stăpânea nerăbdarea văzând apropierea iernii. Asta trebuie să facem!

Era în primele zile de noiembrie. Operaţiunea „Furtună de iarnă” se împotmolea. Trupele erau demoralizate. Oamenii înţeleseseră în sfârşit cu ce adversar se confruntau. La drept vorbind, de la atacul asupra Poloniei, o duseseră în huzur. Acum începuseră necazurile. Grupa căpitanului Hesslohel aştepta, cu arma la picior, dacă se putea spune aşa. Inactivitatea era suportată greu de oamenii obişnuiţi să gonească peste câmpii în ritmul motoarelor ambalate în plin.

— Ce naiba mai aşteptăm, *Mein Gott?!* Ce mai aşteptăm? se văicărea Neumann, conştient de eroarea pe care o făcea OKW.

Staţionau la vreo cincizeci de kilometri de Tula, care reprezenta penultima etapă a drumului spre Moscova. Gert Hesslohel, care înţelegea perfect nerăbdarea oamenilor săi, le distribuise o raţie dublă de vodcă. Era excelentă, provenind din stocurile jefuite din Teploie, dar nu era de ajuns pentru a ridica moralul soldaţilor, care voiau să termine o dată pentru totdeauna cu campania din Est.

Kirschner verifica încă o dată funcţionarea motorului, convingându-se că era în perfectă stare, când Neumann se ivi alături de el.

— Nu mai ţopăiţi aşa, şefule, că o să vă rupeţi un picior!

— O veste bună, Sigmund! Hesslohel ne trimite la refacere!

Ca vechi tanchist ce se afla, Kirschner ştia ce înseamnă asta.

— Unde anume, şefule?

Neumann îşi îndreptă degetul spre nord-vest.

— Undeva pe-acolo. Pare-se că vom escorta un convoi de aprovizionare.

— Bună idee, afirmă conductorul, ştergându-şi picătura ce i se formase sub nasul înroşit de frig. Deci, ne întoarcem de unde am plecat?

— Nu chiar, Sigmund! O să fie chiar floare la ureche. Cu îngheţul ăsta, drumurile şi stepa sunt foarte circulabile. Aşa că

du-te şi ajută-l pe Feodor să facă plinul!

Kirschner îşi părăsi cu părere de rău postul şi sări la pământ. Aerul rece îl surprinse. Într-adevăr, era frig.

— Dă-mi-l, îi spuse el lui Feodor, apucând un bidon.

Rusul ridică din umerii săi laţi. Era supărat pe toţi pentru faptul că îl sacrificaseră pe Dejas.

— Daţi-i bătaie! trâmbiţă Neumann. Echipajele locotenentului Bohr şi al Feldwebelului Hart ne aşteaptă.

— Să-i ia dracu'! mârâi Kirschner.

Kruger escaladă blindajul şi se instală la postul său. În buzunarul mantalei avea o sticlă din cea mai bună vodcă din câte existau.

— *Los!* răcni Neumann, intrând la rândul lui în cabină.

— O să putem face trei sute de kilometri, nu mai mult, avertiză Kirschner.

— E mai mult decât suficient, lătră Feldwebelul. Dumnezeule! Ce naiba vă mocăiţi?

Urmat de Kirschner, Feodor se instală şi el la postul său. Neumann se afla în locul rămas liber de la Dejas, în spatele mitralierei. Îşi aprinse o ţigară şi îşi puse căştile la urechi.

— La drum! rosti vocea piţigăiată a locotenentului Bohr.

Neumann transmise ordinul.

— E grasul ăla care gâfâie tot timpul? se miră Kirschner, pornind motorul şi ambreind.

— Te deranjează cu ceva? întrebă acru Otto.

— Da' de unde, i-o întoarse conductorul. Dar după părerea mea, tipul ăsta s-a născut mai degrabă ca să se fâţâie prin saloanele Berlinului! Habar nu are de strategie!

— De unde ştii tu? întrebă enervat Neumann.

— Păi e de-ajuns să te uiţi la mutra lui!

— Sigur că da! Mutra lui! Toţi puneţi aceeaşi placă! Aş vrea să văd cum v-aţi descurca în locul lui, şleahtă de răcani!

Feodor, mai filosof, tăcu, aşteptând să se potolească spiritele. Capul său mare i se legăna într-o parte şi-ntr-alta. Principiul lui era să nu se amestece niciodată în discuţiile noilor săi camarazi de arme. Când i se cerea părerea, se cantona într-o neutralitate prudentă.

Cele trei blindate goneau pe pământul îngheţat, parcă fericite că au găsit în sfârşit un teren pe măsura lor. Pe drum se încrucişau cu unităţi de infanterie ce se îndreptau spre Tula. Era clar că marea ofensivă de pe aripa de sud avea să pornească din acest oraş. Ideea era bună. Mai trebuia însă ca generalii să

dispună de un număr apreciabil de soldaţi îndeajuns de antrenaţi, de un minimum de artilerie şi de totalitatea tancurilor Grupului 2 Blindat. În privinţa aceasta, Guderian tuna şi fulgera. Jumătate din blindatele sale nu mai aveau carburant decât pentru o oră. Cum ar fi putut, în asemenea condiţii, să ducă la bun sfârşit un atac decisiv?

Cele trei tancuri MKIV străbătură fără dificultăţi un crâng. De ore în şir goneau peste cuprinsul stepei, fără să întâlnească decât pâlcuri răzleţite de inamici, care la vederea lor o luau la fugă.

— Vă spun eu că ruşii nu sunt pregătiţi! constată Neumann. Îi avem în buzunar!

O jumătate de oră mai târziu, în faţa lor apăru un râu cu maluri abrupte, pe care nu îl puteau trece. Neumann aşteptă ordinele. Locotenentul Bohr nu se manifesta însă în nici un fel.

— Şefule, doar n-o să stăm aici la nesfârşit? întrebă Kirschner, care îşi lăsase motorul la ralanti.

— Nu ştiu ce naiba face, răspunse Neumann, cu îngrijorare în glas.

Îşi consultă harta.

— Trebuie să fie Upa, un afluent al Okăi. O barieră în toată regula!

În sfârşit, Bohr se hotărî să vorbească. Kirschner scruta terenul din faţa lui, aşteptându-se ca inamicul să se ivească din clipă în clipă. Adevărul este că reprezentau o ţintă remarcabilă.

— Şefule, zise el după o bucată de vreme, doar n-o să stăm aşa până la Crăciun?

Neumann era de aceeaşi părere. Trebuia să facă ceva şi turba la gândul că era silit să i se supună netotului ăluia.

— Sigmund! comandă el brusc. Dă-i bătaie şi treci în faţă! O să-l întreb pe imbecilul ăsta ce are de gând.

Ultimele cuvinte se pierdură într-un vacarm îngrozitor, Kirschner ambalase motorul şi *Erika* ţâşni înainte, depăşind cele două tancuri din faţa sa, după care se opri brusc. Neumann sări la pământ şi privi spre locotenentul care se ivea pe jumătate din turelă.

— Trebuie să facem ceva, domnule locotenent, şi asta repede! Altfel, ne trezim cât ai bate din palme drept în iad!

Cu binoclul atârnând peste burta proeminentă, celălalt îl privi cu aroganţa unui ofiţer activ aflat în curtea unei cazărmi pe timp de pace.

— N-am ordine de primit de la nimeni! zise el indignat. Tu nu ai decât un singur lucru de făcut: să mi te supui! S-a-nţeles?

Neumann nu îl putea suferi pe locotenentul Bohr, care i se părea un ofiţer de operetă.

— N-o să-mi sacrific echipajul pentru ochii dumneavoastră cei frumoşi! Hotărâţi-vă!

Ofiţerul fu cât pe ce să se înece.

— Feldwebel Otto Neumann! O să ai de-a face cu mine! Deocamdată, fă bine şi ascultă-mi ordinele!

O rafală de gloanţe zumzăi pe deasupra capetelor. Bohr se retrase grăbit înăuntrul blindatului lăsându-l pe Neumann singur şi descoperit. Feldwebelul se aruncă la pământ şi scrută malul opus, unde văzu că era instalată o baterie de mitraliere. Neumann era un om curajos, fără ca de altfel să se mândrească cu asta. Pur şi simplu, nu simţise niciodată frica. Stătu să chibzuiască. Logic vorbind, putea scăpa din beleaua în care se vârâse din greşeală. Era suficient să-şi păstreze cât de cât sângele rece. Ruşii trăgeau mai departe, dar gloanţele lor nu aveau nici un efect asupra blindajului. „Bun, îşi zise Feldwebelul, o să se ducă după întăriri şi o să se apuce să tragă în noi cu tunuri antitanc. Trebuie deci să facem ceva.” Profită de o acalmie şi se căţără la loc în tanc. Câteva rafale de gloanţe îl urmăriră pas cu pas, găurind pământul îngheţat. Stângăcia mitraliorilor ruşi îi confirmă părerea proastă pe care o avea despre combatantul sovietic.

— O să le venim de hac! exultă el, aterizând pe podeaua metalică a blindatului. Nu sunt decât nişte amărâţi! *Vorwarts*! *Los!* Trebuie să găsim o ieşire!

Kirschner băgă într-a-ntâia. Monstrul de oţel ţâşni, muşcând din pământul îngheţat bocnă. Neumann se cufundă în examinarea hărţii. Un punct anume din stepă, reprezentat prin haşuri, era marcat cu roşu. Acolo urmau să facă joncţiunea cu convoiul de aprovizionare. Glasul lui Bohr lătra imprecaţii în căştile lăsate pe locul ocupat odinioară de Dejas. Neumann se făcu că nu îl aude. Nu avea de gând să ţină seama de elucubraţiile bufonului ăstuia astmatic. Avea să-i raporteze lui Hesslohel, şi în felul ăsta va ieşi basma curată.

Mk IV gonea peste hârtoapele îngheţate. Neumann îşi îndrepta vehiculul spre punctul indicat pe hartă. Constatase că era de ajuns să ocolească râul, care descria o curbă largă şi se pierdea spre nord, fără să mai fie nevoie să-l traverseze.

— Uite-i, şefule!

Neumann scrută stepa şi zări în depărtare, spre vest, nişte puncte negre. Îşi duse binoclul la ochi, reglându-l şi desluşi într-adevăr şirul lung de camioane.

— Da, ei sunt!

Întinderea stepei era iluminată cu intermitenţă de flăcări portocalii. Cu ochii lipiţi de binoclu, Neumann înţelese rapid situaţia.

— Sunt atacaţi! Dă-i drumul, Kirschner, repede!

Blindatul se năpusti spre zona unde se desfăşura lupta dintre cele două tabere inegale.

— Gata, Kruger?

— Gata, Feldwebel!

Neumann nu se mai sinchisea de celelalte două blindate. În mod normal, ar fi trebuit să-l urmeze. Câmpul de bătălie începu să se contureze tot mai clar. Coloana de aprovizionare era ţinută în loc de un escadron de KV-1, care se înverşuna asupra prăzii lipsite de apărare.

— Repede!

Kirschner strivi pedala acceleratorului şi blindatul se năpusti peste întinderea stepei, smulgând cu şenilele bucăţi de sol îngheţat.

În faţa lor explodă un camion plin de muniţii.

— Sigmund, prinde-i pe la spate!

Erika descrise o curbă largă şi se plasă în dosul grupului de atac.

— Bine! făcu Neumann, urmărind manevra.

— Paul, acum e rândul tău!

Ruşii nu păreau să-şi dea seama de apropierea lor. În scurt timp, tancurile inamice din coadă se aflau la numai vreo sută de metri de ei. Kruger prinse imediat unul în linia de ochire. Îl putea distruge lesne dintr-o lovitură.

— Aşa, da! Ia-l din flanc!

Neumann constată că blindajele tancurilor KV-1 aveau deja porţiuni mari vopsite în alb.

— S-au şi camuflat pentru iarnă! Ăştia nu-şi irosesc timpul!

— Kruger!

— Da, şefule!

— Să nu-l ratezi! Înalţă la o sută! Atenţie!... Foc!

Blindatul se cabră pe şenile. Câteva secunde se scurseră, apoi, în depărtare, tancul KV-1 se dislocă aidoma unui ou zdrobit de mâna unui uriaş. Din curiozitate, Neumann îşi scoase capul prin

deschizătura turelei. Blindatele lui Bohr şi Hart se opriseră şi ele şi îşi îndreptau temutele tunuri de 75 în direcţia ruşilor, alegându-şi fiecare ţinta. Peste câteva secunde, alte două tancuri sovietice se volatilizară. Surprinşi de atac, ruşii încetară să mai hărţuiască convoiul şi începură să se deplaseze lent, ca nişte broscoi greoi. Scăpate de inamici, camioanele, sau, în orice caz, ceea ce mai rămăsese din ele, se puseră din nou în mişcare spre sud-est. Numărul lor se redusese la zece, dintre care trei cisterne, în scurt timp, dispărură în zarea ce era înghiţită treptat de ceaţă.

În faţa lor se aflau acum zece tancuri KV-1.

— De data asta, s-a zis cu noi, murmură Kirschner. Era prea frumos ca să mai dureze.

Neumann îi aruncă o privire arogantă.

— Vezi-ţi de treaba ta, Sigmund, şi nu te ocupa de strategie, că nu-i de nasul unui simplu soldat!

Consternat, Kirschner amuţi, aşteptând ordinele. Îşi ţinea motorul la ralanti, gata să-l ambaleze la nevoie la maximum.

Deocamdată, adversarii se observau reciproc, conştienţi fiecare de forţele lor. Avantajul părea de partea ruşilor, care erau de trei ori mai numeroşi. Cu toate acestea, blindajul tancurilor KV-1 acuzau anumite lipsuri. Kruger jubila, ştiind că-şi poate distruge inamicii unul câte unul, şi asta din mai multe motive. În primul rând, fiindcă echipajele sovietice erau insuficient instruite, apoi fiindcă el unul studiase în mod deosebit blindajele tuturor tancurilor sovietice şi le cunoştea punctele slabe. Se scărpină în creştetul capului şi îşi umplu pipa veche, pe care o avea încă de la Paris.

Deloc intimidat de aspectul redutabil al adversarului, Neumann studia, cu ochii lipiţi de binoclu cele mai mici mişcări ale blindatelor sovietice. Semănau puţin cu nişte lei africani gata să sară asupra prăzii. Înaintau lent, cu tunurile aţintite asupra celor trei Panzere.

— Atenţie, Kruger! Alege-ţi bine ţinta şi nu o rata!

Paul se uită enervat la Feldwebel şi scoase un oftat din rărunchi.

— Zău aşa, şefule! explodă el. Mă credeţi tâmpit, sau ce?!

— Atenţie!

O izbitură înăbuşită zgudui solul la câteva zeci de metri distanţă.

— Pe alături! Dar dacă am încasa o boabă din asta în burtă,

ne-am putea lua adio!

— Pot să-i dau drumul, şefule? întrebă Kruger, cu ochii lipiţi de ambrazură.

— Mai stai puţin. Lasă-l să se apropie pe ăla. Da, mai la dreapta! Gata?

— Da, şefule!

— Atunci, dă-i! Foc!

Kirschner văzu cum flacăra portocalie prelungă ţâşneşte din ţeavă şi în faţă izbucni parcă un foc de artificii. De mult timp însă genul ăsta de spectacole îl lăsau indiferent.

— Eşti un as! exultă Neumann.

Două bubuituri simultane îl făcură să tresară.

— Uitasem de ăştia, spuse el cu amărăciune.

Tunurile lui Bohr şi Hart făcură o spărtură în rândurile inamice, răspândind haosul printre sovieticii care începură să riposteze trăgând la nimereală.

— Au mai rămas doar şapte, şefule! O să vedeţi că-i facem praf pe toţi!

Conştient de valoarea tunarului său, Neumann fu de acord. Cu toate acestea, nimic nu era mai puţin sigur.

— Fiecare pentru el, îi strecură el la ureche tunarului. Ai înţeles, băiete?

Kruger era lac de sudoare. Gefreiterul nu avea nevoie de sfaturile şefului său. Introduse un nou obuz şi trase la repezeală. De data aceasta, greşi ţinta. Se grăbise.

— *Sakrament!* înjură el. Pe alături!

— *Achtung!* urlă Neumann. Kirschner! În stânga! *Los!* Ţintesc în noi! Trebuie s-o ştergem!

— Imposibil, Feldwebel! Sunt blocat.

Cu chipul lucind de sudoare, conductorul se lupta cu levierul de viteze ce se înţepenise brusc.

Nimeni nu simţi şocul. Cu toate acestea, obuzul sovietic lovise şenila dreaptă, distrugând sistemul de ghidaj şi scoţând din funcţiune cutia de viteze. Otto Neumann primi vestea cu o ploaie de înjurături.

— Doar n-o să rămânem aici, drept ţintă pentru aceşti *untermenschen?*

Năduşind şi gâfâind, Kirschner se înfurie.

— Dacă vă spun că nu ne mai putem mişca nici cu un pas!

Feldwebelul păli. Nu era cu putinţă! Doar nu aveau să piară aşa, ca nişte nătângi!

— Kruger, cum e la tine?

— Am destule obuze ca să trimit toată şleahta asta *ad patres,* şefule!

— Atunci, apucă-te de treabă! Şi trage cum trebuie! E pielea noastră în joc.

Glasul îi fu acoperit de o detunătură surdă.

— Bohr l-a mai pocnit pe unul! strigă Kirschner, privind prin deschizătura din faţa lui.

Neumann făcu la repezeală socoteala.

— Putem să-i învingem, conveni el după o clipă.

— Ei, Paul, ce mai aştepţi? *Los!* Foc!

Kruger tresări. Avea în linia de ochire o masă enormă de oţel care se năpustea drept spre Mk IV. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Ţinti la baza turelei, care era locul cel mai vulnerabil şi apăsă pe butonul de aprindere. Din fericire, mecanismul funcţionă perfect. Încărcătura explozivă atinse tancul sovietic pe laterala turelei, care, smulsă şi aruncată în aer, se prăbuşi apoi pe pământ. Îi trebuiră doar câteva secunde pentru a reîncărca şi a trage din nou. De data aceasta, tancul KV-1 explodă cu încărcătura lui de muniţii cu tot, aruncând peste tot fragmente şi schije de oţel. Kirschner se lupta cu pârghiile sale, dar fu nevoit să se dea bătut. Era imposibil să se mişte din loc. *Erika* oferea o ţintă extraordinară sovieticilor. Inima conductorului începu să bată nebuneşte. Neumann veni grăbit alături de el şi încercă să manevreze levierele care refuzau să mai răspundă.

— Fă ceva, pentru Dumnezeu! urlă Neumann. Fă ceva!

Kirschner îşi ridică braţele în semn de neputinţă, în timp ce Kruger reîncărca tunul de 75. Postat îndărătul mitralierei, Feodor analiza situaţia cu un aer fatalist. Când şi când, mai trăgea câte o rafală la întâmplare, numai pentru a demonstra că era şi el acolo, la postul lui, Gloanţele însă se pierdeau în stepa ostilă. Solul fu zgâlţâit de o explozie formidabilă.

— E Hart, Feldwebel! A sărit în aer!

„Bine, îşi zise Neumann, era scris că o să pier într-o luptă absurdă, ca o pradă de doi bani sub focul inamic.” Kruger continua să tragă. De rapiditatea lui depindea salvarea camarazilor săi. Carcasa tancului Mk IV fremăta la fiecare lovitură pe care o expedia spre inamicul şovăielnic. Pe câmpul de luptă nu mai rămăseseră decât patru tancuri ruseşti. În zare se făcea nevăzut convoiul de camioane ce se îndrepta spre Tula. În disperare de cauză, Kirschner opri motorul de-acum inutil şi în cabină se aşternu tăcerea – o tăcere impresionantă, tăcerea morţii.

— Al dracului echipament! înjură Neumann. Nu te poţi baza deloc pe el!

Kirschner se revoltă la adresa acestor cuvinte nedrepte.

— Şefule, trebuie totuşi să recunoaştem că am încasat o boabă de 120! Ce să facem?

Neumann dădu din umeri şi îşi îndreptă atenţia spre ceea ce se petrecea afară. Cele patru tancuri sovietice descoperiseră punctul slab al inamicului şi îşi concentrau acum tirul asupra blindatului imobilizat, înverşunându-se să-i dea lovitura de graţie.

— Şefule, se înecă Kirschner. Nu se poate! Veniţi să vedeţi!

Neumann sări lângă conductor la timp ca să vadă cum blindatul locotenentului Bohr, urmărit de trei dintre tancurile KV-1 se făcea nevăzut în depărtare.

— Nemernicul ăsta ne lasă baltă! constată el.

Avea un gust amar în gură. O picătură de alcool i-ar fi prins bine. Pescui o ploscă agăţată de un cârlig şi bău îndelung. Kruger continua să tragă în tancul KV-1 rămas acolo ca un câine de pază şi care răspundea la fiecare lovitură. În cele din urmă, tunarul reuşi să-l lovească. Uriaşul tanc sovietic se spulberă literalmente, odată cu explozia magaziei sale de muniţii. În locul său nu mai rămase decât o pâlnie uriaşă. Pe loc, fără să mai aştepte ordinul lui Neumann, Gefreiterul întoarse tunul de 75 în direcţia în care o apucaseră celelalte trei KV-1, pornite în urmărirea fugarului, dar acestea nu se mai desluşeau decât ca nişte puncte negre la orizont.

La bordul Panzerului Mk IV *Erika,* încordarea slăbise. Neumann, comandantul blindatului, Kirschner, conductorul acestuia, Kruger, tunarul şi Feodor Ivanovici Semensko, mitraliorul, se consultară din priviri. Vacarmul luptei nemiloase din urmă cu câteva clipe lăsase locul unei tăceri aproape ireale.

— Nu pot să cred că Bohr a făcut aşa ceva, rosti deodată Neumann. E dobitoc, dar nu trădător.

— Poate că a făcut-o ca să ne salveze? întrebă cu perfidie Kirschner.

— Ca să ne salveze, sau ca să învingă, preciză Neumann. Ai auzit vreodată de lupta dintre Horaţi şi Curiaţi? Aşa cum a prevăzut Bohr, trei dintre tancurile sovietice s-au luat după el, şi cum nici unul nu mergea cu aceeaşi viteză, se poate să le fi distrus rând pe rând. E un şmecher, afurisitul ăsta!

Cei patru stăteau cu urechile ciulite, dar liniştea stepei nu mai

era tulburată de nici un sunet.

— Ce-ar fi să îmbucăm ceva? propuse Kruger. Eu unul mor de foame.

Trecuse o oră şi jumătate de la încleştarea cu blindatele ruseşti. Neumann se aşteptase să-i vadă întorcându-se pe Bohr sau pe cei trei ruşi, dar nu se întâmplase nimic. Pierdută în necuprinsul stepei acoperite de un strat subţire de polei, *Erika* părea o epavă rătăcită pe întinderea oceanului.

Cei patru supravieţuitori deschiseră cu vârful pumnalelor câteva cutii de conserve, îşi tăiară câte o felie groasă de pâine şi îşi împărţiră câte o litră de vodcă. După masă, moralul le urcă din nou.

— O să mă duc să văd ce stricăciuni avem, spuse Kirschner. Cine ştie, poate că le pot repara!

Se căţără afară din turelă şi sări la pământ. Frigul muşcător îl surprinse. Îşi ridică gulerul mantalei şi dădu încet ocol epavei. Avariile erau mai grave decât crezuse. Obuzul atinsese şenila dreaptă şi totodată calea de rulare, distrugând blindajul lateral la înălţimea unui stat de om. În aceste condiţii, reparaţia se dovedea imposibil de făcut. Kirschner se întoarse la camarazii lui şi-i împărtăşi şefului constatările.

— *Sakrament!* înjură Neumann. Am dat de belea!

Desfăşură harta regiunii şi o examină. Situaţia nu era deloc strălucită. Se aflau la o distanţă egală de Teploie şi Belev, de cealaltă parte a Okăi. Nu aveau şansa de-a se nimeri în calea Armatei a 2-a care se îndrepta spre Tula de-a lungul căii ferate.

— Va trebui să ne descurcăm singuri, şi asta repede! conchise el.

Îşi adună oamenii la sfat.

— Tu, Feodor, care eşti de prin partea locului, ce părere ai?

Rusul cel voinic chibzui. Pentru aceasta, îşi scoase boneta şi se scărpină în creştetul capului cu o înverşunare comică.

— Eu nu ştiu, şefule, spuse el în sfârşit, într-o germană proastă. Tu trebuie să ştii. Tu comanzi. Pot să-ţi spun că peste câteva zile frigul se va înăspri. Aşa că ar fi bine să o luăm din loc.

— Să-mi părăsesc tancul? strigă Kirschner. Asta niciodată!

— Potoleşte-te, Sigmund! îl temperă Neumann. Nici nu se pune problema. Trebuie să te descurci cum ştii ca să repari stricăciunea.

— *Himmelgott!* Dacă vă zic că nu se poate! izbucni Kirschner.

— Ăsta-i un cuvânt pe care eu nu-l înţeleg! i-o tăie Otto. O să-

ţi dăm cu toţii o mână de ajutor. Trebuie să reuşim, înţelegi?

— *Ja,* şefule! Daţi-mi însă voie să mă îndoiesc de rezultat.

Neumann nu luă în seamă concluzia pesimistă a conductorului.

— Haideţi, la treabă!

Cei patru oameni ieşiră din atmosfera călduţă şi plăcută a cabinei şi, înarmându-se cu unelte, se puseră pe treabă sub conducerea lui Kirschner.

Capitolul 12

A doua zi, temperatura scăzu brusc. Termometrul arăta minus 15 grade. Cei patru tremurau din toate încheieturile. Reuşiseră să demonteze complet şenila dreaptă şi încercau să redreseze roţile motrice dinţate prin lovituri de ciocan, al căror efect se dovedea însă nul. După câteva minute, toţi transpirau din belşug. Kirschner, cu mâinile în şolduri, cântărea eforturile camarazilor săi şi dădu încet din cap.

— N-o să reuşim niciodată! spuse Kruger, ridicându-se. Ar trebui schimbat tot ansamblul.

Kirschner nu făcu nici o mişcare. Era de aceeaşi părere, dar nu voia să-şi părăsească tancul pentru nimic în lume. Mai bine şi-ar fi dat viaţa!

— Asta fiindcă nu vă pricepeţi! strigă el în cele din urmă. Dă-mi mie!

Făcu câţiva paşi, se împiedică de şenila întinsă pe jos şi smulse ciocanul din mâinile tunarului. Icnind din greu, se apucă să lovească cu o regularitate de orologiu, până îl lăsară de tot puterile. Roata dinţată nu se îndreptase nici cu un milimetru. Conductorul fu cuprins de disperare.

— Fir-ar să fie! înjură el. Trebuie să putem face totuşi ceva, nu?

— Da, fu de acord Neumann, dar într-un atelier de reparaţii! Ce vrei să facem aici? Unde crezi că o să ajungem cu uneltele astea? Trebuie să fii rezonabil, Sigmund. Ţin la *Erika* mai mult decât voi toţi, dar suntem siliţi să o părăsim, cel puţin pentru o vreme. O să pornim spre ai noştri, o să cerem un tanc de depanare şi o să ne întoarcem să-l recuperăm pe-al nostru. De acord?

De câteva clipe, Kirschner îşi tot scutura capul.

— Plecaţi, dacă vreţi! Eu unul rămân aici!

— E o idee, spuse Kruger, prinzând mingea din zbor. Oricum trebuie să rămână cineva care să păzească tancul, şi atunci e normal ca tu să fii acela, Kirschner.

— Gura! lătră Neumann. Rămânem cu toţii şi încercăm să-l reparăm. Dacă n-o să reuşim, atunci căutăm altă soluţie. La treabă!

Loviturile de ciocan se repercutau la nesfârşit. Cei patru tanchişti nu se opriră din lucru decât la căderea nopţii, când se

prăbuşiră sleiţi pe locurile lor. După o masă frugală, Feodor Ivanovici Semensko scoase o muzicuţă din buzunar şi începu să cânte melodii din ţinutul lui. Când constată că cei trei coechipieri se cufundaseră într-un somn adânc, puse muzicuţa la loc şi se strecură afară din tanc prin deschizătura turelei. Noaptea era senină. Mii se stele scânteiau pe bolta cerească, aruncând o lucire slabă peste stepa îngheţată. Feodor se uită într-o parte şi într-alta, la fel ca odinioară, când pleca împreună cu tatăl său, noaptea, să braconeze prin pădurile din împrejurimi. Zâmbi la gândul că aici nu avea de ce să se teamă. Cu toate acestea, îşi duse mâna la şold, vrând să se asigure de prezenţa pumnalului de tranşee, apoi se îndreptă spre un crâng pe care îl zărise în timpul zilei şi care se afla la vreun kilometru şi ceva, ceea ce îl bucură. De altfel, avea tot timpul. Scoase din buzunar un fir lung de oţel extrem de flexibil şi îi încercă din obişnuinţă tăria.

Dădu încet ocol crângului, fără să facă mai mult zgomot decât o frunză dusă de vânt. Adulmecă din ce direcţie bătea acesta şi pătrunse adânc în pădurice. Trunchiurile albe şi netede ale mestecenilor se desluşeau cu greu pe fundalul pământului acoperit de nea. Feodor aruncă o privire spre decorul de Crăciun din faţa lui şi, alegându-şi locul, se lăsă într-un genunchi şi confecţionă un laţ. După ce se asigură că totul e în regulă, se ascunse sub un morman de ramuri pe care îl descoperise la marginea crângului.

Aşteptarea dură mai mult decât crezuse. Cu toate că era îmbrăcat călduros, tremura din toate încheieturile, cu toate că era obişnuit cu aceste căderi bruşte de temperatură. Acum însă era subalimentat. Raţiile Wehrmachtului nu ofereau decât un număr limitat de calorii. Un zgomot uşor îl făcu să ciulească urechile. Obişnuit cu pădurea şi cu animalele care trăiau în ea, urmări după sunete mersul animalului. Se auzi un scheunat uşor, apoi un şir de izbituri moi pe pământul îngheţat. Feodor se năpusti, scoase din laţ animalul ce nu apucase să se răcească, îşi recuperă firul de oţel şi se întoarse la tanc. Deja, pe cer stelele începeau să pălească. Rusul se strecură sub pătură şi se cufundă de îndată într-un somn fără vise.

— Afurisitule, ai făcut o treabă pe cinste!

Un zâmbet deschis înflori pe faţa lată şi înroşită de flacără a rusului. Cei trei nemţi avuseseră la trezire surpriza de-a se pomeni în faţa ochilor cu roadele vânătorii camaradului lor.

Trecuse atâta vreme de când nu mai gustaseră carne proaspătă, încât toţi erau bucuroşi foc şi uitaseră de situaţia precară în care se aflau. Adevărul este că erau la cheremul oricărei patrule sovietice. Cu toate acestea, pe de altă parte aveau avantajul de-a putea sesiza din timp prezenţa inamicului, dat fiind că stepa se întindea cât vedeai cu ochii, lipsită de orice obstacole. Kirschner înjghebase un soi de brasero dintr-un bidon gol în care turnase carburant. Gustul cărnii fripte astfel era puţin cam neplăcut, bineînţeles, dar celor patru tot delicioasă li se părea.

După ce-şi terminară masa, îşi şterseră mâinile pline de grăsime de poalele mantalei şi se puseră imediat din nou pe treabă. Acum, şenila era reparată şi mai trebuia doar ca roata dinţată să fie îndreptată şi ridicată. Nu reuşiră să o clintească însă nici cu un deget. Descurajat, Kirschner renunţă primul.

— N-o să izbutim niciodată, se plânse el.

— Trebuie, se încăpăţână Neumann, care arunca în răstimpuri câte o privire pe cuprinsul stepei.

Era un pustiu în toată regula. Doar micul crâng de mesteceni din zare tulbura monotonia peisajului. Carcasele blindatelor ruseşti distruse alaltăieri şi cea a tancului lui Hart făceau pete întunecate pe albeaţa solului acoperit de polei. Trudiră până în seară şi se întoarseră la adăpostul blindatului, simţind în adâncul inimii disperarea.

A doua zi începu să ningă. Munciră cu schimbul cât îi ţinură puterile, apoi renunţară, întorcându-se în cabină, unde mai aflară o urmă de căldură dată de godinul improvizat pe care îl înjghebase conductorul.

— Nu mai putem continua aşa, afirmă Kruger. Ar fi trebuit să plecăm din prima zi.

— Asta o zici tu, replică Kirschner enervat. Şi ce crezi că am fi câştigat?

Kruger dădu din umeri. În cabină se lăsă liniştea, tulburată doar de sfârâitul tăciunilor din pipa Feldwebelului. Acesta stătea pe vine, uitându-se printr-o ambrazură la o porţiune a stepei. Zăpada cădea cu fulgi mari şi pufoşi, care dansau o sarabandă frenetică înainte de-a atinge pământul. Pe fondul alb al zăpezii îi apăru, plutind în aer, chipul soţiei. Cu un gest brutal, îşi alungă gândurile. Trebuia să fie obiectiv. Avea în sarcină un echipaj care se încredea în el. Ce hotărâre să ia? Ştia cât se poate de bine că peste numai câteva ceasuri aveau să fie înzăpeziţi.

La început, nutrise speranţa că locotenentul Bohr, scăpat cu

bine şi întors la ai lor, a dat alarma şi se aşteptase să vină cineva să-i depaneze. Nu se întâmplase însă nimic de acest fel. Trebuia să se descurce singuri. Situaţia lor se agrava de la o zi la alta. Le împărtăşi şi celor din jur gândurile ce-l frământau. Când termină de vorbit, îşi scuturã scrumul din pipă şi îi privi pe rând, nemişcat.

— Aveţi vreo idee, băieţi?

Toţi dădură din cap. Kirschner aruncă la nimereală o privire afară, scoţându-şi capul pe turelă. Zăpada acoperise deja făgaşul de rulare al tancului şi începea să-i înghită flancurile.

— Dar-ar toţi dracii! înjură el, întorcându-se la locul său de lângă foc. Nu se poate! Nu putem ceda chiar aşa!

— Cine a zis să cedăm? se revoltă Neumann.

Kirschner ridică din umeri.

— Suntem în aceeaşi situaţie ca acum trei zile!

— Şi la fel vom fi şi mâine. Singura noastră şansă ar fi ca ruşii să contraatace şi să-i facă pe ai noştri să se retragă până prin părţile astea. Asta-i însă imposibil! Guderian este acum angajat în atacul asupra Moscovei. Nu mai aştepta decât aprovizionarea, care i-a sosit. La ora actuală, blindatele Grupului 2 trebuie că ocolesc Tula şi se năpustesc în direcţia Serpukhov sau Kaşira.

Pomenirea numelor acestora de oraşe îi mai dădu Feldwebelului ceva speranţă.

— Nu pot să ne părăsească aşa! se răsti Kruger, dând glas gândurilor care-l frământau.

Kirschner trăgea din pipa stinsă, pe care nu o fuma decât în clipele dificile.

— Trebuie să existe totuşi o soluţie, mârâi el.

Zăpada care cădea cu înverşunare îi dezminţi de îndată părerea. De-acum erau prizonieri fără scăpare.

Spre sfârşitul după-amiezii trăiră un adevărat coşmar. La un moment dat desluşiră câteva puncte negre ce se mişcau pe întinderea stepei înzăpezite aidoma unui şir de şalande pe apele unui fluviu.

— Blindate! zbieră Kirschner, în culmea surescitării. Nu pot fi decât ai noştri!

Neumann sări lângă el şi duse binoclul la ochi, apoi îşi lăsă încet mâinile în jos.

— Te înşeli, Sigmund! Sunt tancuri KV-1, cu un vehicul de deszăpezire în faţă.

Kruger se năpusti la tun.

— Las’ că le arăt eu lor! Nemernicii ăştia vor să ne dea cu tifla! Staţi puţin, că o să vedeţi voi!

Neumann îl apucă ferm de braţ.

— Stai cuminte, Paul!

— Paul are dreptate, confirmă Kirschner. Trebuie să-i nimicim.

Feodor Ivanovici avu un zâmbet timid.

— Ai nimeri multe, şefule... Nici prin gând nu le trece să se teamă... înţelegi?

Neumann şovăi. Dacă accepta, pierdeau orice şansă de-a se mai întoarce vreodată acasă.

— E o sinucidere, zise el în cele din urmă.

— E mai bine să murim aşa, decât să crăpăm de foame după zile întregi de chin.

— Bine! Dă-i drumul, Paul. Primul. Vreau să spun, mai întâi vehiculul de deszăpezire. Blindatele vor fi imobilizate, oferind astfel o ţintă perfectă.

Îşi duse din nou binoclul la ochi.

— Înalţă la două sute! Îndreaptă la ora 3! Clar?

— Clar, şefule! Atenţie!... Foc!

Panzerul Mk IV *Erika* lătră de câteva ori, ca un câine de vânătoare bătrân şi răsnit, declanşând în rândurile inamicului un tir înnebunit. În cinci minute, patru dintre blindatele duşmane şi vehiculul de deszăpezire erau scoase din luptă. Un fum negru şi gros se învălătuci deasupra stepei. De un timp, ninsoarea încetase. Cu pieptul lucind de sudoare, Kruger introducea obuzele unul după altul, ambiţionându-se să-şi grăbească propriul lui sfârşit. „Un erou, îşi zise el. Sunt un erou.” Şi era cât se poate de adevărat. De câteva minute, moartea nu mai însemna pentru el decât o scurtă neplăcere. Cu ochii lipiţi de ocularele binoclului, Neumann exulta.

— Dă-i înainte, Paul! Te-ai întrecut pe tine însuţi!

Obuzele blindatelor sovietice explodau la întâmplare, ridicând jerbe de zăpadă şi ţărână. Panzerul fu zguduit de o lovitură surdă. Toţi se aşteptară la ce putea fi mai rău, dar nu se întâmplă nimic.

— Ne-a zgâriat doar, zbieră Kirschner. E un fleac.

În depărtare, pe cuprinsul stepei, un pâlc de oameni în negru, scăpaţi dintr-o carcasă fumegândă, îşi croiau drum prin zăpadă, în căutarea unui adăpost inexistent. Feodor Ivanovici îşi înşfacă mitraliera.

— Bine, băiete! îl complimentă Neumann după ce rusul îşi secerase compatrioţii până la ultimul. Dar ce ticălos poţi fi! Doar

sunt de acelaşi neam cu tine!

Rusul cel voinic îşi lăsă brusc arma şi îl apucă pe Feldwebel de beregată.

— Mai zi o dată! mârâi el.

Bubuitul tunului îi acoperi glasul. Neumann se sforţa să se desprindă din încleştare, dar zadarnic. Colosul îl ţinea ca într-un cleşte. Kirschner îi sări în ajutor.

— Nu te prosti, Feodor! A glumit!

Colosul îi dădu drumul, spumegând de furie.

— O să-ţi vin eu de hac, nătărăule! urlă el, astfel încât Feldwebelul să-l audă prin vacarmul obuzelor ce ţâşneau pe deasupra stepei. Nu sunt un trădător. Ăia-s comunişti, pricepeţi?! Şi nu i-am putut înghiţi niciodată! Lupt alături de voi pentru idealul meu, dar acum văd că în ochii voştri sunt un nemernic! Dacă vreţi, o să mă duc la ei! Asta vreţi?!

Kirschner îl bătu amical pe umeri.

— Nu-ţi face sânge rău, Feodor. Ştii bine că ţinem cu toţii la tine! Doar că Feldwebelul încă n-a înţeles că tu lupţi nu împotriva ţării tale, ci a unui partid pe care îl urăşti!

Feodor îşi şterse năduşeala ce i se scurgea pe spinare, apoi se întoarse la locul său şi urmări din priviri lupta care, de altfel, se apropia de sfârşit, laşitatea echipajelor sovietice făcându-le să-şi caute scăparea în fugă.

— Ai făcut bine că ni te-ai alăturat, rosti cu gravitate Neumann la adresa rusului. Oamenii ăia nu sunt demni de tine.

Deja, Feodor dăduse incidentul uitării. Se apropie de Neumann şi îi strânse mâna.

— Nu trebuie să vă luaţi de mine în ce priveşte fidelitatea.

Luă ţigara pe care i-o întinse Feldwebelul şi trase adânc un fum, în vreme ce Kruger trăgea ultimul obuz.

— Era şi timpul s-o şteargă, şefule! Muniţia mea s-a terminat.

Capitolul 13

Ziua se vestea urâtă. Deasupra stepei atârnau nori groşi. Temperatura se stabiliza în jurul a 20 de grade sub zero. Provizia de carburant, care, de-acum înainte, era folosită exclusiv pentru încălzit, scădea. Când avea să se termine, îi aştepta moartea în scurt timp.

— Trebuie să găsim ceva călduros de îmbrăcat, spuse Neumann. Ce-aţi zice să facem o mică expediţie până acolo?

Zicând acestea, Feldwebelul arătă înspre un punct anume din zare, unde ruşii împuşcaţi îşi dormeau somnul de veci.

— Bună idee, aprobă Kirschner.

— De acord, spuse şi Kruger.

— Feodor, tu ne acoperi în caz de pericol.

— Bine, şefule!

Feldwebelul şi cei doi camarazi se strecurară afară din tanc. Kirschner profită de ocazie ca să dea ocol blindatului înzăpezit şi bătu cu palma blindajul aidoma unui călăreţ care mângâie grumazul unui cal docil.

— Stai liniştită, *Erika!* O să scăpăm noi de belea!

— Nu-i mai spune aşa, te rog! scrâşni Neumann.

— De ce?

Întrebarea lui Kirschner rămase fără răspuns. Un vânt tăios bătea peste stepă, ridicând nori de zăpadă care se lipea de mantalele subţiri ale tanchiştilor. Kirschner arătă cu degetul o adâncitură prelungă.

— Aici ne-au lovit.

Neumann privi zgârietura cu un ochi atent.

— Scârba, murmură el printre dinţii încleştaţi.

Apoi făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă, urmat de cei doi camarazi.

Se înfundau în zăpadă până mai sus de genunchi. Mersul era un chin. Cizmele li se umpleau de zăpadă, dar privirile nu li se dezlipeau de locul unde carcasele înnegrite ale tancurilor KV-1 pe care le nimiciseră răsăreau din întinderea îngheţată.

— Curaj, băieţi! Pare departe, dar nu e. Uitaţi-vă, am şi ajuns la jumătatea drumului!

Ajunseră în sfârşit lângă cadavrele pe care le despuiară la repezeală ca să se apere de frigul ce le pătrundea până la oase. Când sfârşiră, erau sleiţi de puteri. Fulgi groşi începură să cadă

dintr-odată de jur-împrejurul lor, şi în curând se pomeniră înconjuraţi de o perdea compactă de nea.

— Hei, veniţi, băieţi?

— Da, şefule!

Se ţineau acum pas cu pas de cel din faţa lor. Nu se temeau decât de un lucru: să nu se rătăcească în pustietatea albă. Se scurse o jumătate de oră.

— Şefule, îl vedeţi pe undeva?

— Ce anume?

— Panzerul, fireşte, cum ce anume?!

Neumann căsca zadarnic ochii cât cepele, că nu desluşea nimic altceva decât masa compactă a fulgilor, mari cât nişte ouă, ce-i alunecau prin faţa ochilor. Ar fi trebuit să dea cu nasul de blindaj ca să-l vadă. Şi totuşi, Neumann era sigur că ţinuse direcţia bună.

— Măcar de-ar trage imbecilul ăla o rafală, ca să ştim pe unde suntem, şopti el ca pentru sine.

— Şefule, mai avem mult? Nu mai pot!

Neumann era întru totul de părerea lui Kruger. Îşi potrivi încărcătura pe umeri şi se opri. Kirschner se lovi de el şi înjură.

— Fir-ar să fie! Ne învârtim în cerc! spuse el. Nu se poate!

— Există un mod de-a ne orienta, strigă Neumann. Trebuie să vedem dincotro bate vântul. Bate dinspre nord-est. Deci... Deci... Epavele se aflau la nord-vest faţă de noi. Înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

— Da, şefule! Dar mergem aşa de aproape trei sferturi de oră, iar epavele tancurilor ruseşti se aflau doar la vreo două sute de metri. Aşa că?...

— Aşa că am trecut de Panzerul nostru. Să ne întoarcem.

Merseră în continuare. Kirschner se ţinea de centironul Feldwebelului, iar Kruger de al conductorului. Perdeaua de nea se îngroşa din ce în ce mai mult. Mersul istovitor devenea tot mai anevoios. Cei trei păstrau tăcerea, ciulind urechea la cel mai mic sunet, încercând să desluşească un zgomot sau un glas care i-ar fi îndreptat pe drumul cel bun. Se simţiră cuprinşi de teroare. Aveau să fie înghiţiţi de zăpadă. Îi aştepta o moarte atroce. Li se întâmpla să se cufunde în zăpadă până la piept. Din ce în ce mai îngroziţi, se extrăgeau tot mai greu din capcana îngheţată. Când stratul de zăpadă avea să atingă doi metri, urmau să fie cu totul îngropaţi.

Kruger începu să urle şi glasul îi fu luat de vântul care împrăştia fulgii. Nu îi răspunse nici un ecou. Îşi zise că a muri în

felul acesta era cea mai mare dintre inepţii. Era soldat, luptase bine şi voia ca soarta să îi aducă o moarte de soldat, şi nu de şobolan îngropat în zăpadă. Se întrebă cum i-ar arăta cadavrul la primăvară, când se va deszăpezi, şi rânji. Avu un gând duios pentru credinciosul său tun de 75 mm pe care îl chinuise atâta în vremea din urmă, apoi însă luptă cu viziunea cumplită a morţii sub zăpadă. Existau, fireşte, tot felul de morţi, mai mult sau mai puţin demne, dar aceasta era prea mizerabilă! Suflă din greu, şi respiraţia fierbinte îl atinse în ceafa pe Kirschner, care protestă furios:

— Nu ţi-e ruşine, nesimţitule!

Nu avea nici un chef să-i răspundă. În mod normal, l-ar fi trimis la toţi dracii pe prefăcutul ăsta ce se dădea drept mare dur şi se credea mai şmecher decât toţi. Apoi îşi zise că era nedrept. Kirschner îi scosese de nenumărate ori din situaţii grele şi periculoase.

— Nu mai pot, zbieră el.

Neumann, care se afla în frunte, încerca să se concentreze, străduindu-se să nu se lase învins de oboseală şi să găsească drumul de întoarcere. În faţa ochilor închişi pe jumătate, fulgii groşi dansau o sarabandă infernală, învârtejindu-se în toate părţile, încât toţi trei se simţeau pierduţi. Nu! Nu puteau să moară aşa! Inima îi spărgea pieptul. Se îmbrăcase într-o canadiană din blană de oaie şi nu mai simţea frigul. Pe cap avea acum o căciulă de blană, iar mâinile şi le vârâse în nişte mănuşi îmblănite.

Se opri din nou. La ce bun să se mai învârtă în cerc? Brusc, nu mai simţi nici cea mai mică dorinţă de-a lupta. Ce rost ar mai fi avut? Oricum, pierduse totul. Totul. Ţinuse secretul numai pentru el. Nu voia să-şi amărască prietenii cu problemele sale familiale. N-ar fi crezut totuşi niciodată aşa ceva despre ea!

Mai erau însă şi camarazii, pe care avea datoria să-i scoată din mizeria asta. Îşi scoase o mănuşă şi-şi strecură mâna în buzunarul mantalei. Simţi plicul sub vârful degetelor şi îl mototoli cu un gest de disperare. Fulgii îl loveau peste faţă şi îi lunecau pe obraji. Din când în când îi mai alunga cu dosul palmei, ca pe o muscă. În spatele lui, Kirschner gâfâia. Încetul cu încetul, puterile le slăbeau. Pentru întâia oară, Otto Neumann privi moartea cu seninătate. Ce rost mai avea să trăiască, acum, că totul se sfârşise! Luptă cu disperare ca să-şi păstreze un minimum de curaj, care în prezent îl părăsea cu repeziciune. Ar fi vrut să se întindă în zăpadă şi să rămână aşa, aşteptând moartea,

analizând-o, lăsându-se pătruns cu încetul de ea, gustându-i amorţeala perfidă. Se întrebă ce va găsi dincolo. Era convins că mai există ceva. O fiinţă supremă, nu neapărat cu chip omenesc, dar care să fie dreaptă şi bună. Se gândi la soţia lui şi două lacrimi îi alunecară de-a lungul obrajilor, făcând câte o brazdă în jegul adunat.

Kirschner se revoltă. Toată fiinţa lui căuta o scăpare de sub ameninţarea îngrozitoarei morţi albe ce-i pândea. Zăpada le ajunsese aproape până la umeri. Se zbătea disperat să nu se lase copleşit de prăpăd, de toropeala insidioasă ce punea treptat stăpânire pe întreaga-i făptură. Muşchii nu mai răspundeau creierului înnebunit. Totul se întâmplase din vina lui. N-ar fi trebuit să insiste să rămână pe loc, în Panzerul inutilizabil, căzând astfel în capcana zăpezii. Era însă nebun după masa asta de oţel care i se supunea la cel mai mic gest şi nu putuse suporta gândul de-a o părăsi. Iar acum, drept urmare, se pomenise aici, prins într-o cădere de zăpadă la fel de nemiloasă ca şi zidurile unei închisori. „Nu vreau să mor”, îşi zise el. Hotărârea aceasta îl însufleţi şi îl făcu să reia lupta. Mai întâi, trebuia să îşi ţină respiraţia. Apoi, să-şi strângă bine hainele groase în junii trupului, pentru ca muşchii să poată răspunde la comenzile creierului. Şi, în sfârşit, să asculte atent. Să aştepte, să meargă, să meargă, iar şi iar, fiindcă rusul avea în cele din urmă să se alarmeze. Da, asta era singura lor speranţă! Feodor! Când avea să bage de seamă că nu se mai întorc şi că s-au rătăcit în ninsoare, nu va pregeta să le vină în ajutor. Gândurile lui Kirschner se agăţară de nădejdea aceasta.

Minutele însă treceau, la fel şi orele. Era extenuat. Muşchii începeau să refuze orice solicitare. Pe neaşteptate, în mod ciudat, simţi dorinţa să facă dragoste. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse. Ultima oară fusese la bordelul militar din Kursk, unde era o puzderie de fete frumoase, majoritatea ucrainene. Avusese norocul de-a nimeri într-o zi când nu era aglomeraţie, şi putuse astfel să aleagă o blondă foarte drăguţă, cu ochi negri, în vârstă de şaptesprezece ani, care nu era încă întru totul marcată de josniciile cumplitei ei meserii. Petrecuse cu ea întreaga noapte şi era sigur că îi plăcuse şi ei. Kirschner se înverşună împotriva zidului de zăpadă ce-i ţinea piept. Începu să urle obscenităţi în pustiu. Deodată, i se păru că întrezăreşte o masă întunecată. Da, era chiar Panzerul! *Erika* se înălţa acolo, înainte, salvatoare. Nu era însă decât un miraj.

— M-am săturat! zbieră el, doborât de dezamăgire.

În aceeaşi clipă din spatele perdelei de ninsoare răsări o umbră uriaşă. Kirschner încercă să deschidă ochii, dar fulgii îl împiedicară. Desluşi printre pleoape flacăra galbenă ce ţâşnea dintr-o armă aţintită asupra lor şi simţi cum umărul Feldwebelului, pe care îşi ţinea strâns mâna, începe să se lase în jos. Rămase o clipă nemişcat, fără a-i veni să creadă, în faţa cadavrului lui Otto Neumann, care, prins în zăpada înaltă, rămăsese în picioare, ca o paiaţă atârnată de nişte sfori invizibile.

Capitolul 14

Trecuseră două ore şi mai bine de când nemţii plecaseră. În cabina Panzerului, peste care rămăsese deocamdată stăpân, Feodor fuma ţigară de la ţigară. Era mulţumit de sine. Dimineaţa pusese lucrurile la punct cu Feldwebelul, iar de-acum înainte trebuia considerat un adevărat combatant al Wehrmachtului. În privinţa aceasta nu mai încăpea nici o îndoială.

Din când în când, Feodor Ivanovici Semensko arunca o privire afară. Cădea o ninsoare deasă, s-o tai cu cuţitul. Nu se vedea nici la un metru. Feodor se simţi cuprins de îngrijorare, temându-se că cei trei naziști se rătăciseră. Apoi însă lucrul i se păru imposibil. Un Feldwebel trebuie să fie prevăzător şi cu siguranţă că Neumann luase cu el o busolă. Aşa că Feodor aşteptă. Scoţându-şi muzicuţa, cântă tot repertoriul pe care îl cunoştea. Timpul trecea. Feodor se scutură şi bău o înghiţitură zdravănă de alcool. Îi era foame. Se întrebă ce se întâmplase cu prietenii săi. Stătu şi chibzui ce ar putea să facă şi ajunse la concluzia că nu era nimic de făcut decât să aştepte sau să pornească în căutarea lor. Da, asta trebuia să facă. Se întrebă cum de nu se gândise mai devreme.

Îşi luă automatul şi deschise anevoie, din pricina zăpezii adunate, capacul turelei. Ajuns afară, rămase perplex din pricina câmpului vizual redus aproape la zero şi se gândi că nu trebuia să se îndepărteze la mai mult de câţiva metri de tanc dacă nu voia să se rătăcească. Ciuli urechile, încercând să desluşească prezenţa camarazilor. Peste stepă domnea o tăcere vătuită. Strigă, dar degeaba. Glasul îi fu luat de vânt. Se pregătea să se întoarcă la bordul tancului, când i se păru că zăreşte o umbră. Îşi armă pe loc automatul. Cu ţeava aţintită înainte, făcu câţiva paşi, sforţându-se să se desfacă din strânsoarea zăpezii ce-i ajungea până la brâu. Umbra se înălţă, ameninţătoare şi atunci zări un om, cu o căciulă de politruc pe cap şi îmbrăcat într-o canadiană din blană de oaie, având pe umeri epoleţi de ofiţer. Feodor apăsă fără şovăire pe trăgaci. Rafala îl lovi pe comisarul politic drept în piept şi-l făcu să se prăbuşească.

Kruger şi Kirschner priveau amuţiţi cadavrul Feldwebelului. Murise pe loc, lovit drept în inimă. Ghemuit într-un colţ, Feodor,

uriaşul cu suflet duios, plângea înăbuşit.

Urcaseră anevoie cadavrul în cabină. Kirschner îi scoase căciula sovietică şi îşi trecu o mână prin părul Feldwebelului.

— Bietul om! Ce lovitură!

Îl fulgeră pe Feodor din priviri.

— Dacă n-ai fi atât de dobitoc!

Era nedrept, şi o ştia. Adevărul era că Otto Neumann se îmbrăcase pur şi simplu în canadiana unui comisar politic, iar Feodor nu recunoscuse din pricina viscolului decât uniforma şi, în consecinţă, trăsese fără să mai stea pe gânduri.

— Nu-l putem lăsa aici, spuse Kruger.

— Aşa-i.

Kirschner îşi scărpină bărbia, apoi se apucă să caute prin buzunarele mortului. Dădu peste un plic. Îl scoase şi desfăcu o foaie de hârtie oficială, cu ştampila zvasticii.

— Ce rahat! înjură el încet după ce citi scrisoarea. E o convocare la tribunalul din Leipzig. Nevastă-sa, drăgăstoasa Erika, îi punea coarne cu un prizonier francez. Era convocat la proces, în calitate de martor.

Kruger contempla cadavrul superiorului său cu compasiune.

— Înşelat de soţie şi împuşcat de un prieten. Nu merita aşa ceva. Era un om cumsecade.

Ochii deschişi ai mortului păreau să-i privească batjocoritor. Kirschner se aplecă, luă *soldbuch*-ul lui Neumann şi îi închise ochii.

— Încornoraţi suntem cu toţii, bătrâne! Crezi tu că femeile vor aştepta ani de zile un soţ care poate n-o să se mai întoarcă niciodată? Ce să mai zic de greşeala asta colosală de-a fi adus milioane de prizonieri de război şi de civili străini ca să muncească în Germania! Führerului puţin îi pasă de ce ni se poate întâmpla nouă! Văduve, orfani, cămine iremediabil distruse, asta ne-a adus războiul lui din Est!

— Ia mai termină cu prostiile, îi porunci Kruger. Mai bine pune mâna şi ajută-mă să-l scot pe Feldwebel. O să-l îngropăm în zăpadă până la primăvară, când va veni dezgheţul.

...Ceea ce era impresionant în interiorul panzerului era tăcerea, tulburată doar de respiraţiile şuierătoare ale supravieţuitorilor. O tăcere înspăimântătoare. Cu toţii şi-ar fi dorit să audă din când în când pârâitul unei mitraliere sau bubuitul unui obuz de mortier. Erau singuri, pierduţi într-un ocean de zăpadă, fără foc şi aproape fără hrană, aşteptând, cu

auzul la pândă, o moarte care nu avea să se iveaască decât după zile întregi de suferinţă. Ca să mai înşele timpul, cei trei jucau zaruri. Erau rupţi de lume. În suflet le mai ardea totuşi o scânteie de speranţă – aceea că până la urmă vor fi găsiţi. Din ajun, ninsoarea se oprise, provocând astfel o scădere serioasă a temperaturii. Înfofoliţi în mantalele lor călduroase, cei trei luptau din toate puterile împotriva iernii. Însă provizia de carburant se terminase, încât de-acum erau siliţi să vieţuiască bazându-se exclusiv pe propria lor căldură.

— Patru sute douăzeci şi unu! mugi Feodor, bucuros că-l bătuse pe Kirschner. Îmi datorezi douăzeci de mărci!

— Rahat! Nu-ţi datorez nimic!

— Nemernicule! se înfurie rusul. Bagă de seamă!

— Ia potoliţi-vă! interveni Kruger. Lăsaţi-vă de prostii! Situaţia e şi-aşa destul de gravă!

Cei doi adversari se măsurară din priviri, apoi izbucniră în râs şi se aruncară unul în braţele celuilalt.

Foamea se făcu simţită după cea de-a cincisprezecea zi. Încetul cu încetul, fuseseră siliţi să porţioneze hrana, iar acum raţiile se apropiau de sfârşit. Terminaseră demult vodca, încât ca să bea topeau zăpadă. Nu le mai rămăsese hrană decât pentru două zile. După încheierea lor, avea să vină moartea. La început, speraseră că vor fi salvaţi de elementele uneia sau alteia dintre armate, dar puţin câte puţin, speranţa se spulberase. Carcasa Panzerului dispărea aproape cu totul sub zăpadă, încât nu se mai putea vedea nici măcar de la câţiva metri. În primele zile, înălţaseră un fanion pentru ca prezenţa lor să poată fi descoperită, dar fusese luat de vânt. Un vânt îngheţat, venit din Siberia, care continua să bată peste cuprinsul stepei încremenite. Cei trei îşi petreceau tot timpul în cabină. Ce rost ar fi avut să iasă afară?

Când proviziile fură terminate cu totul, cei trei se întrebară ce ar mai putea face.

— M-am săturat, spuse Kruger. O să crăp. La ce bun să mai lupt?

Şi, zicând acestea, se ghemui într-un colţ şi rămase nemişcat. Zile în şir, Kirschner şi Feodor Ivanovici rămaseră singuri, unul în faţa celuilalt, fără să-şi adreseze decât monosilabe sau onomatopee. Organismul le slăbea din ce în ce, iar sufletul le era cuprins de disperare. Treptat, începură să delireze. Visau feluri gustoase de mâncare şi pahare de alcool; nu mai vorbeau decât

despre hrană, care deveni o obsesie. Într-o bună zi, Feodor avu o idee.

— O să mă duc în crângul care se află la un kilometru de aici, dar e riscant, mai întâi fiindcă temperatura a coborât sub minus patruzeci, şi apoi fiindcă voi avea nevoie de protecţie. Sigmund, poţi să vii cu mine?

Kruger se ridicase. Ochii îi luceau de febră şi tuşea lui găunoasă stârnea mila.

— Vin eu cu tine! Dacă tot e să crăp, prefer să o fac căutând de mâncare.

Trebuiră să facă eforturi uriaşe pentru a ieşi din mormântul de oţel, dar avură bucuria de-a constata că zăpada se tasase şi că picioarele nu li se mai înfundau decât până la genunchi, ceea ce le înlesnea mersul. Ocoliră locul unde Kirschner înfipsese o cruce făcută din două bare de fier, ce indica mormântul provizoriu al Feldwebelului. Un vânticel glacial le tăia obrajii, pe care şi-i simţeau jupuiţi ca de nenumărate lame de ras. Kruger nu se dezlipea de rus cu nici un păs. Se împiedica întruna. Dus de propria lui greutate, se întinse în zăpadă cât era de lung, şi se sforţă să zâmbească la adresa stângăciei de care dădea dovada!

— Aşteaptă-mă! urla el de fiecare dată către rus.

Feodor se întorcea, îl lua prieteneşte peste picior şi îl ajuta să se ridice.

Ajunseră la crâng după o oră de mers anevoios, ocolind troienele şi înfundându-se prin hârtoapele ascunse de zăpadă. Feodor examină urmele lăsate de animale în zăpadă şi-şi scoase din buzunar firul de oţel. Câteva clipe îi fură de ajuns ca să confecţioneze un laţ.

— Să sperăm că o să meargă, murmură el.

Stomacul, care-i era gol de două zile încheiate, îi ghiorăia jalnic.

— Hai pe-aici, îi spuse lui Kirschner, care-şi strângea automatul la piept.

Se ascunseră după un tufiş acoperit de un strat gros de zăpadă, care forma un soi de iglu. Ca să-şi înşele aşteptarea, Kirschner scoase din buzunar o ţigară şi o aprinse.

— Eşti nebun?! izbucni Feodor.

Şi, smulgându-i ţigara din gură, o înfundă în zăpadă.

— Animalele ne-ar fi simţit pe loc, nu pricepi?

Kruger făcu semn că a înţeles. Mâinile şi picioarele îi erau îngheţate bocnă. Încetul cu încetul, frigul punea stăpânire şi pe

restul corpului. Nu voia să se mişte. Încetase să mai simtă febra care, cu câteva ceasuri în urmă, îi dădea frisoane. Stătea acolo, alături de camaradul său, nemişcat ca şi el, pândind atent urmele de iepuri. Deodată, apăru în goană un animal care îşi prinse gâtul în laţ, se zbătu câteva clipe şi rămase încremenit. Feodor scosese un strigăt de victorie. Animalul reprezenta o zi sau două de hrană. Nu mai aveau cu ce să facă foc ca să-l gătească, dar nu mai conta: îl vor mânca aşa cum era, crud. Important era să prindă puteri. Se năpusti la laţ, îl desprinse de trunchiul copacului şi strecură animalul cald încă în canadiană, la piept. Pe buze îi înflorea un zâmbet copilăros.

— Paul, haide!

Văzând că nu primeşte nici un răspuns, îl căută pe neamţ din priviri şi se simţi cuprins de spaimă. Kruger dispăruse. Renunţă să-l mai strige. Ce rost ar fi avut? Se apucă să-l caute, descriind cercuri tot mai mari, până ce atinse liziera crângului. Ajuns aici, aruncă o privire neliniştită peste întinderea stepei şi atunci înţelese ce se întâmplase. Kruger se lupta cu un soldat dintr-o patrulă sovietică, care-şi ţinea arma îndreptată spre el. Cei doi se observau, ameninţători. Kruger apăsă brusc pe trăgaciul automatului, dar nu se auzi decât un clinchet. Arma îngheţase şi era inutilizabilă. Kruger nu-şi mai pierdu vremea. Aruncându-şi arma cât colo, se proţăpi în faţa rusului, cu privirile împlântate în ochii acestuia. Încet, mâna dreaptă îi aluneca de-a lungul coapsei. Degetele dibuiră o clipă, apoi apucară mânerul pumnalului de tranşee. Exact în clipa aceea, rafala îl lovi în plin. Genunchii i se îndoiră şi Kruger se prăbuşi în zăpada care se colora deja în roşu. Rusul îşi strigă camarazii. Între membrii patrulei începu o discuţie îndelungată, din care Feodor nu pricepu nimic, apoi unul din ei trase un şut plin de ură în cadavrul tunarului, pornind apoi pe urmele tovarăşilor săi, care se făceau deja nevăzuţi în negură.

Capitolul 15

Kirschner îşi înfipse dinţii de lup în carnea parfumată a iepurelui şi mestecă sălbatic, cu ochii lucind de plăcere.

— *Himmelgott!* Ce bună e!

Feodor dădu din cap aprobator.

— O să mai prind şi alţii!

— Aşa, n-o să mai crăpăm de foame!

Kirschner râse din toată inima. Întrezărea acum o scăpare din odiseea lor şi începu să facă planuri de viitor. Regreta doar că Feodor nu intervenise ca să-l ajute pe Kruger, dar îşi zicea că, la urma urmei, poate că şi el ar fi procedat la fel.

„Erau vreo douăzeci”, spusese rusul. Ce ar fi putut face în situaţia asta?

În ziua următoare, mâncară din nou din carnea de iepure, la fel şi în cea de după. Acum, Feodor ştia cum trebuie să procedeze. Ieşea noaptea, îşi instala laţul şi aştepta, dar niciodată mai mult de un ceas. Avea grijă să se îmbrace călduros, dar, oricum, era obişnuit cu asprimea iernilor ruseşti. Cel mai greu pentru Kirschner era să rămână singur, noaptea, în epava Panzerului. Atunci i se întâmpla să cadă pradă unor halucinaţii înspăimântătoare, provocate fără îndoială de starea sa de slăbiciune. Când Feodor se întorcea, conductorul i se arunca de gât ca un copil, fericit că îl vede din nou. În timpul zilei, pentru a-şi omorî vremea, Sigmund Kirschner, cel din urmă supravieţuitor din faimosul echipaj al tancului Mk IV *Erika* umplea pagini după pagini, folosindu-se de un creion pe care-l găsise în geanta ce-i aparţinuse Feldwebelului.

În felul acesta trecură două zile monotone. Apa obţinută din topirea zăpezii şi carnea fadă a iepurilor erau de ajuns pentru a menţine viaţa în organismele lor slăbite. Dând dovadă de chibzuinţă, cei doi se mulţumeau cu ce aveau. Apoi surveni catastrofa. Ninsoarea reîncepu, cu fulgi mari şi groşi şi un nou strat de zăpadă, proaspăt aşternut, îi izolă definitiv de lumea exterioară. Atunci începu o agonie lentă. De-acum înainte, organismele lor nu mai trăiau decât din rezervele de grăsime pe care le înmagazinaseră. După câteva zile, cei doi căzură pradă delirului. Nu-şi mai vorbeau. Cu toate acestea, conductorul

Sigmund Kirschner lupta din toate puterile ca să-şi păstreze pâlpâirea aceea de viaţă care nu cerea decât să fie reînsufleţită. Cât despre rus, acesta trebuie că era înzestrat cu o rezistenţă mai presus de orice.

Ninsoarea încetă după patruzeci şi opt de ore, dar Panzerul era acum îngropat sub un strat de zăpadă ce atingea probabil vreo trei metri. Înarmaţi cu lopeţi, cei doi săpară, împleticindu-se, un fel de galerie pornind de la turelă. Trebuiră să-şi adune toate puterile ca să ridice chepengul. Înjghebaseră capătul galeriei cu ajutorul unor scânduri vechi şi a unor plăci de tablă. După eforturi supraomeneşti, izbutiseră să iasă la suprafaţă.

Feodor se întoarse din prima sa expediţie de după ultima ninsoare sleit de puteri şi cu tolba goală. Foamea le chinuia măruntaiele. Cu toate acestea, mai avură energia de-a lupta. Hotărâseră să lupte până la moarte, astfel încât aceasta să-i surprindă în plină acţiune. În seara următoare, Feodor se pregăti. Deşi se clătina pe picioare, era decis.

— Vin şi eu cu tine, şopti Kirschner.

— Ai înnebunit? Nu o să faci nici o sută de metri.

— Asta mai vedem noi!

Deşi cabina era cufundată în întuneric, Kirschner mai scrise în grabă câteva cuvinte, apoi se strecură spre colţul unde îşi lăsase arma, o luă, îi verifică mecanismul, o vârî la piept, între canadiană şi manta şi o apucă pe urmele rusului, care pătrunsese deja în galerie.

— Aşteaptă-mă, *Sakrament!*

Lui Feodor îi era rău. De câteva zile, avea diaree. Pe deasupra, de fiecare dată când trăgea aer în plămâni, pieptul îl durea îngrozitor. Se întinse pe-o parte, cu chipul descompus de suferinţă. Durerea se potoli. Privi de-a lungul tunelului săpat în zăpadă şi desluşi curând umbra camaradului său apropiindu-se.

— Grăbeşte-te, ce naiba!

Cei doi nu s-au mai întors niciodată la adăpostul epavei Panzerului îngropat sub un ocean de zăpadă...

Capitolul 16

Eu, Rodion Vasilievici Karanov, fost combatant în Armata Roşie sub ordinele generalului Koniev, vreau să-i împărtăşesc cititorului ceea ce s-a mai întâmplat. În timpul unei contraofensive de primăvară, din martie 1942, în timp ce grupa mea curăţa regiunea situată în triunghiul Aleksin, Belev, Teploie, am nimerit, împreună cu doi camarazi de-ai mei, într-un câmp de bătălie unde câteva carcase de tancuri rugineau sub stratul de zăpadă care le acoperise în cursul uneia dintre cele mai aspre ierni pe care le-am cunoscut vreodată.

În conformitate cu instrucţiunile, am inspectat sus-menţionatele carcase şi am descoperit, în interiorul unuia dintre Panzerele naziste, un teanc de foi acoperite cu un scris grăbit şi stângaci. Pe atunci, limba germană îmi era cu desăvârşire necunoscută. Am strecurat hârtiile într-una din raniţele mele şi le-am dat cu totul uitării. Abia după război am avut ocazia să descifrez ceea ce a fost tragica odisee a membrilor echipajului uneia dintre aceste faimoase „corăbii ale stepei” care au fost la un pas de-a cuceri victoria. Dat fiind că am participat la lupte până la căderea celui de-al Treilea Reich, sunt absolut sigur de ceea ce afirm.

În luna octombrie 1941, dacă vremea s-ar fi păstrat frumoasă, probabil că lumea ar fi arătat astăzi cu totul altfel. A fost cât pe ce. Panzerele lui Hoth, Hoeppner şi Guderian se năpusteau spre Moscova. Venirea bruscă a ploilor de toamnă a salvat o dată în plus Rusia Eternă de un dezastru din care nu şi-ar mai fi revenit niciodată, în primul rând prin faptul că a imobilizat forţele de asalt ale inamicului, apoi prin acela că a îngăduit armatei noastre, dezorganizate în acele momente din pricina caracterului neaşteptat al declanşării operaţiunii „Barbarosa”, să se reorganizeze sub conducerea unor generali ca Jukov, Koniev, Rokossowski, Eremenko şi mulţi alţii.

Fie-mi îngăduit deopotrivă să afirm că duşmanii noştri nu erau cu toţii nişte asasini. Am întâlnit personal combatanţi ai Wehrmachtului demni de cei mai buni soldaţi ai noştri.

În sfârşit, nădăjduiesc ca tinerele generaţii să nu uite niciodată oroarea războiului, să se gândească la milioanele de vieţi

omeneşti secerate, să-şi imagineze dramele şi sacrificiile pe care le-a adus după sine cel de-al doilea război mondial.

Sigmund Kirschner, bravul tunar, şi prietenul său, Feodor Ivanovici Semensko, pe care unii îl vor considera poate un trădător, dar pe care eu unul nu-mi îngădui să-l condamn, au plecat prin întinderea înzăpezită a stepei. Nimeni nu a mai ştiut vreodată ce s-a întâmplat cu ei. Poate că au ajuns la vreo unitate a Wehrmachtului şi au fost reîncorporaţi. Poate că au dat peste vreo patrulă sovietică şi au fost nimiciţi.

Sau poate că, pur şi simplu, au murit de frig şi foame, undeva, în stepa îngheţată...

CUPRINS

Capitolul 1.....4
Capitolul 2.....10
Capitolul 3.....20
Capitolul 4.....31
Capitolul 5.....36
Capitolul 6.....50
Capitolul 7.....56
Capitolul 8.....62
Capitolul 9.....70
Capitolul 10.....76
Capitolul 11.....87
Capitolul 12.....100
Capitolul 13.....106
Capitolul 14.....111
Capitolul 15.....116
Capitolul 16.....118
CUPRINS.....120

EDITURA Z

Cumplita odisee a echipajului unui tanc MK. IV rătăcit în stepa ostilă, imobilizat de o avarie iremediabilă și îngropat încetul cu încetul într-un ocean de zăpadă. Toate acestea se întâmplă după consumarea euforiei Blitz Krieg-ului început pe 22 iunie 1941 care trebuia să-i ducă în câteva săptămâni pe vajnicii combatanți ai Wehrmacht-ului în inima Moscovei.

Veți trăi ceas de ceas alături de Feldwebelul Otto Neumann, îndrăgostit și acum de soția sa care, rămasă departe în țară îl înșeală, de Paul Krüger, cel mai temut tunar din Grupul II Blindat și, în sfârșit, de Feodor Ivanovici Semensko, trădătorul ce-și apără țara sub drapelul nazist, luptând împotriva comunismului.

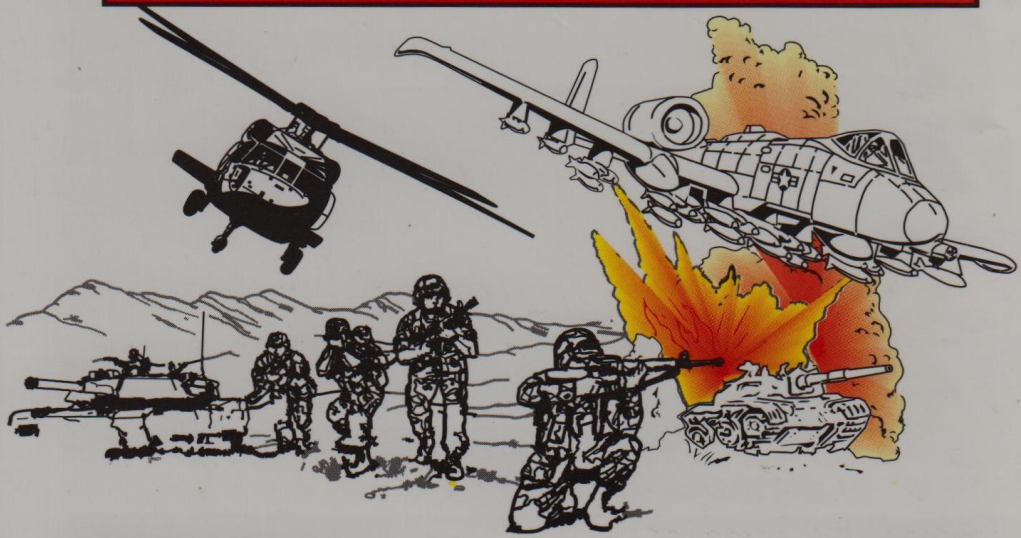

ISBN 973-9127-33-1

Lei 7000

EDITURA Z EDITURA Z